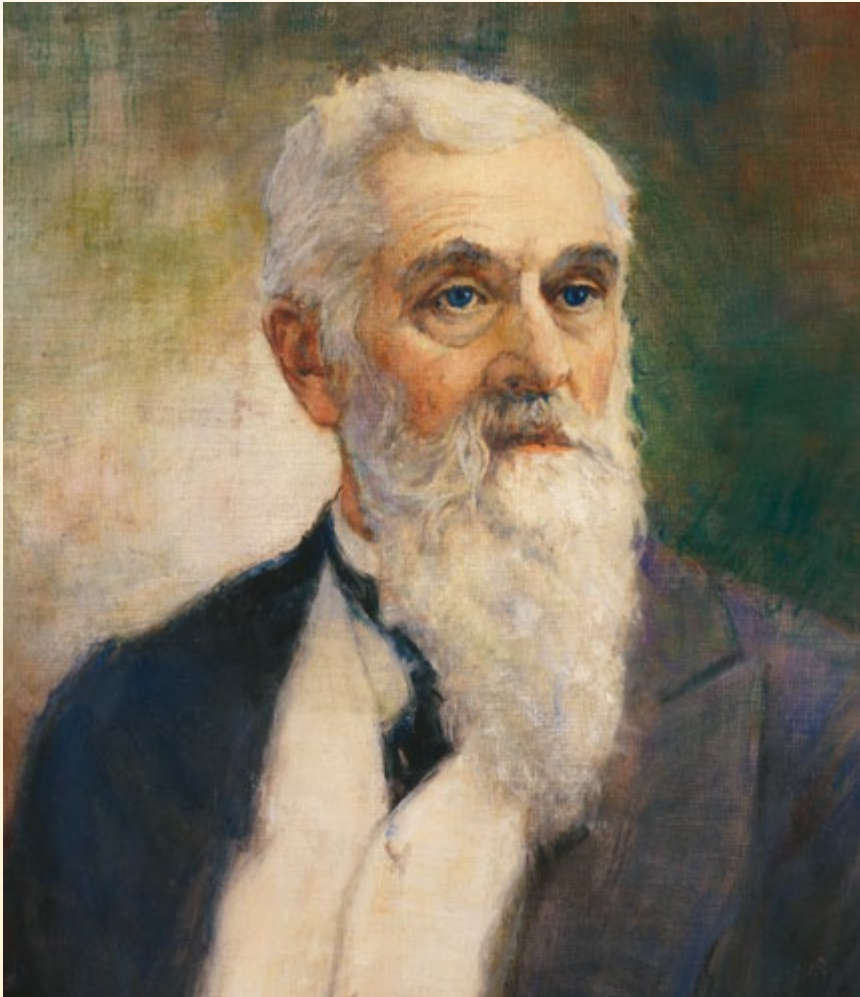

**KIRIKU PRESIDENTIDE
ÕPETUSED**

LORENZO SNOW

KIRIKU PRESIDENTIDE ÕPETUSED
LORENZO SNOW

Välja andnud
Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
Salt Lake City, Ameerika Ühendriigid

Raamatud sarjas „Kiriku presidentide õpetused”

„Kiriku presidentide õpetused: Joseph Smith” (36481 124)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

„Kiriku presidentide õpetused: Lorenzo Snow” (36787 124)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

„Kiriku presidentide õpetused: George Albert Smith” (36786 124)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Raamatute tellimiseks külastage kohalikku jaotuskeskust või veebilehte store.lds.org. Raamatud on saadaval ka elektroonilisel kujul veebilehel LDS.org.

Teie märkused ja soovitusel raamatu kohta on oodatud aadressil: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-posti aadress: cur-development@ldschurch.org

Pange kirja oma nimi, aadress, kogudus ja vai. Ärge unustage märkida üles käsiraamatu pealkirja. Seejärel lisage oma märkused käsiraamatu tugevate külgede kohta ja soovitusel, kus võiks midagi paremini teha.

© 2012 Kõik õigused kuuluvad Intellectual Reserve Inc-le.

Trükitud Ameerika Ühendriikides

Inglisekeelse originaali heakskiit: 8/02

Tõlke heakskiit: 8/02

Originaali pealkiri: *Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow*

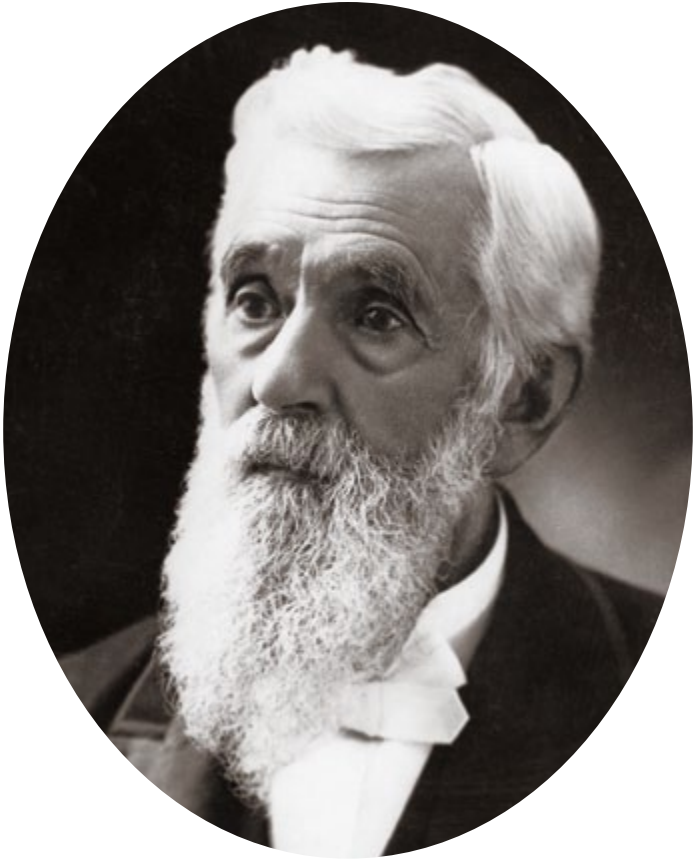
Estonian

36787 124

Sisukord

Sissejuhatus	V
Kokkuvõte ajaloost.	IX
Lorenzo Snow' elu ja teenimistö	1
1 Usu kaudu õppimine	33
2 Ristimine ja Püha Vaimu and	43
3 Eluaegne pöördumine: jätkuv areng tõe põhimõtteid järgides	55
4 Tugevdatud Püha Vaimu väel.	65
5 Ustavate üllas saatus	75
6 Saada täiuslikuks Issanda ees: „Iga päevaga veidi paremaks”	85
7 Ustavus proovilepanekute aegadel: „Varjudest imelisse päikesepaistesse”	97
8 „Oh Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda”	107
9 Pühad peresuhted	117
10 Tulge templisse	125
11 „Ma ei otsi oma tahtmist, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud”	135
12 Kümnis on seadus meie kaitseks ja edenemiseks	145
13 Abiühing: tõeline vooreslikkus ja puhas usk	155
14 Koos Jumalaga on kõik võimalik	161
15 Ustav ja energiline teenimine Jumala kuningriigis	169
16 „Et me võiksime olla üks”.	181
17 Preesterlus inimkonna päästmiseks	189
18 Kiriku juhtkond ja omakasupüüdmatu teenimine.	199
19 Misjonitöö: „Leia tee iga inimese südamesse!”	207
20 Jumala kuningriik liigub edasi	219
21 Armasta Jumalat rohkem kui maailma!	229
22 Teha teistele head	237
23 Prohvet Joseph Smith.	245
24 Mõtisklused Jeesuse Kristuse missioonist	255
Pildid	263
Sisuregister.	265

Lorenzo Snow,

Sissejuhatus

Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum on hakanud välja andma „Kiriku presidentide õpetuste” sarja, et aidata teil süvendada arusaamist taastatud evangeeliumist ning saada Jumalaga lähedasemaks viimse aja prohvetite õpetuste kaudu. Raamatute lisandudes sellele Kiriku sarjale saate te endale koju evangeeliumi teatmekirjanduse kogumiku. Sarja raamatud on mõeldud iseseisvaks uurimiseks ja pühapäevaste õppetundide tarbeks. Samuti võib neist abi leida muude õpetuste või kõnede ettevalmistamisel ning vastuste leidmisel Kiriku õpetust puudutavate küsimuste kohta.

Käesolev raamat kajastab president Lorenzo Snow’ õpetusi, kes teenis Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendina 13. septembrist 1898 kuni 10. oktoobrini 1901.

Iseseisev uurimine

Uurides president Lorenzo Snow’ õpetusi, otsige palvemeelselt Vaimu inspiratsiooni. Küsimused iga peatüki lõpus aitavad teil president Snow’ õpetusi mõista ja neid ellu rakendada. Mõtisklege neid õpetusi uurides, kuidas õpetada neid oma pereliikmetele ja sõpradele. See aitab teil loetut paremini mõista

Raamatu kasutamine õpetamisel

Raamatut võib kasutada nii kodus kui kirikus õpetamiseks. Seejuures võib olla abi järgmistest juhistest.

Valmistuge õpetama

Otsige õpetamiseks valmistumisel Püha Vaimu juhatus. Uurige peatükki palvemeelselt, et veenduda, et president Snow’ õpetused

on teile arusaadavad. Teie õpetus on siiram ja vägevam, kui tema sõnad on teile isiklikult mõju avaldanud (vt ÕL 11:21).

Kui õpetate Melkisedeki preesterluse või Abiühingu õppetundi, ei peaks te seda raamatut kõrvale lükkama ega valmistama õpetust ette muude materjalide alusel. Valige palvemeelselt peatükist õpetused, millest teie arvates neile, keda te õpetate, kõige suurem abi on. Mõnes peatükis on rohkem materjali, kui tunni aeg läbi võtta võimaldab. Lubage headel aruteludel jätkuda, selle asemel et püüda kõiki õpetusi läbi võtta.

Innustage tunnis osalejaid uurima peatükki enne tundi ja raamat tundi kaasa võtma. Seda tehes on nad paremini valmis vestluses osalema ja üksteist õpetama.

Tutvustage õppetundi

Püüdke luua peatükki tutvustades ja kogu õpetuse jooksul õhkkond, kus Vaim saab liigutada nende südant ja meelt, keda te õpetate. Alustage tundi sellega, et aitate neil, keda õpetate, keskenduda peatüki õpetustele. Selleks võiksite te teha järgmist:

- Lugege ja arutage peatüki algusosa pealkirjaga „Lorenzo Snow’ elust”.
- Vestelge peatükis toodud pildist või pühakirjakohast.
- Laulge õpetusega seotud kirikulaulu.
- Jagage lühidalt teemaga seotud isiklikku kogemust.

Juhatage vestlust president Snow’ õpetustest

Kui õpetate selle raamatu järgi, paluge teistel jagada oma mõtteid, esitada küsimusi ja õpetada üksteist. Nad õpivad kõige paremini aktiivselt osaledes. See on samuti üks hea moodus, kuidas aidata neil saada isiklikku ilmutust. Arutelu soodustamiseks esitage peatüki lõpus toodud küsimusi. Viited küsimustele on peatükis läbivalt ära toodud, näitamaks, millise osa kohta need käivad. Võite vastavalt osalejate vajadustele ka ise küsimusi välja mõelda.

Täiendavate mõtete leidmiseks võite saada abi järgmistest valikuvõimalustest:

- Küsige tunnis osalejatelt, mida nad on õppinud peatükki iseseisvalt uurides. Abiks võib olla see, kui võtate mõne tunnis osalejaga nädala jooksul ühendust ja palute tal valmistuda õpitut jagama.
- Andke tunnis osalejatele ülesandeks lugeda teatud küsimusi peatüki lõpust (omaette või väikeste rühmadena). Paluge neil otsida peatükist küsimustega seotud õpetusi. Seejärel paluge neil jagada oma mõtteid ja arusaamu ülejäänud rühmaga.
- Lugege üheskoos valikuliselt president Snow' avaldusi käsitletava peatükis. Paluge tunnis osajatel tuua näiteid pühakirjadest ja oma kogemustest, mis president Snow' õpetusi illustreerivad.
- Paluge tunnis osalejatel valida üks huvitav osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge ühe ja sama osa valinutel moodustada paari-kolmeliikmelised rühmad ja arutada, mida nad on õppinud

*Innustage õpilasi jagama õpitut kaaslastega
ning seda oma ellu rakendama*

President Snow' õpetused on kõige tähendusrikkamad neile tunnis osalejatele, kes jagavad neid teistega ja rakendavad neid oma elus. Mõned mõtted, kuidas seda saavutada:

- Küsige tunnis osalejatelt, kuidas nad rakendaksid president Snow' õpetusi lapsevanemate või kodu- ja külastusõpetajatena.
- Innustage tunnis osalejaid, jagama president Snow' õpetusi pere liikmete ja sõpradega.
- Kutsuge tunnis osalejaid rakendama õpitut igapäeva elus ja järgmise tunni alguses jagama oma kogemusi teistega.

Lõpetage vestlus

Tehke õpitust lühikokkuvõte või paluge seda teha ühel või kahel tunnis osajal. Tunnistage arutlusel olnud õpetustest. Võite paluda tunnistust jagada ka teistel.

Allikmaterjalidest

President Snow' õpetused käesolevas raamatus on väljavõtted tema kõnedest, trükis avaldatud kirjutistest, kirjadest ja päevikutest. Õigekiri, lõikude asetus ning kirjovahemärkide ja suurtähe kasutamine

tema kirjades ja päevikutes on standardiseeritud. Tsitaadid trükkis ilmunud kirjutistest vastavad originaalile, kui toimetajapoolsed või tüpograafilised muudatused pole loetavuse parandamiseks vajalikuks osutunud. Sel põhjusel võib märgata tekstis väikeseid erinevusi. Näiteks on sõna *evangelium* mõnes tsitaadis väikese, mõnes suure algustähega.

Lisaks sellele kasutas president Snow sageli selliseid sõnu nagu *mehed*, *mees* või *inimkond*, et viidata kõikidele inimestele, nii meestele kui naistele. Tema eluajal oli selline kõnekasutus üldlevinud. Vaatamata erinevustele toonases ja kaasaegses kõnekasutuses on president Snow' õpetused mõeldud nii naistele kui meestele.

Kokkuvõte ajaloost

Järgnev sündmuste ajaline järjestus annab ajaloolise lühiülevaate seoses käesolevas raamatus käsitletavate president Lorenzo Snow' õpetustega.

1814, 3. aprill	Lorenzo Snow sündis Ohio osariigis Mantuas, Rosetta Leonora Pettibone Snow' ja Oliver Snow' perekonnas.
1832	Kuulab prohvet Joseph Smithi jutlust Ohio osariigis Hiramis.
1835	Lahkub kodust, et õppida Oberlini kolledžis Ohio osariigis Oberlinis. Kohtub teel vanem David W. Patteniga Kahe-teistkümne Apostli Kvoorumist.
1836	Lahkub Oberlini kolledžist ja läheb Kirtlandi, et õppida heebrea keelt. Võtab vastu evangeeliumi. Juunis ristitakse ja kinnitatakse Kiriku liikmeks. Pühitsetakse vanemaks. Detsembris saab patriarhaalse õnnistuse Joseph Smith vanemalt.
1837	Kuulutab evangeeliumi Ohio osariigis.
1838, oktoober – mai
1840	Teenib järgmisel misjonil. Kuulutab evangeeliumi Ohio, Missouri, Kentucky ja Illinois osariigis, 1839.–1840. aasta talvel töötab kooliõpetajana.
1840, mai	Lahkub Illinoisi osariigist Nauvoost, et teenida misjonil Inglismaal. Kahe-teistkümne Apostli Kvoorumi juhatusel juhtis Lorenzo Snow Kirikut Inglismaal Londonis ja Londoni lähiümbruses. Avaldab brošüüri <i>The Only Way to Be Saved</i> („Ainus viis saada päästetud”).

- 1843, 12. aprill Naaseb Illinoisi osariiki Nauvoosse koos 250 usku pöördunud viimse aja pühaga Inglismaalt.
1843. aasta lõpp ja 1844. aasta algus Töötab õpetajana Illinoisi osariigis Limas.
- 1844 Juhib Ohio osariigis Joseph Smithi Ameerika Ühendriikide presidendiks kandideerimise kampaaniat. Kuuldes Josephi ja Hyrum Smithi märtrisurmast 27. juunil, läheb tagasi Nauvoose.
- 1845, jaanuar President Brigham Youngi korraldusel sõidab ringi Ohio osariigis ja kogub raha templi ehitamiseks Nauvoosse.
- 1845 Sõlmib mitmikabielu – nagu Kirikus tol ajal kombeks –, abielludes Charlotte Squiresi ja Mary Adaline Goddardiga.
- 1846, veebruar Pärast templianni ja pitseerimise talituste saamist Nauvoo templis lahkub koos pere ja teiste viimse aja pühadega Nauvoost.
- 1846–1848 Elab koos perega Mount Pisgah asulas Iowa osariigis. Juhib mõnda aega asulat. 1848. aasta kevadel viib pühad Salt Lake Citysse.
- 1849, 12. veebruar Pühitsetakse apostlikuks Salt Lake Citys.
- 1849 Kogub annetusi Alalise Emigratsiooni fondi jaoks.
- 1849–1852 Teenib misjonil Itaalias. Teenib ka Inglismaal, kus korraldab itaaliakeelse Mormoni Raamatu väljaandmist. Teenib Šveitsis ning Maltal. Annab välja brošüüri *The Voice of Joseph* („Josephi hääl”).
- 1852 Valitakse Utah’ osariigi valitsusse.

- 1853 President Brigham Young kutsub Snow' juhtima viimse aja pühade asulat Utah' põhjaosas Box Elderi maakonnas. Paneb linnale nimeks Brigham City. Teenib mitmeid aastaid Kiriku ja kogukonna juhina.
- 1864, märts–mai Teenib lühikesel misjonil Hawaii saartel koos grupiga, keda juhib vanem Ezra T. Benson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist.
- 1872, oktoober – 1873, juuli Reisib koos grupiga, keda juhatab president George A. Smith, esimene nõuandja Esimeses Presidentkonnas Euroopas ja Lähis-Idas, sealhulgas ka pühal maal. Reis võeti ette president Brigham Youngi palvel.
- 1882 Ameerika Ühendriikide Kongress kinnitab Edmundsi akti, mis keelustab mitmenaisepidamise ja keelab mitmenaisepidajatel hääletada ning töötada riigiametites või vandemehena.
- 1885, august – oktoober Teenib misjonil Ameerika indiaanlaste juures Ühendriikide loodeosas ja Wyomingi osariigis.
- 1886, 12. märts – 1887, 8. veebruar Viibib vangistuses mitmenaisepidamise eest.
- 1887 Ameerika Ühendriikide Kongress kinnitab Edmunds-Tuckeri akti, järjekordse mitmenaisepidamist keelustava seaduse, mis lubab föderaalvalitsusel konfiskeerida suure osa Kiriku kinnisvarast. 3. märtsil 1887 seadus jõustub.
- 1888, 21.–23. mai Loeb pühitsuspalve Utah' osariigi Manti templi pühitsemisistungitel. President Wilford Woodruff pühitses templi 17. mail.

- 1889, 7. aprill Asetatakse Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatajaks.
- 1893, 19. mai –
1898, september Teenib Soolajärve templi esimese templipresidendina.
- 1898, 2. september Saab vanemapostliks ja president Wilford Woodruffi mantlipärijaks. Saab Soolajärve templis ilmutuse, milles Issand käsib tal Esimene Presidentkond ümber organiseerida.
- 1898, 13. september Kaheteistkümne Apostli Kvoorum toetab teda Kiriku presidendina. Alustab teenimist Kiriku presidendina.
- 1898, 9. oktoober Saab üldkonverentsilt toetuse teenida Kiriku presidendina.
- 1898, 10. oktoober Asetatakse Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendiks.
- 1899, mai Reisib Saint George'i Utah' osariigis, kus saab ilmutuse kuulutada pühadele kümnnise seadust. Alustab selle sõnumi jagamist Saint George'is ja tema eestvedamisel kuulutatakse seda kogu Kirikus.
- 1901, 1. jaanuar Avaldab deklaratsiooni pealkirjaga *Greeting to the World* („Tervitused maailmale”), tervitades sellega 20. sajandi saabumist.
- 1901, 10. oktoober Sureb Utah' osariigis Salt Lake Citys 87-aastasena.

Lorenzo Snow' elu ja teenimistöö

21aastane Lorenzo Snow lahkus 1835. aastal ratsutades oma vanematekodust ja võttis suuna Oberlini kolledži suunas Ohio osariigis Oberlinis. Tal ei olnud aimugi, et sellel lühikesel teekonnal kogeb ta midagi, mis muudab kogu tema elu.

Ratsutades mööda teed oma kodulinnas Ohio osariigis Mantuas, kohtas ta ühte meest, kes samuti hobuse seljas ratsutas. Mehe nimi oli David W. Patten ja ta oli hiljuti kutsutud Issanda Jeesuse Kristuse apostlikuks. Ta oli teeninud misjonil ning sõitis tagasi Ohio osariiki Kirtlandi viimse aja pühade juurde. Kaks meest reisisid koos umbes 50 kilomeetrit. Lorenzo Snow meenutas hiljem:

„Meie vestlus kaldus usu ja filosoofia teemadele ja oma noore ea ja harituse pärast ei võtnud ma tema juttu tõsiselt, eriti kuna tema grammatika jättis soovida. Kui ta aga jätkas oma siiral ja alandlikul moel juttu päästmisplaani, pidin tõdema, et ta on jumalamees ja et tema tunnistus on õige.”¹

Vanem Pattenit kohates ei olnud Lorenzo Snow Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liige, kuid ta oli tuttav mõningate Kiriku õpetustega. Prohvet Joseph Smith oli külastanud Snow'de perekonda ja Lorenzo ema ja õed Leonora ja Eliza olid saanud ristitud ja kinnitatud Kiriku liikmeteks. Kahjuks oli Lorenzo tol ajal hõivatud teiste asjadega, nagu ta ise ütles, ning tal ei olnud aega sellistele asjadele mõtelda.² Kõik see muutus, kui ta kõneles vanem Patteniga. Rääkides oma kogemusest, ütles Lorenzo Snow: „See oli minu elu pöördepunkt.”³ Ta kirjeldas, kuidas ta ennast selle vestluse ajal tundis:

„Ma tundsin oma südames torget. Mu kaaslane vist mõistis seda, sest viimane asi, mida ta mulle ütles pärast oma tunnistuse jagamist, oli see, et ma enne magamaminekut ise seda kõike Issanda käest küsiks. Ma tegin seda ning selle tulemusena on alates päevast, mil

Lorenzo Snow' isa, Oliver Snow

ma kohtasin seda suurt apostlit, kõiki minu püüdlusi mõõtmatult suurendatud ja kõrgendatud.”

Vanem Patteni „absoluutne siirus, tema ausus ja vaimujõud”⁴ avaldasid kestva mõju noormehele, kes ka ise pidi kord apostlina teenima. See vaikne vestlus viis omakorda teiste sündmusteni, mis valmistasid Lorenzo Snow'd ette saama Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendiks, Jumala sõnumitoojaks maa peal.

Kasvades kodus täis usku ja rasket tööd

Kui Oliver Snow 6. mail 1800. aastal abiellus Rosetta Leonora Pettibone'iga, liitusid kaks tugevat perekonda, kes olid rikkad usu ja usutraditsioonide poolest. Pruut ja peigmees olid varajaste Inglismaalt Ühendriikidesse rännanute järeltulijad, kelle esivanemad olid ületanud Atlandi ookeani 1600ndatel aastatel, põgenedes usu- lise tagakiusamise eest. Oliver ja Rosetta veetsid oma esimesed abieluaastad Massachusettsi osariigis, kus neil sündis kaks tütart, Leonora Abigail ja Eliza Roxcy. Pärast laste sündi kolisid nad Ohio osariiki Mantuasse, mis oli tol ajal Ühendriikide kõige läänepoolsem asula. Nad olid üheteistkümnes perekond, kes Mantuasse kolis. Seal sündis perre veel kaks tütart, Amanda Percy ja Melissa. Viies laps Lorenzo, Oliveri ja Rosetta esimene poeg, sündis Mantuas 3. aprillil 1814. Hiljem sai ta endale kaks venda, Augustuse ja Samuel Pearce'i.⁵

Perekondade traditsioone jätkates õpetasid Oliver ja Rosetta oma lastele usu, raske töö ja hariduse tähtsust. Nad jutustasid neile lugusid raskustest, mida nad oma kodu rajades ületama pidid, õpetades sellega oma lapsi taluma raskusi ja hindama Jumala õnnistusi. Eliza kirjutas: „Me võime oma vanemate kohta öelda, et nende ausameel- sus oli vaieldamatu ning nad väärivad usaldust kõigis oma suhetes ja äritehingutes ning õpetasid oma lastele töökust, kokkuhoidlikkust ja kõrget moraali.”⁶ Lorenzo oli tänulik selle eest, et vanemad olid temasse alati suhtunud hoolitsuse ja õrnusega.⁷

Suuremaks kasvades töötas Lorenzo alati hoolsalt nii ajalike kui intellektuaalsete eesmärkide nimel. Tema isa viibis tihti kodust eemal, teenides kogukonna avalikke huve. Oliveri äraolekul pidi Lorenzo vanema pojana talu eest hoolitsema. Ta võttis seda tööd

tõsiselt ja tegi seda edukalt. Kui Lorenzo parasjagu ei töötanud, oli ta ametis lugemisega. Eliza ütles: „Raamat oli tema alaline kaaslane.”⁸

Meenutades Lorenzo isiksuse arengut, märkis Eliza: „Juba varajases lapsepõlves näitas ta üles töökust ja iseloomukindlust ja need iseloomujooned saatsid teda kogu elu.”⁹

Loobudes noorpõlve ambitsioonidest

Oliver ja Rosetta Snow õhutasid laste uudishimu usu suhtes. Nad lubasid oma lastel õppida erinevate kirikute kohta ja avasid oma kodu kõigele heale ja arukale, mis erinevatel usulahkudel pakkuda oli. Isegi see ei äratanud Lorenzos erilist huvi usu vastu, vähemasti mitte niipalju, et ta oleks otsustanud mõne kindla usulahu kasuks.¹⁰ Tema unistuseks oli saada armeekomandöriks ja tema unistus võttis võimust elu teiste mõjutuste üle, „mitte et tal oleks meeldinud kellegagi tülitseada,” kirjutas ajaloolane Orson F. Whitney, vaid ta „oli võlutud armeekarjääri romantikast ja rüütellikusest.”¹¹ Kuid peagi vahetas ta selle ambitsiooni teise vastu. Ta lahkus kodust ja astus haridust omandama lähedalolevasse Oberlini kolledžisse.¹²

Oberlini kolledžis õppides tekkis Lorenzol taas huvi usu vastu. Teda mõjutas ikka veel kõnelus vanem Patteniga. Lorenzo mitte ainult ei mõtisklenud taastatud evangeeliumi õpetuste üle, vaid jagas neid ka teiste Oberlini kooli õpilastega, isegi nendega, kes õppisid kirikuõpetajaks. Kirjas oma õele Elizale, kes oli kogunenud koos pühadega Kirtlandisse, ütles ta: „Mind on saatnud päris suur edu mormoonluse propageerimisel tulevaste kirikuõpetajate seas. On tõsi, et nad pole mormoonlust omaks võtnud, aga seda pole ma ka ise teinud. Siiski on mõned nede seast mulle tunnistanud, et näevad teie õpetustes arukust. Ei ole kerge muuta Oberlini õpilaste eelarvamusi mormoonluse suhtes.”

Samas kirjutas vastas Lorenzo ka oma õelt saadud kutsele. Eliza oli korraldanud, et Lorenzo võis peatuda Kirtlandis tema juures ja õppida heebrea keelt klassis, milles osalesid ka prohvet Joseph Smith ja mõned Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liikmed. Lorenzo kirjutas: „Mul on hea meel kuulda, et sulle meeldib Kirtlandis; kuigi ma ei soovi praegu sinu juurde kolida, olen siiski sellest huvitatud, eriti kui sealsed õppimisvõimalused on samasugused kui siin. Kui

mitte muu pärast, siis oleks mulle päris huvitav ja ehk ka kasulik kuulda jutlusi õpetustest, mida olen siin Oberlinis nii kaua kaitsnud ja toetanud.”

Kuigi Lorenzole avaldasid Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku õpetused muljet, kõhkles ta Kirikuga liitumises. Kuid ta oli Kirikust huvitatud. Oma kirjas Elizale esitas ta Kiriku kohta palju küsimusi. Ta ütles, et Oberlini kooli ususeminari õpilased peavad pühendama üle seitsme aasta usinale õppimisele, enne kui neil lubatakse paganatele öelda, et taevas on Jumal, nagu juristid, kes peavad saama kvalifikatsiooni, enne kui saavad loa kõneleda. Samas ütles Lorenzo õele: „Teie inimesed toetuvad oma õpetustes rohkem taevasele abile kui kolledži õpetustele.” Ta avaldas soovi paremini mõista, kuidas Vaim töötab, küsides õelt, kas Püha Vaimu saab anda ka tänapäeval. Ta küsis: „Kas Jumal annab Püha Vaimu alati ainult teise inimese vahendusel?”¹³ Teisisõnu tahtis ta teada, kas Püha Vaimu saamiseks on vajalik preesterluse volitus.

Lorenzo Snow ristiti ja kinnitati Ohio osariigis Kirtlandis 1836. aasta juunis, kaks kuud pärast Kirtlandi templi pühitsemist.

Lorenzo oli tänulik Oberlini kolledžis leitud sõprade ja saadud hariduse eest, kuid talle ei meeldinud sealsed usuõpetuse tunnid. Viimaks lahkus ta kolledžist ja võttis vastu õe kutse õppida heebrea keelt Kirtlandis. Lorenzo sõnul osales ta heebrea keele tunnis ainult selleks, et valmistuda ülikooli astumiseks Ameerika Ühendriikide idaosas.¹⁴ Aga Eliza märkis, et peale heebrea keele „õppis ta palju igavese evangeeliumi elava usu kohta.”¹⁵ Peagi leidis Lorenzo vastused küsimustele, mida oli esitanud Oberlini kolledžis, ja 1836. aasta juunis ristas vanem John Boynton, üks Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi esimesi liikmeid sellel evangeeliumi ajajärgul, Lorenzo ja ta kinnitati Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku liikmeks.

Kaks nädalat hiljem küsis üks sõber: „Vend Snow, kas sa oled pärast ristimist saanud Püha Vaimu?” Lorenzo meenutas: „See küsimus tekitas minus segadust ja pettumust. Kuigi ma olin saanud kõik, mida ma ehk vajasin, ei olnud ma saanud seda, mida ootasin.” Kuigi teda oli kiriku liikmeks kinnitatud, ei olnud ta saanud erilist ilmutust Pühalt Vaimult. Ta ütles: „Ma polnud rahul mitte sellega, mida olin teinud, vaid iseendaga. Selliste tunnetega läksin ma tol öhtul oma tavapärasesse paika, kus Issanda poole palvetasin.” Ta põlvitas palves ja sai oma palvele kohe vastuse. „See ei kustu minu mälust niikaua, kui mu mälu püsib,” kuulutas Lorenzo hiljem.”... Ma sain täiusliku teadmise, et Jumal on olemas, et Jeesus, kes suri Kolgatal, on Tema Poeg ja et prohvet Joseph sai Jumala volituse teha Tema tööd. Selle ilmutuse erilisust ei suuda kirjeldada ükski inimene! Ma naasin oma elupaika. Nüüd võisin tunnistada kogu maailmale oma kindlast teadmisest, et Jumala Poja evangeelium on taastatud ning Joseph oli Jumala prohvet ja volitatud Tema nimel kõnelema.”¹⁶

Saanud sellest kogemusest tuge, valmistas Lorenzo ennast ette misjonile minekuks. Eliza ütles, et pöördumine usku muutis tema ambitsioone ja „avas talle uue maailma”. Eliza märkis: „Maise sõjamehekuulsuse omandamise asemel astus Lorenzo taeva armee ridadesse.”¹⁷

Põhimisjonäri katsumused

Lorenzo Snow alustas oma misjoniteenistust Ohio osariigis 1837. aasta kevadel. Just nagu Kirikuga liitudes pidi ta ka misjonile

minekuks muutma oma plaane. Lorenzo kirjutas oma päevikusse: „1837. aastal loobusin [ma] täielikult kõikidest oma lemmikideedest.”¹⁸ Ta loobus oma plaanist saada klassikaline haridus Ameerika Ühendriikide idaosas.¹⁹ Samuti nõustus ta reisima ilma leiva ja paunata – teisisõnu minema ilma rahata ja lootma teiste lahkusele toidu ja varjupaiga leidmisel. See oli Lorenzo jaoks eriti raske, sest nooruses oli ta alati tähtsaks pidanud ise ennast ülal pidada rahaga, mida ta oli isatalus aidanud teenida. Ta ütles: „Ma polnud harjunud toidu ja ulualuse hankimisel toetuma kellelegi teisele. Kui reisisin kodust kaugemale, andis isa mulle kulude tarbeks alati piisavalt raha. Ja minna nüüd ja paluda toitu ja peavarju oli minu jaoks väga raske, sest mind oli kasvatatud teisiti.”²⁰ Lorenzo otsustas seda teha, kuid ainult sellepärast, et oli saanud „Jumalalt kindla teadmise selle vajalikkusest.”²¹

Mõned vanem Snow' onud, tädid, nõbud ja sõbrad viibisid esimesel koosolekul, mida ta misjonärina juhatas. Meenutades esimest korda, kui ta evangeeliumi kuulutas, ütles ta: „Ma olin tol ajal väga häbelik ja ... mul oli raske kõnelda kõikide sisse kutsutud sugulaste ja naabrite ees. Ma mäletan, et enne õhtut, kui pidin kõnelema, palvetasin kogu päeva. Ma läksin üksinda välja ja palusin Jumalat, et Ta ütleks mulle, millest rääkida. Minu tädi rääkis mulle hiljem, et ta peaaegu hakkas hirmust värisema, kui nägi mind koosolekul püsti tõusmas. Ma avasin suu ja ei tea siiani, mida ma ütlesin, aga mu tädi sõnul rääkisin hästi oma kolmveerand tundi.”²² Tänuhulka meenutas Lorenzo: „Ma uskusin ja olin kindel, et Vaim annab mulle teada, mida öelda. Ma olin paastunud ja palvetanud, alandanud ennast Issanda ees, hüüdes Tema poole võimsas palves, et Ta annaks mulle oma püha preesterluse väge ja inspiratsiooni; ning kui ma seisin selle inimhulga ees, teadmata, mida ütelda, langes kohe, kui ma oma suu avasin, Püha Vaim tugevasti minu peale, täitis mind valgusega ja andis mulle ideid ja sõnu, millega oma ideid kuulajaskonnale edastada.”²³ Selleks ajaks, kui vanem Snow sealt piirkonnast lahkus, oli ta aidanud ristida ja liikmeks kinnitada oma onu ja tädi, mitu nõbu ja sõpra.²⁴

Jaganud evangeeliumi oma pere ja sõpradega, jätkas vanem Snow oma misjonitööd teistes linnades, teenides ühtekokku ühe aasta. Ta kirjutas: „Sellel misjonil olles rändasin ma Ohio osariigi erinevates kohtades ja ristisin palju inimesi, kes on jäänud tõele ustavaks.”²⁵

Vanem Lorenzo Snow

Lorenzo Snow polnud pärast misjonit kuigi kaua kodus olnud, kui tundis soovi uuesti evangeeliumi jagada. Ta ütles: „Minu misjonikutse vaim oli mul nii tugevasti meeles, et ma ihkasin taas seda tööd teha.”²⁶ Seekord kuulutas ta taastatud evangeeliumi Missouri, Kentucky, Illinoisi ja uuesti Ohio osariigis.

Mõned inimesed olid vanem Snow' ja tema sõnumi suhtes vaenulikud. Näiteks kirjeldas ta ühte juhtumit Kentucky osariigis, kus grupp inimesi kogunes kellegi majja, et kuulda teda kõnelemas. Pärast jutlustamist sai ta teada, et osa tema kuulajatest plaanis talle koduteel kallale tungida. Vanem Snow meenutas, et keset rahva tunglemist puudutas ühe mehe käsi kogemata tema mantlitaskut, mis pani mehe kohe muretsema. Tundnud vanem Snow taskus mingit kõva eset, hoiatas ta kohe oma kaaslast, et misjonäril on püstol taskus. Hiljem kirjutas vanem Snow: „Sellest piisas, et need lindpriid oma kurjast plaanist loobuksid.” Selle loo üle naerdes lisas vanem

Snow: „See nii-õelda püstol, mis nad eemale peletas ja mu naha päästis, oli minu taskupiibel, kallis kingitus armastatud patriarhilt isa Joseph Smith vanemalt.”²⁷

Teised inimesed võtsid vanem Snow ja tema sõnumi rõõmuga vastu. Ühes Missouri asulas õpetas ta viit inimest, kes ristiti südatalvel. Vanem Snow ja tema kaaslased pidid jõeäässe augu raiuma, et talitust läbi viia. Külmast hoolimata tulid mõned pöördunud veest välja käsi plaksutades ja Jumalat ülistades.²⁸

Vanem Snow' esimesed kaks misjonit kestsid 1837. aasta kevadest kuni 1840. aasta maikuuni. Väljavõtted tema kirjadest kirjeldavad seda aega Issanda teenistuses järgmiselt: „Ma veetsin ülejäänud talve (1838–1839) reisides ja jutlustades, ... mind saatis vahelduv edu ja erinev kohtlemine – vahel võeti mind vastu kõige viisakamal moel ning kuulati sügava huviga, teinekord sai mulle osaks väärkohtlemine ja solvang; kuid kunagi ei koheldud mind hullemini kui Jeesust, kes on minu eeskujuks.”²⁹ Kui ma vaatan tagasi nendele kogemustele, ... paneb see mind imestama.³⁰ Issand oli koos minuga ja abistas mind minu raskes töös.”³¹

Misjon Inglismaal

1840. aasta mai alguses liitus Lorenzo Snow pühadega Illinoisi osariigis Nauvoos, kuid ta ei jäänud sinna kauaks. Ta kutsuti sõitma üle Atlandi ookeani, et teenida misjonil Inglismaal, ning ta lahkus samal kuul. Enne teeasumist külastas ta nende üheksa apostli peresid, kes juba Inglismaal teenisid.

Brigham Youngi peret külastades märkas vanem Lorenzo, et nende palkmajal olid palkide vahed kinni toppimata, mis laskis tormituultel majast läbi puhuda. Õde Young oli tulutult otsinud pere piimalehma ja väsinult koju tagasi tulnud. Hoolimata oma raskest olukorrast ütles ta vanem Snow'le: „Sa näed, millises olukorras me oleme, aga ütle talle [minu abikaasale], et ta minu pärast ei muretseks, ma soovin, et ta jääks misjonile, kuni ta auväärset vabastatakse.” Õde Youngi vaesest ja halvast olukorrast liigutatuna tahtis vanem Snow neile abiks olla: „Mul ei olnud palju raha, kõigest kümnendik sellest, mida vajasin, et misjonile sõita, ja mul ei olnud ka lootust raha kuskilt juurde saada ja pidin juba järgmisel päeval

teele asuma. Ma võtsin taskust osa oma vähestest varudest, ... aga õde Young keeldus seda vastu võtmast. Kui ma siis ikkagi püüdsin talle raha anda ja tema sellest kindlalt keeldus, libises raha pooleldi kogemata ja minu poolt osalt meelega kõlinal põrandale ja veeres põrandalaudade vahele, mis tegi meie vaidlusele lõpu. Üteldes õde Youngile head aega, jätsin ma ta raha üles korjama.”³²

Illinoisi osariigist reisis vanem Snow edasi New Yorki, kus läks laevale, et sõita üle Atlandi ookeani. 42-päevasel reisil raputasid laeva kolm tugevat tormi. Ümbritsetuna hirmunud ja nutvatest kaasreisijatest, jäi vanem Snow rahulikuks, uskudes, et Jumal teda kaitseb. Kui laev Inglismaal Liverpoolis randus, oli vanem Snow süda „täis suurimat tänu Jumala vastu, kes hoiab neid, kelle Ta kutsub ja saadab kuulutama päästmist maailma rahvastele”.³³

Pärast seda, kui vanem Snow oli neli kuud Inglismaal teeninud, laiendati tema vastutusala. Ta määrati teenima Londoni konverentsi juhatajana, mis tänapäeva mõistes on ringkonna juhataja. Ta jätkas evangeeliumi kuulutamist ja samuti juhtis tööd selle piirkonna preesterluse juhtide (nagu koguduse juhatajad) seas. Selles teenistuses oli tema juhiks vanem Parley P. Pratt, kes oli Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige ja misjonijuhataja. Vanem Lorenzo kirjutas paljudest inimestest, kes uurisid päästmise kohta, kirjeldas ruumi, mis oli pühapäeval koosolekul pilgeni täis, ja rõõmust ristida [pöördunuid] Issanda ja Päästja Jeesuse Kristuse karja hulka. Olles misjonitöö suhtes optimistlik ja entusiastlik, ütles vanem Snow: „Kuigi meid ümbritseb igasugune kurjus, tõuseb Siion esile ja muutub varsti selle linna säravaks valguseks.”³⁴

Londoni konverents kasvas märkimisväärselt vanem Snow' juhatuse all. Samas kui vanem Snow rõõmustas selle edu üle, maadles ta juhi kohustuste koormaga. Kirjas vanem Heber C. Kimballile Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist tunnistas ta, et need katsumused on pannud teda võtma juhtimises teise suuna kui kunagi varem.”³⁵ Vanem Lorenzo kirjutas vanem Kimballile: „Teie ja vanem [Wilford] Woodruff ütlesite, et see on õpetlik kogemus, ja seda on see tõesti olnud. ... Minu saabumisest peale on pühade seas pidevalt midagi uut esile kerkinud. Vaevalt laheneb üks probleem, kui kohe kerkitab esile teine.” Ta tunnistas, et oli oma uutes kohustustes kiiresti õppinud: „Ma ei oleks suutnud nende raskustega silmitsi seista,

[kui] Jumal ei oleks mind suuresti abistanud.”³⁶ Samasuguseid tundeid väljendas ta kirjas vanem George A. Smithile Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist: „Seda vähest, mis ma olen teinud, ei teinud ma üksi, vaid Jumala abiga. Üks asi, mida ma tean oma kogemusest, püüdes suurendada oma kutset kui Iisraeli õpetaja, on see, et iseenesest ei tea ega suuda ma midagi teha, ma näen nüüd ka selgesti, et ükski püha ei või edu saavutada muidu, kui kuuletudes Kiriku juhtide juhatausele ja nõuannetele. Ma olen kindel, et niikaua, kui ma pean kinni Tema käskudest, toetab ja kannab Issand Jumal mind minu kutses. ... Niikaua kui ma käin Tema ees alandlikuna, annab Ta mulle väge jagada õigemeelset nõu ja ilmutuse vaimu.”³⁷

Lisaks evangeeliumi kuulutamisele ja Londoni konverentsi juhatamisele kirjutas vanem Snow usuteemalise brošüüri, et aidata misjonäridel selgitada taastatud evangeeliumi. See brošüür pealkirjaga *The Only Way to Be Saved*, („Ainus viis saada päästetud”), tõlgiti hiljem mitmesse keelde ning seda kasutati pidevalt 19. sajandi teisel poolel.

Vanem Snow teenis Inglismaal kuni 1843. aasta jaanuarini. Enne lahkumist täitis ta ülesande, mille oli saanud president Brigham Youngilt. Ta kirjutas ainsa märkuse selle ülesande kohta oma päeviku lehe äärel: „Viisin president B. Youngi palvel kaks Mormoni Raamatut kuninganna Victoriale ja prints Albertile.”³⁸

Inglismaalt lahkudes juhtis vanem Snow gruppi Briti viimse aja pühasid, kes emigreerusid Nauvoosse. Ta kirjutas oma päevikus: „Ma juhatasin kahesaja viiekümne liikmelist seltskonda, kellest paljud olid mu lähedased sõbrad, kes olid liitunud Kirikuga minu õpetamise tulemusena. Seekordne reis üle ookeani ümbritsetuna sõpradest oli kadestamisväärne võrreldes minu üksildase laevasõiduga kaks ja pool aastat varem.”³⁹ Vanem Snow' kogemused laeval Swanton näitasid tema juhvõimeid ja usku Jumalasse. Järgnev lugu on võetud vanem Snow' päevikust.

„Ma kutsusin [pühad] kokku ja kokkuleppeliselt jagasin nad üksusteks ja allüksusteks, määrasin igale grupile vastava juhi ning korraldasin kompanii juhtimise. Leidsin meie hulgast mitu ülempreestrit ja oma kolmkümmend vanemat. Olles tuttav paljude vanemate sooviga teha kas või natukene midagi, mis neile ühel või teisel viisil tunnustust tooks, otsustasin, et on ohutum neile kõigile

tegevust anda, ja seepärast otsustasin panna igäuhe neist millegi eest vastutama. Kogu kompanii kogunes igal õhtul ühiseks palveks. Kaks korda nädalas toimus jutlus ja pühapäevastel koosolekutel võtsime sakramenti.

Meie kapten, kellega soovisin paremini tuttavaks saada, tundus olevat väga eemalehoidev ja reserveeritud. ... Oli selgelt näha, et tal olid meie suhtes eelarvamused. Me olime oma kaks nädalat merel olnud, ilma et midagi tõsist või tavapärasest merereisist erinevat oleks juhtunud, kui leidis aset järgmine sündmus.

Noore sakslasest stjuuardiga juhtus eluohtlik õnnetus. Ta oli väga korralik, tõsine ja usaldusväärne noormees ning oli kaptenit saatnud juba mitmendal reisil. Ta oli võitnud nii kapteni kui ülejäänud meeskonna poolehoidu ning ka pühad olid temasse kiindunud. Teated tema halvast seisundist panid kogu laeva kurvastama ja muret tundma.

Ta suust tuli verd ja ta kannatas krambihooegade käes. Tulutult oli proovitud erinevaid ravimeetodeid ja lõpuks kadus igasugune lootus tema elu päästa. Kapten palus madrustel enne magamaminemist noormehega ükshaaval hüvasti jätta, sest ei arvatud, et haige suudab öö üle elada. Paljude silmad olid haige kajutist väljudes pisaratest märjad.

Kui öde Martin (üks laeval viibinud viimse aja pühadest) noormehe voodiserval istus, palus ta, et haige noormees lubaks minul teda õnnistada, et ehk tooks see talle tervise tagasi. Ta nõustus sellega rõõmsalt. Kui see sõnum saabus, oli südaöö ja ma magasin oma koikul. Ma tõusin kohe üles ja läksin haige kajutisse. Teel kohtusin vanemtüürimehega, kes tuli noormeest vaatamast. Minust möödudes kohtus ta vanem Staines'iga ja nentis, et härra Snow paneb küll käed stuujardi pea peale, "aga," ütles ta (kurva häälega), „sellest pole enam kasu, vaese vennikesega on nüüd asjad ühel pool." Vanem Staines aga vastas: „Issand võib käte pealepanemise kaudu tema tervise taastada." ... „Kas sa tõesti arvad nii?" imestas madrus oma südame lihtsuses.

Edasi minnes kohtasin kajuti uksele kaptenit, kes paistis olevat nutnud. Ta lausus: „Mul on hea meel, et te tulite, härra Snow, aga sellest pole enam kasu, sest varsti on stjuuardi lõpp käes." Ma astusin kajutisse ja istusin noormehe aseme kõrvale. Tema hingamine

Kiriku algusaastatel rändasid paljud pühad Euroopast Ameerika Ühendriikidesse, et ühineda sealsete pühadega.

oli väga kiire nagu sureval inimesel. Ta ei suutnud valju häälega rääkida, kuid andis mulle teada, et soovib minult õnnistust saada. Tuli välja, et tal oli Saksamaal Hamburgis naine ja kaks last, keda ta üleval pidas. Ta oli nende pärast väga mures.

Ma panin oma käed tema pea peale ja olin vaevalt õnnistuse lõpule viinud, kui ta istuli tõusis, lõi käsi kokku ja hüüdis Issandale kiitust enda tervekestegemise eest. Peagi pärast seda tõusis ta asemelt, läks kajutist välja ja kõndis laevatekil ringi.

Järgmisel hommikul olid kõik üllatunud stjuuardit elusana nähes ja imestasid, et ta suutis oma tavakohuseid täita. Kõik madrused vandusid, et see oli ime; pühad teadsid, et see oli nii ja rõõmustasid ning kiitsid Jumalat; kapten uskus seda kindlalt ja oli sügavalt tänulik ning sellest ajast peale oli tema süda meiega ühte köidetud. Ta tegi meie heaks kõik, mis oli tema võimuses, ning muretses pidevalt meie heaolu pärast, osales meie koosolekutel, ostis ja luges meie raamatuid. Tema abid tegid sama, ja kui ma nendega New Orleansis

Laeval Swanton paranes üks tõsiselt vigastatud mees kohe pärast seda, kui vanem Lorenzo Snow oli talle õnnistuse andnud.

(Louisiana osariigis) hüvasti jätsin, lubasid nad mulle, et lasevad end ristida. Aasta hiljem sain kirja vanemtüürimehelt, kes teatas, et nad olid ... täitnud oma lubaduse. Kapten teatas samuti oma otsusest tulevikus evangeelium vastu võtta ja elada koos pühadega. Stjuuard ristiti, kui me New Orleansi jõudsime, ja lahkumisel kinkis mulle Piibli, mis on mul siiamaani alles.”⁴⁰

Vanem Snow kirjutas: „Paljud madrused nutsid, kui me Swantonilt lahkusime. Me kõik tundsim hardust.”⁴¹ New Orleansist sõitsid vanem Snow ja teda saatvad pühad praamiga mööda Mississippi jõe edasi. Nad saabusid Nauvoosse 12. aprillil 1843.

Jätkev pühendumine Issanda tööle

Pärast oma seitsemeaastast teenistust põhimisjonärina muutusid Lorenzo Snow' teenimisvõimalused mõneks ajaks. 1843.–1844. aasta talvel pakkusid kohaliku kooli varahaldurid talle tööd õpetajana.

Ta võttis pakkumise vastu, kuigi teadis, et paljud õpilased tundsid uhkust õpetajate väärkohtlemise ja koolide vara lõhkumise üle. Lorenzo otsustas, et laste austuse võitmiseks tuleb tal endalgi nende suhtes austust üles näidata. Lorenzo õde Eliza kirjutas: „Ta rääkis nende poistega, nagu oleksid nad kõige auväärsemad härrad. ... Ta tegi kõvasti tööd, et poisid teaksid, et ta on nendest huvitatud ja soovib neid nende õppetöös edasi aidata. ... Sel viisil headuse ja veenmisega nende meelsus muutus – Lorenzo võitis nende usalduse, tänu tema kannatlikkusele ja pidevale tööle muutusid noored jõhkardid endast lugu pidavateks noorukiteks ja hulk aega enne semestri lõppu olid neist saanud tublid õpilased.”⁴²

1844. aastal sai Lorenzo Snow Kirikus uue ülesande. Ta kutsuti Ohio osariiki juhtima Joseph Smithi Ameerika Ühendriikide presidendiks valimise kampaaniat. Prohvet oli pettunud, kuidas Ühendriikide valitsus oli viimse aja pühased kohelnud; ta kirjutas presidendikandidaatidele ja küsis, kuidas nad Kirikusse suhtuvad. Vastustega rahule jäämata otsustas Joseph Smith ise presidendiks kandideerida.

Kaheteistkümne Apostli Kvoorum määras Lorenzo Snow' ja teised asutama Ohio osariigis poliitilist organisatsiooni, mis toetaks Joseph Smithi kandidatuuri.⁴³ Nad teavitasid avalikkust, kuidas oli rikutud pühade põhiseaduslikke õigusi. Lorenzo sõnul oli see väga huvitav töö.⁴⁴ Mõned inimesed olid prohveti kandidatuurile väga vastu, samas kui teised tundsid, et Joseph Smith võiks juhtida riiki edu ja õitsengu suunas.

Lorenzo Snow meenutas: „Nende kahe äärmuse keskel jõudis minu edu äkilise lõpuni, kui saabus kinnitatud teade prohveti ja tema venna Hyrum Smithi tapmisest.”⁴⁵ Lorenzo naasis kurva südamega Nauvoosse.⁴⁶

Isegi sellel traagilisel ajal töötasid pühad usinalt Jumala kuningriigi ehitamiseks. Lorenzo märkis hiljem: „Kõigevägevama juhatusel liikus kuningriik edasi.”⁴⁷ Nad jätkasid evangeeliumi kuulutamist ja üksteise toetamist ning nad töötasid koos, et viia oma linna templi ehitus lõpuni.

Kui Lorenzo Snow kogunes koos pühadega Nauvoosse, oli ta otsustanud mitte kunagi abielluda, vaid pühendada oma elu evangeeliumi kuulutamisele. Tema õde Eliza märkis hiljem: „Lorenzo

kõikehõlmav soov oli pühendada kogu oma aeg, anded ja kõik, mis tal oli, teenimistöole." Ta tundis, et pereelu vähendaks tema kasulikkust Issanda töös.⁴⁸

Lorenzo ettekujutus abielust ja perekonnast hakkas muutuma 1843. aastal, kui ta vestles Mississipi jõe kaldal prohvet Joseph Smithiga. Prohvet tunnistas ilmutusest, mille oli saanud mitmenaisepidamise kohta. Ta ütles Lorenzole: „Issand avab sulle selestilise abielu seaduse vastuvõtmiseks ja sellele kuuletumiseks.”⁴⁹ Pärast seda nõuannet hakkas Lorenzo mõistma, et abiellumine on Issanda käsk ja oluline osa Taevaisa õnneplaanis.

1845. aastal abiellus Lorenzo Snow kahe naise, Charlotte Squiresi ja Mary Adaline Goddardiga. Sel ajal oli Kirikus tavaks mitmenaisepidamine. Hiljem pitseeriti ta veel teiste naistega. Tema pühendumine oma naistele ja lastele sai osaks tema pühendumisest Issandale.

Pühad jätkasid Jumala kuningriigi ehitamist Nauvoos, kuid jätkus ka nende tagakiusamine. 1846. aasta veebruaris, keset külma talve, sundisid vihased jõugud pühasid oma kodusid ja templit maha jätma. Pühad alustasid pikka rännakut läände oma uue kodu suunas.

Aidates pühadel koguneda Soolajärve orgu

Kuigi Lorenzo Snow ja tema pere lahkusid Nauvoost koos teiste pühadega, jõudsid nad Soolajärve orgu alles aasta pärast esimest teerajajate rühma. Nagu enamik toleaegeid viimse aja pühasid, nii elasid ka nemad oma teekonnal ajutistes asulates. Lorenzo koos perega peatus lühikest aega Iowa osariigis Garden Grove'i asulas, kus nad ehtasid neile järgnevatele pühadele palkidest majakesi. Sealt kolisid nad edasi Mount Pisgah asulasse, mis oli samuti Iowa osariigis.

Mount Pisgah asulas hoolitses Lorenzo koos oma pere ja teiste pühadega nende vajaduste eest ja valmistas asulat ette inimeste jaoks, kes nende järel Soolajärve orgu tulid. Nad ehtasid palkmaju ning isegi külvasid vilja ja hoolitsesid põldude eest, ehkki teadsid, et saagi koguvad juba teised. Mount Pisgah asulas kutsuti Lorenzo

Lorenzo Snow teenis 1848. aastal Soolajärve orgu saabunud teerajajate rühma kaptenina.

asulat juhtima. Kuigi inimesi (kaasa arvatud tema enda peret) kimbutasid kurbus, haigused ja surm, töötas ta usinalt, et aidata inimestel leida lootust, tugevdada üksteist ning püsida kuulekana Issanda käskudele.⁵⁰

1848. aasta kevadel käskis president Brigham Young Lorenzo Snow'l Mount Pisgah asulast lahkuda ja rännata Soolajärve orgu. Lorenzo kutsuti taas pühasid juhtima, seekord teerajajate rühma kaptenina. Rühm jõudis Soolajärve orgu 1848. aasta septembris.

Teenimine Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liikmena

1849. aasta 12. veebruaril kutsuti Lorenzo Snow Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi koosolekule. Ta jättis kohe oma töö pooleli ja läks koosolekule, mis oli juba alanud. Teel mõtiskles ta, miks teda oli Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi koosolekule kutsutud. Ta kartis, et äkki süüdistatakse teda mingis väärteos. Aga teades, et ta oli ustavalt täitnud oma kohustusi, heitis ta selle muremõtte peast. Kuid ta ei osanud ette kujutada, mis teda ees ootab. Kohale jõudnud, kuulis ta üllatusega, et ta on kutsutud teenima kvoorumi liikmena. Selsamal koosolekul asetati tema ja kolm teist meest – vanem Charles C. Rich, vanem Franklin D. Richards ja vanem Erastus Snow (Lorenzo Snow' kauge sugulane) – apostliks.⁵¹

Lorenzo Snow' apostliks pühitsemine andis suuna kogu ta ülejäänud elule. Tema kutse ühena Kristuse nime erilistest tunnistajatest (ÕL 107:23) mõjutas kõike, mida ta tegi. Hiljem avaldas ta oma mõtteid apostli kohustuste kohta:

„Esiteks peab apostel saama Jumala ilmutuse kaudu jumaliku teadmise, et Jeesus elab ja et Ta on elava Jumala Poeg.

Teiseks peab tal olema jumalik volitus anda Püha Vaimu, mis on jumalik põhimõte, mis teeb teatavaks kõik Jumala asjad, tehes ilmsiks Tema tahte ja eesmärgid, juhtides kogu tõeni ja näidates tulevasti asju, nii nagu Päästja on kuulutanud.

Kolmandaks on teda Jumala väega volitatud läbi viima evangeeliumi pühasid talitusi, mis kinnitatakse igale inimesele taevaliku tunnistusega. Tuhanded inimesed, kes elavad nüüd nende mägede orgudes ja kes said need talitused minu kaudu, on elavateks tunnistajateks selle väite tõesusest.”⁵²

Lisaks oma kutse vastutusale oli vanem Snow'l kindel veendumus, mida tähendab olla Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige: „Meie, kaksteist, oleme otsustanud jätta kõrvale kõik, mis juhiks meie tähelepanu ära meie kohustuste rajalt, et me võiksime olla üksmeelsed, nii nagu [Esimene] Presidentkond on üksmeelne. Me oleme kokku liidetud sellesama armastusega, mis seob Jumala Poega Isaga.”⁵³

Sellise arusaamaga oma isiklikust kutsest ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi missioonist pühendas vanem Lorenzo Snow oma

elu Jumala riigi ehitamisele maa peal. Ta vastas kutsele teenida mitmel eri viisil ja mitmes eri kohas.

Misjon Itaalias

1849. aasta üldkonverentsil kutsuti vanem Snow asutama misjon Itaalias. Kuigi see maa, kultuur ja keel olid talle võõrad, võttis ta kõhklemata kutse vastu. Vähem kui kaks nädalalt pärast konverentsi oli ta valmis teele asuma, olles andnud endast parima, et leida oma äraolekul abi oma naistele ja lastele.

Kui tema ja teised misjonärid Ühendriikide idaossa reisisid, et seal edasi laevaga üle Atlandi ookeani sõita, olid tal mõttes oma pere ja inimesed, keda ta peatselt pidi teenima asuma. Kirjas oma õele Elizale kirjutas ta: „Minu rinnus oli palju erinevaid tundeid. ... Me kiirustasime üha kaugemale võimsast magnetist – KODUST! Kuid me teadsime, et töö, mida me tegema asume, toob valgust neile, kes olid elanud pimeduses ja pimeduse varjude orus, ja meie südamed kiirgasid armastust ja me kuivatasime oma pisarad.”⁵⁴

Vanem Snow ja tema kaaslased jõudsid 1850. aasta juulis Itaaliasse Genovasse. Nad nägid, et Issanda töö edeneb seal aeglaselt. Vanem Snow kirjutas: „Ma olen üksi ja võõras selles suures linnas kaheksa tuhat miili eemal oma armastatud perekonnast, ümbritsetuna inimestest, kelle tavad ja eripärad on mulle tundmatud. Ma olen tulnud nende meeli valgustama ja õpetama neile õigemeelsuse põhimõtteid, kuid ma ei näe mingit võimalust see eesmärk saavutada. Ma ei tea, kuidas seda saavutada.” Olles mures itaallaste rumaluse, ... kurjuse, kohutava pimeduse ja ebausuga pärast, kirjutas ta: „Ma palun oma Taevast Isa vaadata armulikkusega nende inimeste peale. Oo Issand, las nad leiavad sinu silmis kaastunnet, et nad ei hukkuks. Andesta neile nende patud ja lase neil mind tundma õppida, et nad võiksid tundma õppida Sind ja teada, et Sina oled mind saatnud oma kuningriiki rajama. ... Kas ei ole nende inimeste hulgas mõnda Sinu poolt väljavalitut? Juhata mind nende juurde ja Sinu nimi pälvib au läbi Jeesuse Kristuse, Sinu Poja.”⁵⁵

Vanem Snow leidis need väljavalitud valdeslaste seast. Valdeslased elasid Piemonte regioonis – mägedevahelises orus Itaalia ja Šveitsi piirist lõuna pool ning Itaalia ja Prantsusmaa piirist ida pool. Nende esivanemaid oli taga kiusatud ja ühest kohast teise aetud,

kuna nad uskusid muistsete apostlite volitusse ja soovisid järgida apostlite õpetusi, mitte aga liituda tolleaegse religiooniga.

Kirjas president Brigham Youngile kirjutas vanem Snow, et valdeslased olid läbi aegade kannatanud „pimedust ja julmust” ning „olid püsinud kindlana justkui kalju, mida ookeanilained peksavad”. Aga enne viimse aja pühade misjonäride Itaaliasse saabumist oli valdeslastel alanud „sügava rahu aeg” ja neil paistis olevat suurem usuvabadus kui teistel itaallastel. Ta märkis, et „ainult vähe aega enne misjoni avamist avati tee evangeeliumi kuulutamiseks ja üheski teises Itaalia osas polnud seadused nii soodsad”.

Soovides selle rahva kohta rohkem teada saada, läks vanem Snow raamatukokku, et nende kohta lugeda. Ta kirjutas: „Raamatukoguhoidja, kelle juurde ma läksin, ütles, et raamat, mida ma kirjeldasin, oli raamatukogus olemas, kuid hetkel välja laenutatud. Ta oli vaevu oma lause lõpetanud, kui sisenes üks naine selle raamatuga. „Milline kokkusattumus!” imestas raamatukoguhoidja. „See härra otsis just seda raamatut.” Peagi veendusin, et need inimesed olid Itaalias esimesed, kes väärtsid kuulda evangeeliumi.”⁵⁶

Vanem Snow ja tema kaaslased soovisid Piemonte regioonis evangeeliumi kuulutada, aga nad tundsid, et peaksid asjale lähemena ettevaatlikult, luues sõprusuhteid ja näidates inimestele oma usaldusväärsust. Kui nad tundsid, et on inimestega loonud head suhted, ronisid nad lähedal kõrguva mäe otsa, laulsid kiitusi taeva Jumalale ja ütlesid palve, pühendades Itaalia misjonitöö tegemiseks. Nad väljendasid ka oma pühendumust tööle ja vanem Snow andis oma kaaslastele preesterluse õnnistuse, et neid kohustuste täitmisel abistada. Innustatuna mäe peal saadud kogemusest, nimetas vanem Snow selle mäe Brighamia mäeks.⁵⁷

Isegi pärast seda kogemust läks mööda peaaegu kaks kuud, enne kui keegi soovis Kirikuga liituda. 27. oktoobril 1850. aastal rõõmus-tasid misjonärid, kui nägid Itaalias viimaks esimest ristimist ja liikmeks kinnitamist.⁵⁸ Vanem Snow ütles hiljem: „Töö siin on aeglane ja tüütu. ... Kuid siiski on Kirik asutatud. Puu on istutatud ja ajab juuri laiali.”⁵⁹

Ühel ööl nägi vanem Snow und, mis aitas tal mõista oma Itaalia misjoni olemust. Unenäos oli ta koos sõpradega kalal. Ta jutustas: „Me olime rõõmsad, nähes suurt ja ilusat kala kaugel eemal

veepinnal ujumas. Me nägime paljusid inimesi viskamas sisse oma võrke ja õngesid, kuid nad kõik seisid ühe koha peal, samas kui meie edasi liikusime. Ühest inimesest möödudes märkasin, et minu konksu otsa oli jäänud kala. Kartsin, et meest võib ärritada, kui ma kala tema nina all välja tõmban, seega ootasin, kuni kaldale jõudsin. Kuid kala veest välja tõmmates olin üllatunud ja pettunud nähes, kui väike mu saak oli. Leidsin olevat väga veidra, et kõigi nende uhkete ja suurte kalade hulgast mina nii väikese välja tõmbasin. Kuid minu pettumus kadus, kui avastasin, millised suurepärased omadused sellel kalal olid.”⁶⁰

Vanem Snow' unenägu oli kui ettekuulutus. Ta ei näinud Itaalias suurt arvu pöördunuid ja nagu hiljem märkis üks teine misjonär – need, kes evangeeliumi vastu võtsid, ei olnud rikkad ega kuulsad.⁶¹ Kuid vanem Snow ja tema kaaslased olid tööriistadeks Issanda käes, tuues häid ustavaid inimesi Jumala kuningriiki – inimesi, kes olid tänuulikud, et alustasid teed uuel lõputa rajal.⁶² Vanem Snow juhtimise tulemusena tõlgiti Mormoni Raamat itaalia keelde.

Peaaegu poolteist sajandit hiljem kõneles üks teine apostel, vanem James E. Faust, meestest ja naistest, kes liitusid Kirikuga tänu vanem Snow' ja tema kaaslaste tööle: „Mõned neist tulid esimese käsikärude rühmaga Soolajärve orgu. ... Paljud nende järglastest hoolitsesid äsja taastatud Kiriku viinamäe eest ja panustavad tänapäeval palju ülemaailmsesse Kirikusse, uskudes oma esivanemate kombel, et apostlid hoiavad võtmeid, mis kunagi ei roosteta.”⁶³

Kiriku ülesehitamine

Vanem Snow teenis hiljem teistel misjonitel, suurendades oma kutset Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liikmena „Kiriku [Esimese] Presidentkonna juhatuse all, ... ehita[des] üles Kirikut ja korralda[des] selle asju kõigi rahvaste seas” (ÕL 107:33).

1853. aastal kutsus president Brigham Young Lorenzo Snow' juhtima perede gruppi teel asulasse Utah' põhjapoolses maakonnas Box Elderis. See asula oli väike, organiseerimata ja halval järjel. Vanem Snow asus kohe organiseerima inimesi vastavalt pühitsemise seadusele, nagu prohvet Joseph Smith oli õpetanud. Inimesed rajasid linna, millele vanem Snow pani president Brigham Youngi järgi nimeks Brigham City. Koos töötades ja üksteist toetades rajasid linna

Selles hoones Utah' osariigis Brigham Citys valmistati saapaid, kingi, rakmeid ja mütse.

elanikud koolisüsteemi, vabrikud, niisutussüsteemi, kaubandus-organisatsiooni ja isegi teatriühingu. Kuigi nad ei elanud täielikult pühitsemise seaduse järgi, võtsid nad juhatust selle põhimõtetest ja näitasid, mida üks kogukond suudab koostöö ja usina tööga ära teha. President Snow' tütar Leslie kirjutas: „Brigham Citys ei laiseldud. Seal valitses aktiivsus ja edu, millele polnud üheski teises asulas võrdset.”⁶⁴

Vanem Snow ja tema pere elasid Brigham Citys mitu aastat. Ta juhtis sealseid pühasid ja aeg-ajalt teenis misjonitel teistes piirkondades. 1864. aastal teenis ta lühikesel kolmekuulisel misjonil Hawaii saartel. Ta läks sinna koos vanem Ezra T. Bensoniga, kes oli samuti Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumi liige, ja vanem Joseph F. Smithi, Alma Smithi ning William W. Cluffiga.⁶⁵ Aastatel 1872–1873 saatis ta president George A. Smithi, esimest nõuandjat Esimeses Presidentkonnas, üheksakuulisel Euroopa ja Lähis-Ida ringreisil, mille käigus nad külastasid ka püha maad. Nad läksid president Brigham Youngi palvel, kes lootis, et nende õigemeelne mõju valmistaks teisi rahvaid ette vastu võtma taastatud evangeeliumi.⁶⁶ 1885. aastal kututi vanem Snow külastama mitmeid Ameerika indiaanlaste gruppe

Ameerika Ühendriikide kirdeosas ja Wyomingi osariigis. Augustist kuni oktoobrini asutas ta seal misjoneid ja organiseeris Kiriku juhte abistama neid, kes olid ristitud ja liikmeks kinnitatud.

Templitöö

President Heber J. Grant, Kiriku seitsmes president, märkis, et president Lorenzo Snow „pühendas aastaid oma elust templitöölle.”⁶⁷ Armastus templitöö vastu sai alguse president Snow' uskupöördumise alguspäevadel ja sügavnes tema apostlina teenimise ajal. Peagi pärast ristimist ja liikmeks kinnitamist osales ta koosolekutel Kirtlandi templis. Hiljem võttis ta innukalt vastu kutse koguda annetusi Nauvoo templi ehitamiseks. Nauvoo templi valmimisel teenis president Snow seal templitöötajana, aidates viimse aja pühadel saada enne väljarännet läände templiand ja pitseerimistalitused. Tema kohustused templis jätkusid ja täienesid, kui ta kutsuti teenima apostlina. President Snow kõneles Utah' osariigis Logani templi sissepühitsemise tseremoonial. Pärast seda, kui president Wilford Woodruff pühitses Utah' osariigis Manti templi, luges president Snow järgnevate päevade istungitel pühitsuspalve. Kui Soolajärve templile asetati kõrgema torni otsa päiskivi, juhatas president Snow suurt rahvahulka hosiannahüüdes. Pärast Soolajärve templi pühitsemist teenis ta seal esimese templipresidentina.

President Snow' 80. sünnipäeval avaldas kohalik ajaleht sellise lugupidamisavalduse: „Oma elu õhtul [on ta] ikka ametis suure tööga, millele pühedas oma elu. Ta jätkab pühas templis suurepärasest tööd, millele tema ja ta kaaslased on ennast pühendanud – tööd, millel on suur tähtsus patu ja surma käes vaevlevas maailmas.”⁶⁸

Inimeste teenimine

Reisides ühest kohast teise, õpetades suuri inimhulkasid, leidis president Snow aega ka üksikinimeste ja perede teenimiseks. Näiteks 1891. aasta märtsis, kui ta teenis Kaheteistkümne Apostli Kvoorumu juhatajana, esines ta kõnega Brigham City konverentsil. Tema kõne ajal asetati poodiumile sedelike. Pealtnägija ütles, et juhataja Snow „katkestas kõne, luges sedeli läbi ja selgitas pühadele, et teda on kutsutud külastama inimesi, keda vaevab sügav mure”. Ta palus ennast vabandada ja lahkus poodiumilt.

Sedel oli Brigham City elanikult, kelle nimi oli Jacob Jensen. Sedelil oli kirjas, et Jacobi tütar Ella oli surnud pärast nädal aega sarlakite käes kannatamist. Vend Jensen oli sedeli kirjutanud selleks, et juhataja Snow'le tütre surmast teada anda ja paluda tal valmistuda matusteks. Kuid juhataja Snow tahtis kohe peret külastada, kuigi pidi seepärast oma kõne pooleli jätma ja lahkuma koosolekult, mille eesistujaks ta oli. Enne kui juhataja Snow koosolekult lahkus, palus ta Rudger Clawsonil, kes oli siis Box Elderi vaia juhataja, endaga kaasa minna.

Jacob Jensen kirjeldas, mis juhtus, kui juhataja Snow ja juhataja Clawson tema koju jõudsid.

„Juhataja Snow seisis Ella voodi ääres paar minutit ja küsis siis, kas meil on kodus pühitsetud õli. Ma olin üllatunud, kuid ütlesin, et on, ja tõin õli juhataja Snow'le. Ta ulatas õli vend Clawsonile ja palus tal Ellat võida. Seejärel kinnitas juhataja Snow võidmise ja andis Ellale õnnistuse.

Mõned juhataja Snow' selle talituse jooksul öeldud sõnad avaldasid mulle erilist muljet ja ma mäletan neid isegi praegu. Ta ütles: „Kallis Ella, Issanda Jeesuse Kristuse nimel ma käsin sul tulla tagasi ja elada, sest sinu missioon ei ole veel lõppenud. Sul on veel täita suur missioon.”

Ta ütles, et Ella kasvatab üles suure pere ja lohutab oma vanemaid ja sõpru. Ma mäletan neid sõnu hästi. ...

Kui juhataja Snow oli õnnistuse lõpetanud, pöördus ta mu naise poole ja ütles: „Ära enam leina ega kurvasta! Kõik läheb hästi. Vend Clawsonil ja minul on tegemist ja me peame lahkuma. Me ei saa siia jääda, aga olge kannatlikud ja oodake ning ärge leinake, sest kõik läheb hästi.” ...

Ella olukord jäi muutumatuks üle tunni pärast juhataja Snow'lt õnnistuse saamist ehk kolm tundi pärast tema surma. Tema ema ja mina istusime ja valvasime Ella voodi juures, kui ta ühtäkki oma silmad lahti tegi. Ta vaatas toas ringi ja nägi meid seal istumas, aga nagu otsis kedagi teist. Tema esimesed sõnad olid: „Kus ta on? Kus ta on?” Me küsisime: „Kes? Kus on kes?” „Vend Snow,” vastas tüdruk. „Ta kutsus mu tagasi!”⁶⁹

Vaimude maailmas viibides oli Ella tundnud sellist rahu ja õnne, et ta ei tahtnud tagasi tulla. Kuid ta kuuletus juhataja Snow' häälele.

Sestsamast päevast alates lohutas ta oma pereliikmeid ja sõpru, aiades neil mõista, et nad ei pea leinama oma surnud armsamaid.⁷⁰ Hiljem ta abiellus ja sünnitas kaheksa last ja teenis ustavalt oma Kiriku kutsetes.⁷¹

Juhatades Kirikut Issanda prohveti, nägija ja ilmutajana

2. septembril 1898 suri pärast üheksat aastat Kiriku presidendina teenimist president Wilford Woodruff. Juhataja Lorenzo Snow, kes teenis tol ajal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatajana, viibis Brigham Citys, kui ta uudist kuulis. Ta sõitis kiiremas korras rongiga Salt Lake Citysse, teades, et Kiriku juhatamise vastutus lasub nüüd Kaheteistkümne Apostli Kvoorumil.

Tundes ennast võimetuna, kuid valmis täitma Issanda tahet, läks president Snow Soolajärve templisse palvetama. Vastusena tema palvele külastas Issand teda. President Snow tunnistas hiljem, et „ta nägi isiklikult Päästjat ... templis ja kõneles temaga näost näkku.” Issand ütles talle, et ta Kiriku Esimese Presidentkonna viivitamatult ümber organiseeriks ega ootaks, nagu tehti Kiriku eelmiste presidentide surma korral.⁷² 1898. aasta 13. septembril toetas Kaheteistkümne Apostli Kvoorum president Snow'd Kiriku presidendina ja seejärel asus ta teenima presidendina. Kiriku üldliikmeskond toetas teda 9. oktoobril ja ta asetati Kiriku viienda presidendina ametisse 10. oktoobril.

President Snow' eeskuju ja ilmutuste kaudu õppisid viimse aja pühad teda tundma kui oma prohvetit. Ka teist usku inimesed tundsid teda kui tõelist jumalameest.

Suhted viimse aja pühadega

Kui Kiriku president oli president Snow tihti eesistujaks vaiakonverentsidel. Pühadega kohtudes väljendas ta oma armastust ja austust nende vastu. Tema sõnad ja teod näitasid, et kuigi ta tunnistas oma kutse pühadust, ei asetanud ta ennast kõrgemale inimestest, keda ta teenis.

Ühel vaiakonverentsil osales president Snow erilisel vaia lastele korraldatud istungil. Lastel paluti võtta ritta ja minna ükshaaval

Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum 1898. aastal. Tagumine rida, vasakult paremale: Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Brigham Young noorem, George Teasdale, Rudger Clawson, Marriner W. Merrill. Keskmine rida: Francis M. Lyman, George Q. Cannon, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Esimene rida: Matthias F. Cowley, Abraham O. Woodruff.

prohveti juurde, et tema kätt suruda. Enne seda tõusis president Snow püsti ja ütles: „Kui ma teil kätt surun, tahan ma, et te mulle otsa vaataksite, et te võiksite mind alati meeles pidada. Ma ei ole parem kui paljud teised inimesed, kuid Issand on andnud mulle suure vastutuse. Alates ajast, mil Issand ennast mulle ilmutas, olen ma püüdnud täita iga oma kohust. Ma soovin, et te mind meeles peaksite selle kõrge kutse pärast, mis mulle on antud. Pidage meeles, et surusite kätt Jeesuse Kristuse Kiriku presidendil. Ma loodan, et te ei unusta minu ja mu nõuandjate, president Cannoni ja president Smithi ning apostlite eest palvetada.”⁷³

President Snow' poeg LeRoi jutustas järgmise loo ühest vaia-konverentsist Utah' osariigis Richfieldis: „President Lorenzo Snow ja Francis M. Lyman [Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist] viibisid Richfieldi vaia konverentsil. Pärast alguslaulu küsis vaiajuhataja vend Lymanilt, kes tema arvates peaks tegema alguspalve. Vend Lyman

ütles, et seda peaks küsima president Snow'lt (pidades silmas, et ta peaks selle küsimuse president Snow'le esitama). Selle asemel aga palus vaiajuhataja president Snow'l alguspalve teha. President Snow oli kohe nõus ja enne palve alustamist väljendas tänu, et teda palvet tegema paluti, sest tal pole ammu olnud võimalust seda teha. Räägitakse, et ta tegi ilusa alguspalve."⁷⁴

Suhted teist usku inimestega

President Snow' mõju ulatus viimse aja pühadest kaugemale. Kui teist usku inimesed temaga kohtusid, hakkasid nad austama teda ja Kirikut, mida ta esindas. Reverend W. D. Cornell, ühe teise kiriku õpetaja, külastas Salt Lake Cityt ja tal oli võimalus kohtuda president Snow'ga. Ta kirjutas:

„Mind viis tema kõrgeaulisuse juurde tema viisakas ja kogenud sekretär ja ma leidsin end kätt surumas ühe kõige meeldivama ja armastusväärsema mehega, keda eales olen kohanud – mehega, kellel on imeline võime panna inimesi ennast tema seltsis vabalt tundma –, osava vestlejaga, kelle juures tunnevad kõik ennast teretulnuna.

President Snow on oma meeles, hinges ja kehas kultuurne mees. Tema sõnad on valitud, diplomaatilised, sõbralikud ja õpetlikud. Tema maneerid näitavad, et ta on käinud heades koolides. Tema vaim on leebe nagu lapsel. Teid tutvustatakse ja te olete temaga rahul. Te räägite temaga ja ta meeldib teile. Kui te veedate temaga rohkem aega, hakkate teda armastama.” Pöördudes oma lugejate poole, kellel oli Kiriku suhtes eelarvamusi, ütles reverend Cornell: „Ja siiski on ta mormoon! Mormoonlus peab kõvasti pingutama, et president Snow'st kunagi jõhker ja toores mees teha. Kui mormoonlus on verminud maailmale sellise mehe, kes on vaimult vaikne, distsiplineeritud ja intelligentne, siis peab mormoonluses leiduma midagi head.”⁷⁵

Üks teine kirikuõpetaja, reverend Prentis, kirjutas samuti kohtumisest president Snow'ga: „Tema nägu jutustab hingest, kus asub Rahuvürst, ja see annab tunnistust tema kohta. Olles veetnud oma elu inimesi uurides, leian ma aeg-ajalt sellise tunnistuse. Selline oli nägu, mida ma täna nägin. ... Ma ootasin, et leian Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku presidendi näost arukust, heatahtlikkust, väarikust, enesevalitsust ja jõulisust, aga kui mind president

Lorenzo Snow'ga tutvustati, siis hetkeks ma ehmusin. ... Tema nägu oli rahu vägi, tema juuresolek rahupalve. Tema silmad ei olnud üksnes koduks vaikselse palvele, vaid vaimse jõu koda. Kui ta kõneles kindlamast prohvetisõnast ja kindlast lootusest, mis tal oli, ja kindlast usust, mis oli saanud võidu elu katsumuste ja probleemide üle, vaatasin tunnete mängu tema näol ja pöörasin erilist tähelepanu õrnadele väljendustele, mis paljastasid tema hinge, ning minus võttis võimust kõige kummalisem tunne, nagu seisaksin pühal maapinnal, et see mees ei tegutsenud mingite eeskirjade, isiklike huvide või mingi teise otstarbe eesmärgil, vaid tema tegevusel oli teiste inimeste omast erinev motiiv. ... Kui mormooni kirik võib luua selliseid tunnistajaid, ei lähe neil vaja hea kirjamehe oskusi ega suure jutlustaja elegantseid kõnesid.”⁷⁶

Ilmutus kümnisest

President Snow on ehk kõige paremini tuntud selle poolest, et sai kümnisse seadust puudutava ilmutuse. 1899. aasta maikuu tundis ta vaimu õhutust, et peab koos teiste Kiriku juhtidega reisima Saint George'i linna Utah' osariigis. Kuigi ta ei teadnud, mispärast nad sinna minema peavad, oli ta koos vendadega kärke vaimu õhutust järgima ja kahe nädala pärast olid nad Saint George'is. 17. mail pärast Saint George'i saabumist sai president Snow ilmutuse, et peab kõnelema kümnisse seadusest. Järgmisel päeval ütles ta pühadele järgmist: „Issanda sõna teile ei ole midagi uut, see on lihtsalt see: AEG ON KÄES IGAL VIIMSE AJA PÜHAL, KES LOODAB OLLA TULEVIKUKS VALMIS JA TOETADA OMA JALAD KINDLALE ALUSELE, TÄITA ISSANDA TAHET JA MAKSTA TÄISKÜMNIST. See on Issanda sõna teile ja see on Issanda sõna igale asulale kogu Siioni maal.”⁷⁷

Pärast selle sõnumi jagamist Saint George'is jagasid president Snow ja tema reisikaaslased sama sõnumit Lõuna-Utah' linnades ja teistes kogukondades Saint George'i ja Salt Lake City vahel. Kui nad 27. mail tagasi jõudsid, olid nad pidanud 24 koosolekut, kus president Snow pidas 26 jutlust ja surus kätt 4417. lapsel. Nad olid reisinud 680 kilomeetrit rongiga ja 500 kilomeetrit hobuvankriga.⁷⁸ President Snow sai sellest külastusest palju energiat ja jätkas kümnisse seaduse õpetamist kogu Kirikus. „Ma olen väga rahul selle külastuse tulemusega,” ütles ta, „ja plaanin lähitulevikus külastada kõiki Siioni vaiasid.”⁷⁹ Ta oli eesistujaks mitmel vaiakonverentsil, kus lubas

pühadele, et kuulekus sellele seadusele valmistab Kiriku liikmeid ette ajalike ja vaimsete õnnistuste saamiseks.⁸⁰ Ta lubas samuti, et kuulekus kümnnise seadusele aitab Kirikul võlgadest välja saada.⁸¹

Kogu Kirikus võtsid liikmed kuulda president Snow' soovitust. Ajaloolane Orson F. Whitney, kes hiljem teenis Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis, kirjutas 1904. aastal: „Selle liikumise mõju oli kohene. Kümnnised ja annetused voolasid sisse kiiresti ja külluslikult nagu ei kunagi varem ja mitmel viisil paranesid Kiriku olukord ja tulevikuvaated. President Snow'l oli juba inimeste austus ja armastus, aga nüüd muutusid need tunded veelgi tugevamaks.”⁸² President Heber J. Grant, kes oli Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige, kui President Snow sai ilmutuse kümnnise kohta, kuulutas hiljem: „Lorenzo Snow sai Kiriku presidendiks kaheksakümne viie aastasel ja on imeline mõelda, mida ta järgmise kolme aasta jooksul korda saatis. ... Kolme lühikese aastaga suutis see mees, keda maailm pidas liiga vanaks, et olla kasulik, see mees, kes polnud kunagi tegelenud finantsasjadega, kes oli pühendanud oma elu templis teenimisele, võtta Kristuse Kiriku finantsasjad ja elava Jumala innustusel tuua need kolme aasta jooksul pimedusest valguse kätte.”⁸³

Jagades tunnistust oma viimastel teenimispäevadel

1901. aasta 1. jaanuaril osales president Snow Soolajärve tabernaaklis erilisel koosolekul, kus tervitati 20. sajandi saabumist. Osalema kutsuti inimesi kõikidest usulahkudest. President Snow oli selle sündmuse jaoks kõne ette valmistanud, kuid ei saanud külmetuse pärast seda ise ette lugeda. Pärast alguslaulu ja palvet ning Tabernaakli koori esitatud riigihümni tõusis president Snow' poeg LeRoi ja luges ette sõnumi pealkirjaga „President Snow' tervitus maailmale”.⁸⁴ Sõnumi lõpusõnad olid heaks näiteks president Snow' tunnetest Issanda töö suhtes:

„Minu kaheksakümne seitsmendal eluaastal siin maa peal soovin siiralt inimkonna hüvangut. ... Ma tõstan käed ja kutsun taeva õnnistusi kõikide maa elanike peale. Naeratagu teile päike. Saagu teile osaks maa rikkused ja viljad. Peletagu teie valgus teie hingest pimeduse. Kasvagu õigemeelsus ja kahanegu kurjus. ... Võidutsegu õiglus ja lõppegu rikutus. Võidutsegu voorus, kainus ja ausus, kuni kurjus on võidetud ja maa puhastatud pahelisusest. Las need

ütlused, mis kõlavad kui mormoonide hääl Utah' mägedes, lähevad kogu maailmale ja teadku kõik inimesed, et meie soov ja missioon on kogu inimkonna õnnistamine ja päästmine. ... Ülistatud olgu Jumala võit patu, kurbuse, õnnetuse ja surma üle. Rahu olgu teie kõigiga!”⁸⁵

6. oktoobril 1901. aastal kõneles president Lorenzo Snow' oma kaaspühadele üldkonverentsi viimasel istungil. Ta oli mitu päeva olnud tõsiselt haige ja poodiumini jõudes ütles ta: „Mu kallid vennad ja õed! Minu jaoks on ime, et ma võin teile sel pärastlõunal kõneleda.” Ta jagas lühikese sõnumi juhtimise kohta Kirikus. Seejärel lausus ta viimased sõnad, mida Kiriku üldine liikmeskond temalt kuulis: „Jumal õnnistagu teid! Aamen.”⁸⁶

Neli päeva hiljem suri president Snow kopsupõletikku. Pärast leinatalitust Soolajärve tabernaaklis maeti ta surnukeha tema armastatud Brigham City kalmistule.

Viited

1. Lycurgus A. Wilson. Lorenzo Snow. – Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr, 1900, v.
2. Lorenzo Snow. The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20 juuli 1901, lk 22.
3. Lorenzo Snow. – Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr, v.
4. Lorenzo Snow. – Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr, v.
5. Vt Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 1–2.
6. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 2.
7. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, Church History Library, lk 18.
8. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 2–3.
9. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 3.
10. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 2, 3.
11. Orson F. Whitney. History of Utah, 4 osa, 1892–1904, 4. osa lk 223.
12. Vt Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 4.
13. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 57–62.
14. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook, 1836–1845, lk 32.
15. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 6.
16. Lorenzo Snow. The Grand Destiny of Man, lk 22. Kui soovite rohkem informatsiooni Lorenzo Snow' uskupõrdu-mise kohta, lugege 3. ptk.
17. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 6.
18. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 33.
19. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 33; vt ka The Grand Destiny of Man, lk 22.
20. Lorenzo Snow. The Grand Destiny of Man, lk 22.
21. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 15.
22. Lorenzo Snow. The Grand Destiny of Man, lk 22.
23. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 16.
24. Vt Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 16, 19.
25. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 19.

26. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 30.
27. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 37–38.
28. Lorenzo Snow' kiri Oliver Snow'le, mida tsiteeritakse Eliza R. Snow' kirjas Isaac Streatorile, 22. veeb 1839, Church History Library.
29. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 37.
30. Lorenzo Snow' kiri Oliver Snow'le, mida tsiteeritakse Eliza R. Snow' kirjas Isaac Streatorile, 22. veeb 1839, Church History Library.
31. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 19.
32. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 47.
33. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 50–51. Kui soovite rohkem informatsiooni reisist Inglismaale, lugege 14. ptk.
34. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 58–59.
35. Lorenzo Snow' kiri Heber C. Kimballile, 22. okt 1841. Lorenzo Snow, Letterbook. 1839–1846, Church History Library.
36. Lorenzo Snow' kiri Heber C. Kimballile, 22. okt 1841. Lorenzo Snow, Letterbook. 1839–1846, Church History Library.
37. Lorenzo Snow' kiri George A. Smithile, 20. jaan 1842. Lorenzo Snow, Letterbook. 1839–1846, Church History Library.
38. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 45.
39. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 65–66.
40. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 72–83.
41. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 91.
42. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 74–75; vt ka lk 73.
43. Lorenzo Snow. Journal and Letterbook. 1836–1845, lk 49.
44. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 79.
45. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 79.
46. Lorenzo Snow. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 79, 82.
47. Lorenzo Snow. Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave. – Millennial Star, 29. aug 1887, lk 549. Kui soovite rohkem informatsiooni Lorenzo Snow' märkustest Joseph Smithi märrisurma kohta, lugege 23. ptk.
48. Vt Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 84.
49. Joseph Smith, tsiteeritud Lorenzo Snow' poolt teoses Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 70.
50. Kui soovite rohkem informatsiooni Mount Pisgah asula sündmuse kohta, vt ptk 7.
51. Vt Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 94–95.
52. Lorenzo Snow. Address of Apostle Lorenzo Snow. – Millennial Star, 15. veeb 1886, lk 110.
53. Lorenzo Snow, Deseret News, 14. jaan 1857, lk 355.
54. Lorenzo Snow' kiri Eliza R. Snow'le. The Italian Mission. 1851, lk 5.
55. Lorenzo Snow' kiri Franklin D. Richardsile. The Italian Mission, lk 8–10.
56. Lorenzo Snow' kiri Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 10–11.
57. Vt Lorenzo Snow' kirja Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 15–17.
58. Lorenzo Snow' kiri Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 17.
59. Lorenzo Snow' kiri Franklin D. Richardsile. The Italian Mission, lk 20.
60. Lorenzo Snow' kiri Orson Hyde'ile. The Italian Mission, lk 23.
61. Jabez Woodardi kiri Lorenzo Snow'le. The Italian Mission, lk 26.
62. Tsiteeritud Jabez Woodardi kirjas Lorenzo Snow'le. The Italian Mission, lk 26.
63. Conference Report, okt 1994, lk 97; või Ensign, nov 1994, lk 74.
64. Leslie Woodruff Snow. President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him. Young Woman's Journal, sept 1903, lk 391.
65. Kui soovite rohkem informatsiooni vanem Snow' kogemusest Hawaii saartel, vt ptk 4.
66. Kui soovite rohkem informatsiooni vanem Snow' kogemusest pühal maal, vt ptk 24.

67. Heber J. Grant, Conference Report, juuni 1919, lk 10.
68. Deseret Evening News, 3. apr 1894, lk 4.
69. Jacob Jensen'i tsitaat. LeRoi C. Snow. Raised from the Dead. – Improvement Era, sept 1929, lk 884–886.
70. Vt LeRoi C. Snow. Raised from the Dead, lk 886; LeRoi C. Snow. Raised from the Dead (Conclusion). – Improvement Era, okt 1929, lk 975–979.
71. Vt LeRoi C. Snow. Raised from the Dead (Conclusion), lk 980.
72. Vt LeRoi C. Snow. An Experience of My Father's. – Improvement Era, sept 1933, lk 677; vt ka vanem John A. Widtsoe ja Noah S. Pondi, Alice Armeda Snow Young Pondi abikaasa vahelist kirjavahetust, 30. okt 1945 ja 12. nov 1946, Church History Library. President Brigham Young ootas rohkem kui kolm aastat pärast prohvet Joseph Smithi märtrisurma, enne kui ta Esimese Presidentkonna ümber korraldas. President John Taylor ootas rohkem kui kolm aastat pärast president Youngi surma, president Woodruff ootas peaaegu kaks aastat pärast president Tayloriga surma. Kui soovite teada rohkem president Snow' jumaliku ilmutuse kohta templis, vt ptk 20.
73. Lorenzo Snow. President Snow in Cache Valley. – Deseret Evening News, 7. august 1899, lk 1.
74. Biograafilised märkmed Lorenzo Snow' kohta. Kokku pannud LeRoi C. Snow, Church History Library, lk 2.
75. W. D. Cornelli tsitaat. Mormonism in Salt Lake. – Millennial Star, 14. sept 1899, lk 579.
76. Nephi Anderson. Reverend Prentise tsitaat. Life and Character Sketch of Lorenzo Snow. – Improvement Era, juuni 1899, lk 569–570.
77. Lorenzo Snow. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 533; vt ka Deseret Evening News, 17. mai 1899, lk 2; Deseret Evening News, 18. mai 1899, lk 2. Millennial Staris on öeldud, et president Snow pidas selle kõne 8. mail, aga teised kaasaegsed allikad näitavad, et ta pidas selle kõne 18. mail. President Snow kõneles kümnisest ka 17. mail. Et lugeda täielikku ülestähendust kümnise ilmutusest, vaadake 12. peatükki.
78. Pres. Snow Is Home Again. – Deseret Evening News, 27. mai 1899, lk 1.
79. Lorenzo Snow artiklis Pres. Snow Is Home Again, lk 1.
80. Vt näiteks Deseret Evening News, 24. juuni 1899, lk 3.
81. Vt näiteks Improvement Era, aug 1899, lk 793.
82. Orson F. Whitney. History of Utah, 4:226.
83. Heber J. Grant, Conference Report, juuni 1919, lk 10.
84. Special New Century Services. – Deseret Evening News, 1. jaan 1901, lk 5.
85. Lorenzo Snow. Greeting to the World by President Lorenzo Snow. – Deseret Evening News, 1. jaan 1901, lk 5.
86. Lorenzo Snow, Conference Report, okt 1901, lk 60, 62.

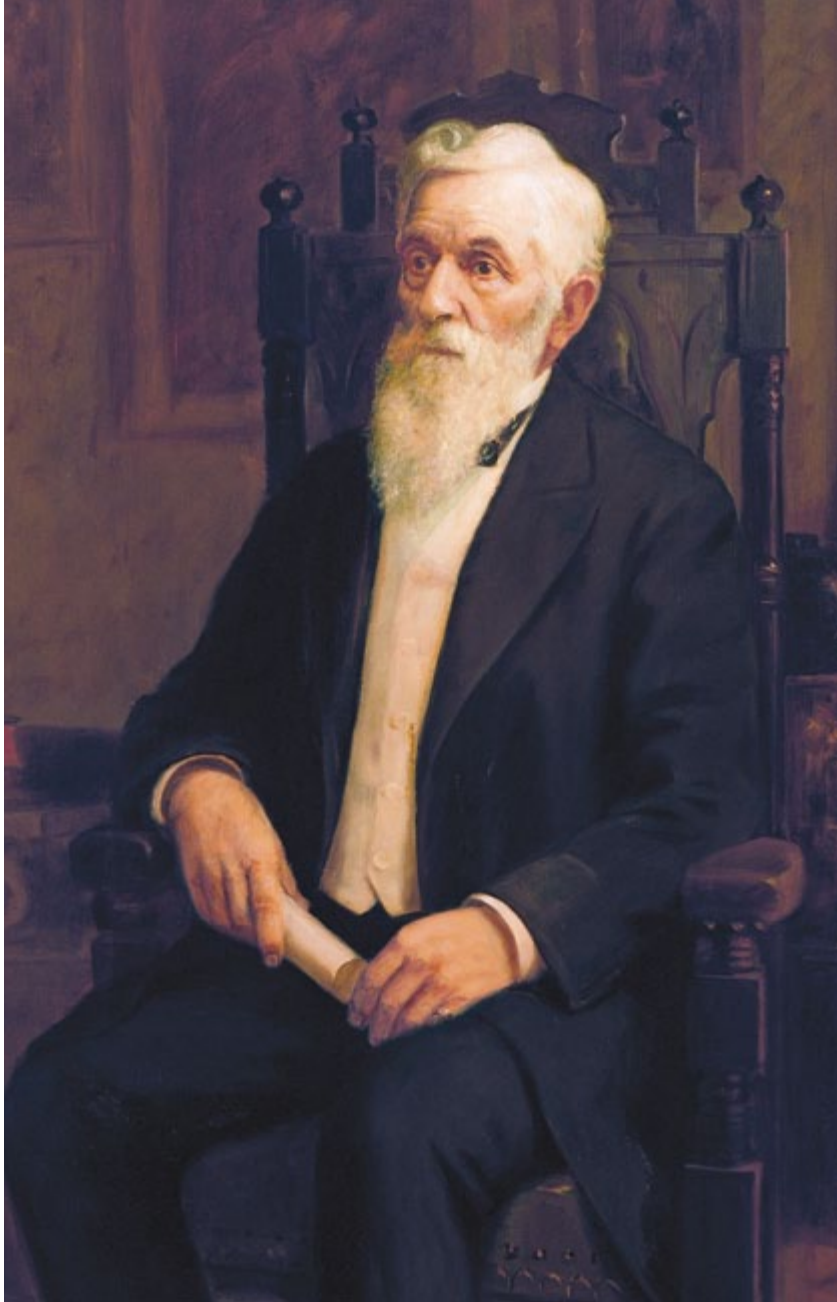
Usu kaudu õppimine

„Jätkakem, vennad ja õed, tööd Issanda, oma Jumala nimel; kogugem päev päeva järel tarkust ja arukust, et iga ilmnev asjaolu võiks tuua meile head.”

Lorenzo Snow' elust

Kui noor Lorenzo Snow ei olnud hõivatud oma ülesannetega pere talus, peitus ta raamatutesse, nagu tema pere tavatses öelda. Oma õe Eliza sõnul oli ta „alati õpilane, nii kodus kui koolis”.¹ Tema õpihimu kasvas koos temaga. Ta on isegi öelnud, et haridus oli tema elu „juhtivaks täheks”.² Pärast riigikoole õppis ta 1835. aastal Ohio osariigi erakoolis Oberlini kolledžis. 1836. aastal, enne kirikuga liitumist, kolis ta Eliza kutsel Ohio osariiki Kirtlandisse, kus õppis koos prohvet Joseph Smithi ja paljude apostlitega heebrea keelt.

Pärast tema ristimist ja liikmeks kinnitamist hakkas Vaimu õpetus³ teda rohkem huvitama kui raamatute õpetus.⁴ Selles harrastuses ei kaotanud ta kunagi oma õpijanu. 80-aastasena, teenides Kaheteistkümne Apostli kvoorumu juhatajana, seisis ta pühade ees 1894. aasta sügisel üldkonverentsil. Mõtiskledes varem sellel päeval esinenud vähem kogenud kaaslaste kõnede üle, ütles ta: „Siin avaldati mõningaid ideid, millele ma pole varem mõelnud, ja ma leidsin need olevat väga kasulikud.”⁵ Kuus aastat hiljem, olles Kiriku president, osales ta pühapäevakooli konverentsil. Olles ära kuulanud teiste kõned, tõusis ta viimaks ise poodiumile ja ütles: „Ma olen täiesti vaimustunud ja üllatunud sellest, mida olen kuulnud ja näinud. ... Võin nimelt öelda, et mind on õpetatud; ja kui mulle, kaheksakümne kuue aastasele mehele on võimalik midagi õpetada, siis ei näe ma põhjust, miks ei võiks kõik täiskasvanud teie koosolekutel osalemisest saada nii kasu kui ka naudingut.”⁶ (Vt 1. soovitus lk 40.)

Kogu oma elu otsis president Lorenzo Snow teadmisi „nimelt õppimise ja samuti usu kaudu” (ÕL 88:118).

Lorenzo Snow' õpetused

Õppimiseks on vaja usku, pingutamist ja visadust.

Selles ususüsteemis, mille teie ja mina oleme vastu võtnud, on midagi suurt ja imelist, ning midagi uut ja väärtuslikku on võimalik õppida iga päev. Ja neid asju vastu võtta ja uusi ideid ammutada pole mitte ainult meie õigus, vaid ka vajadus.⁷

Mormoonluse mõte on vaimne, füüsiline, moraalne ja hingeline enesearendamine. Viimse aja pühale ei kõlba poolik haridus.⁸

Kasulik on elada maa peal kaua ja saada sellega seonduvaid kogemusi ning teadmisi: Issand on meile öelnud, et teadmised, mida me saame selles elus, tulevad meiega kaasa pärast ülestõusmist, ja mida rohkem teadmisi ja arukust saab inimene selles elus, seda suurem on tema edumaa järgmises elus (ÕL 130:18–19).⁹

On inimesi, kes ei õpi ega arene nii kiiresti, kui nad võiksid, sest nende silmad ja südamed ei ole pööratud Jumala poole; nad ei mõtiskle, neil pole ka teadmisi, mis neil võiksid olla; nad jäävad ilma paljust, mis neil oleks võinud olla. Me peame saama teadmisi enne, kui võime saavutada püsiva õnne; me peame olema Jumala asjades ärkvel.

Kuigi me võime praegu jätta hooletusse oma aja väärtustamise ja oma intellekti arendamise, peame millalgi seda siiski tegema. Me peame läbima teatud maa, ning kui me ei liigu edasi täna, peame homme läbima pikema maa.¹⁰

Me peame oma vaimsete võimetega tööd tegema, rakendama andeid, mille Jumal meile on andnud; me peame neid kasutama. Siis, olles Püha Vaimu annist ja väest valgustatud, võime saada ideid ja arukust ning õnnistusi, mis on vajalikud, et meid ette valmistada tulevikuks, sündmusteks, mis on ees.

Sama põhimõte käib kõikide Jumala asjadega seotud tegude kohta. Me peame end rakendama. ... Pole mingit kasu sellest, kui me seisame jõude ega kaasa ennast tegevusse; erapooletuks jäädes ei saavuta me midagi. Iga põhimõte, mis taevast ilmutatakse, on meile kasuks, kasulik meie eluks, meie päästeks ja meie õnneks.¹¹

„Vaimu õpetus” väärrib meie „täielikku tähelepanu”.

Me arvame vahel, et võib-olla ei ole vaja pingutada, et teada saada, mida Jumal meilt nõuab, või teisisõnu, otsida põhimõtteid, mida Jumal on ilmutanud ja mille järgi elades võime saada väga tähtsaid õnnistusi. On ilmutatud lihtsad ja selged põhimõtted, mis ülendavad viimse aja pühasid ja hoiavad neid suure vaeva ja meelehärmi eest, kuid kuna meil napib visadust õppida ja nendega kohaneda, jääme ilma õnnistustest, mis sõltuvad meie kuulekusest neile põhimõtetele.¹²

Jätkakem, vennad ja õed, tööd Issanda, oma Jumala nimel; kogugem päev päeva järel tarkust ja arukust, et iga ilmnev asjaolu võiks tuua meile head ning suurendada meie usku ja arukust.¹³ (Vt 2. soovitus lk 40.)

Vaimu õpetused väärivad meie täielikku tähelepanu.

On olemas õpetus, mis väärrib kõikide täielikku tähelepanu ja millest kõik peaksid osa saama – see on Vaimu õpetus.¹⁴

Natuke vaimseid teadmisi on palju parem kui lihtsalt arvamused, arusaamad ja ideed või isegi väga põhjendatud väited; saada

natuke vaimseid teadmisi on väga oluline ja me peame seda tõsiselt kaaluma.¹⁵

Me ei tohiks maiseid rikkusi otsides unustada ennast vaimselt täiustada. Meie kohus on teha kõik selleks, et edendada ennast valguse ja teadmiste põhimõtetes ning samuti et rohkendada enda ümber ilmalikke õnnistusi ja selle elu mugavusi.¹⁶

Kui meie meeled on liiga ühekülgised, kui pöörame liialt tähelepanu maiste asjade omandamisele ja jätame hooletusse vaimsed rikkused, ei ole me targad sulased.¹⁷ (Vt 3. soovitus lk 40.)

Meile tuleb kasuks kuulda evangeeliumi põhimõtteid üha uuesti ja uuesti.

Te olete ehk kuulnud [mõningaid põhimõtteid] sadu kordi, kuid tundub olevat vajalik, et neid õpetatakse meile üha uuesti. Midagi sarnast olen kogunud Õpetuse ja Lepingute raamatu lugemisel. Iga kord, kui ma loen sellest raamatust mõnd ilmutust, saan mõne uue idee, kuigi ma olen lugenud sedasama ilmutust juba mitu korda. Eeldatavasti olete kogunud sama, aga kui see ei ole nii, siis on teie kogemus minu omast väga erinev.¹⁸

Meiega on sama lugu nagu lapsega, kes õpib tähti. Õpetaja ütleb lapsele: „See täht on *A*, püüa see meelde jätta!” Laps vastab: „Jah, ma püüan selle meelde jätta.” Õpetaja võtab järgmise tähe ja ütleb: „See täht on *B*, kas sa vaatad seda ja püüad selle meelde jätta?” „Muidugi,” ütleb laps. Siis näitab õpetaja uuesti tähte *A*. „Mis täht see on?” Lapsel ei ole meeles. Õpetaja seletab lapsele veel kord, et see on *A*. Ta läheb *B*-tähe juurde tagasi ja avastab, et laps on ka selle unustanud ning talle tuleb *B*-tähte uuesti õpetada. Nii on hommikul. Pärastlõunal kutsutakse laps uuesti õpetaja juurde ja õpetaja küsitleb last ning leiab taas, et laps on tähed unustanud ja talle tuleb neid uuesti õpetada. Ja nii kordub õppetund mitu korda, ja kui õpetajal ei oleks sel alal kogemusi ja ta ei teaks, mida on oodata, oleks ta kindlasti meeleheitel. Nii on lood ka viimse aja pühadega. Kuigi me võime väsida kuulmast kõike mitu korda, on kordamine vajalik, et me võiksime need tõed põhjalikult selgeks saada. Me peame need selgeks saama. Ma tean, et viimse aja pühad õpivad lõpuks tundma kõiki Jumala seadusi ja käske ning õpivad

neid rangelt järgima. Aga me ei ole veel selleni jõudnud.¹⁹ (Vt 4. soovitus lk 40.)

Kui me koguneme õppima evangeeliumi, vajavad Vaimu juhatus nii õpetaja kui õppiija.

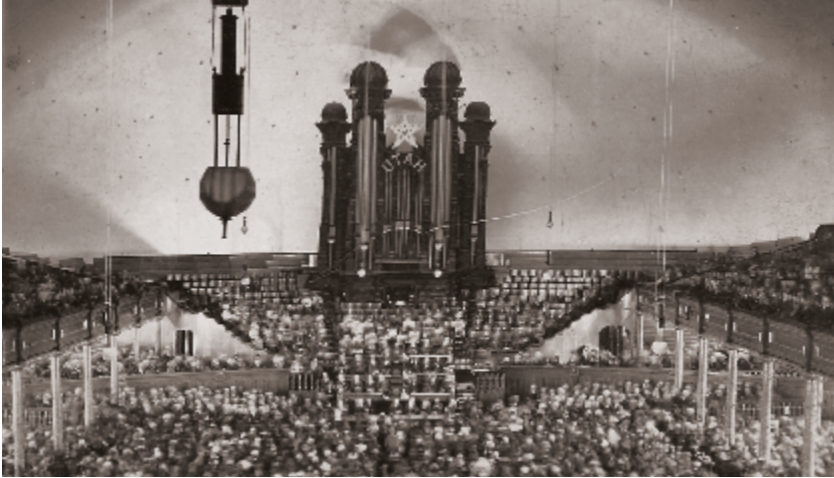
Kui [õpetaja] seisab inimeste ees, peaks ta endale aru andma, et ta seisab nende ees selleks, et anda neile teadmisi, et nad võiksid tõde oma hinges vastu võtta ja saada täiendatud õigemeelsuses, saades juurde valgust, jõudes edasi pühaduse põhimõtete õppimises.

Seda ei saa teha muul viisil kui vaimutöö kaudu, ammutades energiat usust ja otsides kogu südamest Issanda, meie Jumala Vaimu. Kuulajatega on nii, et kui need, kes siin poodiumil seisavad, ei pööra aeg-ajalt erilist tähelepanu sellele, mida neilt oodatakse, ja kui inimesed ise ei ole vaimses töös usinad ega palveta kogu jõust Issanda poole, siis ei saa nad kuuldust sellist kasu, mida võiksid saada.²⁰

Ma soovin viimse aja pühadelt, et konverentsi ajal, kui vanemad tulevad meie ette kõnelema, oleksime oma usus ja palvetes iga kõnelejaga, et ta võiks öelda asju, mis oleksid meile kõigile kasulikud, ning et meil oleks Vaimu, et neid vastu võtta. See on meie eelis ja meie kohus. Me ei tulnud siia kogemata, oleme tulnud sellele konverentsile lootuses kuulda midagi, mis on meile kasulik.²¹

Te peaksite paluma Issandal lasta [kõnelejal] öelda midagi, mida te tahate teada, et nad võiksid soovitada teile midagi, millest oleks kasu. Kui teil on soov teada midagi, mida te ei mõista, siis palvetage, et [nad] võiksid öelda midagi, mis valgustaks teie meeli selles küsimuses, mis teil oli. Nii muutub meie suur ja võimas konverents paremaks kui kunagi varem. Nii veider, kui see võib tunduda, näib meie viimane konverents alati olevat parim, ja olgu nii ka seekord. Ja teie, vennad ja õed, laske oma südamel tõusta Issandani ja rakendage usku, kui meie vennad teile kõnelevad. Meie ei pea pettuma ja teie ei lahku konverentsilt teadmisseta, et teid on rohkelt õnnistatud.²²

Ma arvan, et paljud publiku seast on tulnud kaugelt, et kohutada meiega sellel üldkonverentsil, ja et kõiki meid on siia kokku toonud üllas eesmärk parandada ja täiustada ennast asjades, mis puudutavad meie osa Jumala kuningriigis. Et me ei peaks pettuma,

*„Valmistame ette oma südamed vastu võtma ja saama kasu”
sõnumitest üldkonverentsil ja teistel koosolekutel.*

on vajalik, et me valmistame ette oma südamed Vaimu vastu võtma ja saama kasu Vaimu juhatusest, mida konverentsi jooksul antakse meile kõnelejate sõnumite kaudu. Olen alati olnud seda meelt, et meie ülendus ei sõltu niivõrd kõnelejatest kui meist endist.²³

Kui me kokku tuleme ... , on meil eelis saada juhatust inimestelt, kes meile kõnelevad. Kui kõik öeldu meid külmaks jätab, siis on see üldjuhul meie enda viga.²⁴

Olen märganud inimeste juures üht iseärasust, mida pean suureks nõrkuseks. Mõned tulevad kokku selleks, et hinnata kõneleja kõnepidamise oskust ja imetleda tema kõne stiili, või siis kogunevad selleks, et kõnelejat näha ja saada tunnistust tema isikuomaduste kohta, ... aga mitte selleks, et saada juhatust, mis oleks neile kasulik ja tugevdaks neid õigsuses. ...

... Kui me ei kasuta meile antud võimeid ja meil pole Issanda Vaimu, ei saa me kõnelejate kuulamisest mingit kasu isegi siis, kui nad räägivad meie jaoks väga vajalikest ja väärtuslikest asjadest. Samuti võib kõneleja esineda väga halvasti, aga kui inimesed Vaimu kaasluse saamiseks natukenegi pingutavad, ... ei lahku nad kunagi üheltki koosolekult, ilma et oleksid õppinud kõnelejalt midagi väärtuslikku.²⁵

Jutluse pikkusest ei olene, kui palju kasulikku viimse aja pühad jutlusest leiavad. Aga iga jutluse teemade ringist võime saada mõne idee, või saame järsku nagu välgatusena aru mõnest põhimõttest, mis hiljem meile kasulikuks osutub.²⁶

Me oleme kokku kogunenud selleks, et kummardada Jumalat ning tegeleda asjadega, mis on vajalikud tõe edendamiseks maa peal. Meile antava juhatuse iseloom sõltub suuresti meie meelesundist. Seepärast peaksime peast heitma kõik maised mured ja pühendama oma tähelepanu selle konverentsi eesmärgile.²⁷

Me sõltume informatsiooni ja vaimsete teadmiste saamisel täielikult Issandast. Me saame teadmisi Issanda teenijate kaudu vastavalt sellele, kuidas me oma usku rakendame. ... Ta pöördub meie poole oma teenrite kaudu, kes kõnelevad meile üritustel, kui oleme kogunenud Jumalat kummardama.²⁸ (Vt 5. soovitus lk 40.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Vaadake lk 33, kus kirjeldatakse mõningaid president Snow' eluaegseid õpipüüdlusi. Mis aitab inimesel õppida terve nende eluaja? Mõtisklege, kuidas teie lähenete õppimisele, ning püüdke leida viise, kuidas võiksite jätkata õppimist terve elu.
2. Uurige president Snow' nõuannet visaduse ja pingutuse kohta evangeeliumi õppimisel (lk 35–36). Kuidas muutub teie isiklik õppimisviis, kui pingutate? Kuidas saame aidata lastel ja noortel õppimisel rohkem pingutada?
3. President Snow julgustas pühasid otsima „Vaimu õpetusi“ (lk 36–37). Mida see teie jaoks tähendab? Mis võib juhtuda, kui meie haridus keskendub liialt maailma rikkustele?
4. Kuidas on lapse tähestiku õppimine (lk 37–38) seotud meie evangeeliumi õppimisega? Kas olete muistsete ja viimse aja prohvetite sõnu uurides leidnud nende õpetustes sarnasusi?
5. Mis viisil võime oma südant ette valmistada, et Kiriku tundides ja koosolekutel õppida? Kuidas võime endid sundida õppima

isegi siis, kui me lihtsalt kuulame sakramendi- või konverentsikõnet? (Vt näiteid lk 38–40.)

Samateemalised pühakirjakohad: 2Ne 9:28–29; 28:30; Mo 2:9; ÕL 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Abiks õpetamisel: „Aitamaks meil õpetada pühakirju ja viimse aja prohvetite sõnu, on Kirik andnud välja õpikuid ja muid materjale. Täiendavate kommentaaride või teatmete hankimiseks puudub eriline vajadus” (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching*, 1999, lk 52).

Viited

1. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 3.
2. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 28.
3. Deseret News: Semi-Weekly, 31. märts 1868, lk 2.
4. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 28.
5. Glory Awaiting the Saints. – Deseret Semi-Weekly News, 30. okt 1894, lk 1.
6. Tithing (Kümnis). – Juvenile Instructor, apr 1901, lk 214–215.
7. Conference Report, apr 1898, lk 13.
8. Mormonism by Its Head. – The Land of Sunshine, okt 1901, lk 257.
9. Old Folks Are at Saltair Today. – Deseret Evening News, 2. juuli 1901, lk 1; Lorenzo Snow’ poolt ette valmistatud ja tema poja LeRoi poolt ette loetud sõnum.
10. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.
11. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
12. Deseret News: Semi-Weekly, 16. juuli 1878, lk 1.
13. Deseret News: Semi-Weekly, 7. det 1869, lk 7.
14. Deseret News: Semi-Weekly, 31. märts 1868, lk 2.
15. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
16. Deseret News, 19. juuli 1865, lk 330.
17. Deseret News, 19. juuli 1865, lk 330.
18. Deseret Semi-Weekly News, 30. märts 1897, lk 1.
19. Deseret Semi-Weekly News, 28. juuli 1899, lk 10; kursiv lisatud.
20. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
21. Conference Report, okt 1899, lk 2.
22. Conference Report, okt 1900, lk 5.
23. Conference Report, okt 1898, lk 1.
24. Conference Report, apr 1898, lk 61.
25. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
26. Conference Report, apr 1899, lk 2.
27. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200; üksikasjalik ümberjutustus kõnest, mille 1888. aasta aprilli üldkonverentsil kandis ette Lorenzo Snow.
28. Salt Lake Daily Herald, 11. okt 1887, lk 2.

Jeesus Kristus näitas meile eeskuju, kui Ta sai ristitud vee alla kastmise teel.

Ristimine ja Püha Vaimu and

„Niisugune oli siis evangeeliumi kord apostlite päevil: usk Jeesusesse Kristusesse, meelearandus, ristimine vee alla kastmise läbi pattude andekssaamiseks ja käte pealepanemine Püha Vaimu vastuvõtmiseks. Kui seda korda mõisteti ja õigesti järgiti, järgnesid sellele kohe vägi, annid, õnnistused ja imelised võimalused.”

Lorenzo Snow' elust

Isegi pärast seda, kui Lorenzo Snow sai tunnistuse, et Joseph Smith on prohvet, oli tal raske otsustada ühineda Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirikuga. Ta teadis, et kui ta liitub Kirikuga, peab ta oma maised püüdlused maha jätma. Kuid pärast kogemust, mida ta kirjeldas kui „südame ja hinge ägedaimat võitlust”, nõustus ta ristimisega. Ta kirjutas: „Issanda abiga – sest ma olen kindel, et Ta mind abistas – tõin ma oma uhkuse, maised ambitsioonid ja püüdlused altarile ning astusin alandlikult nagu lapsuke ristimisvette ja võtsin vastu evangeeliumi talitused. ... Ma sain ristitud ja oma käed pani mu pea peale inimene, kes väitis, et tal on jumalik volitus.”¹

Olles saanud selle õnnistuse osaliseks ise, tahtis ta seda ka teistega jagada. Kirjas, mille ta kirjutas Itaalias misjonil teenides, ütles ta: „Enamikus riikides on Jumala kuningriigi ukse avamine tähendanud suuri raskusi ja muresid. Ka meie õlgadele on sellest langenud mitte just pisike osa. Seepärast ei olnud mu rõõm sugugi väike, kui astusin ristimisvette koos esimese igavese elu kandidaadiga. Kunagi ei olnud itaalia keel kõlanud minu kõrvus nii meeldivana kui sellel huvitaval ajal, mil ma viisin läbi selle püha talituse ning avasin ukse, mida ei saa sulgeda ükski inimene.”² (Vt 1. soovitus lk 52.)

Lorenzo Snow' õpetused

Me saame Jumalalt õnnistusi, kui järgime Tema kehtestatud põhimõtteid.

Jumal on kehtestanud teatud põhimõtted, mida mõistes ja järgides saavad inimesed vaimsete teadmiste, andide ja õnnistuste osaliseks. Maailma algusaegadel ja apostlite eluajal said inimesed vaimse väe ja mitmesuguste eelisõiguste osalisteks, võttes omaks Issanda kehtestatud reeglid, püüdes neid mõista ja täites neid ustavalt. Aabel, üks Aadama poegadest, saanud teada, et ohvriandide toomine on Jumala käsk, mida järgides pälvivad inimesed õnnistusi, pidas tööle hakates sellest käsust kinni ja tõi ohvriande, tänu millele ta sai Kõigekõrgema ilmutuste osaliseks (1Ms 4:4; Hb 11:4).

Ja kui veeuputuse-eelsed inimesed olid end rüvetanud ning kätte jõudis aeg, mil neile pidi osaks saama häving, ilmutas Issand viisi, kuidas õiglased võivad pääseda, ning kõik, kes mõistsid ja talitasid vastavalt õpetusele, said lubatud õnnistuse (1Ms 6–8).

Joosua pidi enne Jeeriko linna vallutamist astuma teatavaid Jumala määratud samme. Kui kõik oli korrakohaselt tehtud, langes linn vastavalt käsule kohe tema valdusesse (Jos 6).

Veel üks juhtum, mis leidis aset Süüria kuninga väepealiku Naamaniga. Kannatades pidalitõve käes ja kuulnud prohvet Eliisast, palus ta prohvetil ennast puhtaks teha. Prohvet, kel oli Püha Vaimu kaaslus, mis [kõneleb] Jumala tahtest, teavitas Naamanit, et ta saab puhtaks, kui peseb ennast seitse korda Jordani jões. Esialgu leidis Naaman ülesande liiga lihtsa olevat ning oli pahane ega tahtnud nõu kuulda võtta – ta ei tahtnud teha midagi nii lihtsat. Aga pärast järelemõtlemist alandas ta ennast, tegi vastavalt reeglitele ning ennäe – kohe järgnesid õnnistused (2Kn 5:1–14).

Kui evangeeliumi ajajärk oli sisse juhatatud, saadi ande ja õnnistusi samasugustel põhimõtetel – kuuletudes kehtestatud reeglitele. Issand andis ka siis teatud käsked, lubades kuuletujatele erilisi eelisõigusi, ja kui nii tegutseti – kui täideti käsked igas üksikasjas –, siis läksid täide ka lubatud õnnistused.³

**Välised ristimise ja liikmeks kinnitamise
talitused on lahutamatult seotud seesmiste
usu ja meelearanduse tegudega.**

Mõned kujutavad ekslikult ette, et evangeeliumi ajajärgul ei saadud ande ja õnnistusi mitte välise kuulekuse või väliste tegude kaudu, vaid üksnes usu ja meelearanduse ja vaimsete püüdluste kaudu, mis seisavad lahus füüsilistest tegudest. Kuid jätkem kõrvale inimeste tavad, ebausk ja usutunnistused ning vaadake Jumala sõna, millest leiame, et välised teod või välised talitused olid evangeeliumi ajajärgul lahutamatult seotud seesmiste tegude – usu ja meelearandusega. Selle tõestuseks räägin järgmisest tähelepanekust.

Päästja ütles: „Aga miks te mind hüüate: „Issand, Issand!” ega tee, mida ma ütlen?” (Lk 6:46) Veel ütles Ta: „Igaüks nüüd, kes neid mu sõnu kuuleb ja nende järgi teeb, sarnaneb aruka mehega, kes ehitab oma maja kaljule” (Mt 7:24). Ning edasi: „Kes usub ja on ristitud, see päästetakse” (Mk 16:16). Samuti ütles Ta: „Tõesti, tõesti, ma ütlen sulle, kes ei sünni veest ja Vaimust, ei saa minna Jumala riiki” (Jh 3:5). Need meie Päästja ütlemised nõuavad inimestelt, kes tahavad saada päästetud, väliseid tegusid.

Nelipüha päeval ütles Peetrus teda ümbritsevale rahvahulgale: „Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse oma pattude andekssaamiseks, ning siis te saate Püha Vaimu anni” (Ap 2:38). Sellest prohvetlikust ütlusest saame teada, et inimesed peavad sooritama väliseid tegusid nagu veega ristimine, et saada pattude eest andeks ning pärast seda saada Püha Vaimu and. Kuid enne väliseid tegusid tuleb läbi viia seesmised teod – usk ja meelearandus. Usk ja meelearandus toimuvad enne ristimist ja ristimine enne pattude andekssaamist ning Püha Vaimu vastuvõtmist.

Mõned ei pea õigeks lugeda ristimist Jumala seatud oluliste põhimõtete hulka, mida peab täitma, et saada pattude eest andeks. Nendele me vastame, et Päästja ja apostlid on teinud nõnda enne meid, seepärast tunneme end olevat kohustatud järgima nende eeskju. ... Ristimine ... juhhib meie hinge patust ja rüvetatusest läbi usu suure lepituseni.

Nelipüha päeval sai ristitud umbes 3000 inimest.

On selgelt näha, et tuleb teha väliseid tegusid, nii nagu tuleb uskuda ja teha meeleparandust, et saada Jumala antud eelisõigusi.⁴ (Vt 2. soovitus lk 52.)

Ristimist viiakse läbi üleni vee alla kastmise teel ja Püha Vaimu and antakse käte pealepanemise kaudu.

Veega ristimine moodustab osa Kristuse evangeeliumist, mistõttu me näeme, et Jumala teenrid olid varajastel aegadel selle talituse läbiviimisel väga hoolsad.

Pühendame nüüd õige ühe hetke, et saada ülevaade viisist, kuidas ristimistalitust läbi viidi. On üsna ilmne, et oli vaid üks moodus või viis, kuidas seda talitust läbi viia, ja seda moodust selgitati apostelite ning nad tegutsesid rangelt selle järgi kõikidel ristimistalitustel. Sellest teemast õige ülevaate saamiseks on vaja viidata ristimise läbiviimise asjaoludele.

[Ristija] Johannese kohta on öeldud, et ta ristas Aionis, sest seal oli palju vett (Jh 3:23). Kui ristimist oleks sooritatud piserdamise teel, ei oleks ta läinud Aionisse sellepärast, sest selles maakohas on palju vett. Isegi kogu Juudamaa üle piserdamiseks oleks läinud

ainult natukene vett ja seda oleks jätkunud ka ilma Ainonisse minemata. Meile on samuti öeldud, et ta ristis Jordani ääres ja pärast ristimist tuli meie Päästja veest välja, mis näitab, et ta oli olnud vee sees, et talitust õigel viisil läbi viia (Mt 3:16). Veel räägitakse kojaülemast, kes astus koos Filippusega vette ja siis tulid nad veest välja (Ap 8:26–38). Igaüks, kes ei nõustu nimetatud põhjustega, peab tõdema, et kui vähese vee otsaette piserdamisest oleks olnud küllalt, ei oleks need inimesed talituse sooritamiseks vette läinud. Paulus annab oma kirjas pühadele meile lihtsa tunnistuse vee alla kastmise vajalikkusest. ... Apostel ütleb, et pühad on koos Kristusega maha maetud ristimise kaudu (Rm 6:4; Kl 2:12).

On täiesti ilmne, et neid ei maetud ristimisel ilma täielikult vee alla panemise ehk veega katmiseta. Millegi kohta ei saa öelda, et ta on maetud, kui kas või üksainuke osa temast on katmata; nii ei ole ka inimene ristimise ajal vette maetud, kui kogu ta keha pole vees. See apostlipoolne selgitus ristimise viisist on kooskõlas meie Päästja antud selgitusega: kes ei sünni veest jne. Millestki sündimine tähendab millessegi paigutamist ja sealt väljumist. Veest sündimine tähendab samuti, et meid on asetatud vete üsasse ja sealt taas välja toodud.

Loodetavasti on juba piisavalt öeldud veenmaks iga mõistlikku ja eelarvamustevaba inimest, et vee alla kastmine oli see moodus, kuidas ristimistalitust varakristluse päevadel läbi viidi, mil evangeeliumi kuulutati selle puhtuses ja täiuses, mispärast lõpetan siinkohal oma tähelepanekud.

Heebrealaste 6. [peatükist] õpime, et käte pealepanemist loeti evangeeliumi põhimõtete hulka. Kõik teavad, et see talitus, nagu ka ristimine pattude andekssaamiseks vee alla kastmise teel, on põhimõte, mis tänapäeva kristlikes kirikutes on hooletusse jäetud. Loodan, et mõned märkused sellel teemal tulevad seepärast kasuks. Jeesus Kristus asetas mitmel puhul oma käed haigete peale ja tegi nad terveks, ning oma käsus apostlitele Markuse viimase peatüki lõpus ütleb Ta: Uskujaid saadavad sellised tunnustähed, haiged, kellele nad panevad käed peale, saavad terveks, jne. Hananias pani oma käed Sauluse peale, kes kohe pärast selle talituse läbiviimist sai tagasi oma nägemise (Ap 9:17–18). Paulus, sattudes pärast laevahukku Maltale, pani oma käed Publiuse isa, saare tähtsaima mehe

peale ning ravis ta palavikust terveks (Ap 28:8.). Need pühakirjakohad näitavad selgelt, et käte pealepanemine on Jumala määratud [viis], mille kaudu võib saada taevaseid õnnistusi.

Haigete tervestegemine oli seotud selle talituse läbiviimisega, ent kui me tutvume selle teemaga lähemalt, siis leiame, et selle talitusega on seotud isegi suuremad õnnistused. Meile on räägitud, et Filippus oli Samaarias ristinud mehi ja naisi ja see valmistas neile suurt rõõmu. Arvatavasti rõõmustasid nad selle üle, et olid saanud oma patud andeks läbi usu, meelearanduse ja ristimise, ning et nad olid ühtlasi saanud teatud osa Jumala Pühast Vaimust, mis loomulikult neile järgnes, kui nad olid saanud puhtalt südametunnistusest vastuse pattude andekssaamise kohta. Tänu osakesele Pühast Vaimust, millest nad osa said, hakkasid nad nägema Jumala riiki. Meenutagem, et meie Päästja on kuulutanud: ükski inimene ei näe Jumala riiki, kui ta pole uuesti sündinud. Ja järgmises salmis ütleb Ta: kes ei sünni veest ja Vaimust, ei pääse Jumala riiki (Jh 3:3–5.).

Need inimesed Samaarias olid sündinud veest – nad olid kogenud esimest sünni, mis pärast nad võisid näha Jumala riiki, mõtiskleda vaimus selle erinevate õnnistuste, eeliste ja auhiilguse üle. Kuid kuna nad ei olnud veel teist korda sündinud Vaimu läbi, siis ei olnud nad veel Jumala riiki sisenenud – nad ei olnud evangeeliumi õnnistuste täiusest osa saanud. Kui apostlid kuulsid Jeruusalemmas Filippuse edust, saatsid nad Peetruse ja Johannese Samaariasse, et viia läbi käte pealepanemise talitus. Samaariasse jõudnud, asetaskid nad oma käed nende pea peale, kes olid saanud ristitud, ning nad võtsid vastu Püha Vaimu (Ap 8:5–8, 12, 14–17).⁵ (Vt 3. soovitus lk 52.)

Ristimise ja kinnitamise õnnistusi saadakse ainult siis, kui neid talitusi viiakse läbi õige volitusega.

Kui [talitusi] viib läbi keegi, kes ei ole Jumala poolt saadetud, ei järgne samad õnnistused. Apostlid ja seitsmekümned oli ametisse asetanud Jeesus Kristus, et nad teeksid evangeeliumi talitusi, tänu millele võib saada igaveste maailmade andide ja õnnistuste osaliseks. Seepärast ütles Kristus apostlitele: „Kellele te iganes patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud” (Jh 20:23). See tähendab, et iga inimene, kes tuleb alandlikkuses ja siiralt oma patte kahetsedes ja

Me saame Püha Vaimu anni käte pealepanemise teel.

kelle apostlid ristivad, saab oma patud andeks läbi Jeesuse Kristuse lepitava vere, ja käte pealepanemise kaudu võtab ta vastu Püha Vaimu; kes aga keeldub osa saamast nendest asjadest, selle patud jäävad tema peale. ... Selle väe ja volituse evangeeliumi talituste läbiviimiseks andsid apostlid edasi teistele. Nii ei olnud apostlid ainsad, kellel lasus vastutus selle töö eest. ... Kuni ei leita kedagi, kes on ametisse asetatud, kedagi, kellel on volitus ristida ja käsi peale panna, ei vastuta keegi nende talituste läbiviimise eest ega saa oodata õnnistusi, kui talitus pole läbi viidud seaduse kohaselt.

... Volitus evangeeliumi talituste läbiviimiseks [oli] kadunud mitu sajandit. ... Kirik, mille rajasid apostlid, taganes vähehaaval usust, eksles tühermaal ja kaotas oma volituse ja preesterluse, ning eemaldunud Jumala korrast, kaotas samuti annid ja armu; rikkus seadusi ja muutis evangeeliumi talitusi; muutis vee alla kastmise piserdamiseks, jättis täiesti hooletusse käte pealepanemise; põlgas ettekulutust ega uskunud tunnustähti. ...

Johannes, näinud kiriku eksimist pimedusse ja kõnelnud sellest, ... räägib oma ilmutuses (ptk 14, s 6) evangeeliumi taastamisest: „Ma nägin teist inglit keset taevast lendavat; sellel oli igavene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal.” On ilmne, et see ettekuulutus pidi täituma mingil ajal enne meie Päästja teist tulemist.

... Ma tunnistan nüüd, olles saanud Jumala ilmutuse kaudu kõrgeima kinnituse, et see ettekuulutus on juba täitunud, et Jumala ingel on külastanud inimesi ja taastanud selle, mis oli kaua aega kadunud, nimelt preesterluse – kuningriigi võtmed –, igavese evangeeliumi täiuse.⁶ (Vt 4. soovitus lk 52.)

**Kui me peame kinni oma ristimislepingust ja
otsime Püha Vaimu juhatust, siis järgnevad
kindlasti lubatud õnnistused.**

Niisugune oli siis evangeeliumi kord apostlite päevil: usk Jeesusse Kristusesse, meeleparandus, ristimine vee alla kastmise läbi pattude andekssaamiseks ja käte pealepanemine Püha Vaimu vastuvõtmiseks. Kui seda korda mõisteti ja õigesti järgiti, järgnesid sellele kohe vägi, annid, õnnistused ja imelised võimalused. Igal ajastul ja perioodil, kui neid samme korrakohaselt järgitakse, järgnevad samad õnnistused, kuid kui see kord on kas täiesti või osaliselt unarusse jäetud, siis puuduvad õnnistused täielikult või need vähenevad.

Kristus kõneleb apostlitele antud ülesandega seoses mõnest üleloomulikust annist, mille osaliseks said need, kes sellele korrale kuuletusid (Mk 16:15–18). Paulus ... annab täielikuma ülevaate erinevatest andidest, mis käivad kaasas evangeeliumi täiusega. Ta mainib neist üheksat ja teavitab meid, et seda kõike teeb üks ja seesama Püha Vaim (1Kr 12:8–10). Püha Vaim on lubatud meile kõigile, keda Issand kutsub (Ap 2:37–39). See and on muutumatu oma loomuselt ja toimingutes ning lahutamatu seotud selle skeemi või korraga; siis on ka mõistlik, ühtne ja pühakirjadega kooskõlas oodata samu ande ja õnnistusi, nii nagu Noa pärast laeva ehitamist võis saada oma ilmaliku pääste vastavalt lubadusele (Ms 7:42–43); või nagu Joosua, käinud ümber Jeeriko kindel arv kordi, võis ronida üle langenud müüride ja vangistada Jeeriko elanikud (Jos 6:12–20);

või nagu iisraellased, tuues kästud ohverdusi, võisid, nagu oli lubatud, oma patud andeks saada (3Ms 4:22–35); või nagu Naaman, kui ta pärast Eliisa õpetuse järgimist oli pesnud ennast Jordanis seitse korda, võis nõuda terveksaamist ja nii see ka sündis (2Kn 5:1–14); või ka pime mees, kes pärast Siiloa tiigis pesemist võis saada lubatud tasu (Jh 9:1–7). Siis, ütlen ma, on sünnis ja järjepidev, et kui inimene heidab kõrvale oma eelarvamused, kartused ususekti suhtes ja väärad traditsioonid ning allub Jeesuse Kristuse evangeeliumi korrale, siis ei ole selestilisest maailmast allpool midagi, mis takistaks Püha Vaimu anni ja kõikide apostliteagsete evangeeliumiõnnistuste saamist.

Saamaks usku, mis päästaks meid Jumala juurde, peame saama Püha Vaimu, ja saamaks Püha Vaimu, peame uskuma Jeesusesse Kristusesse ja parandama meelt oma pattudest, see tähendab need hülgama ning minema siis edasi ja saama vee alla kastetud pattude andekssaamiseks ja seejärel saama käte pealepanemise talituse.⁷

Kui me selle evangeeliumi vastu võtsime, lubasime Jumalale, et laiseme end juhatada ja juhtida ning me järgime Püha Vaimu soovitusi; et me järgime soovitusi, mis tulenevad põhimõttest, mis annab elu, mis annab teadmist, mis annab mõistmist Jumala asjadest, mis annab edasi Jumala tahet, ja et me töötame Jumala eesmärkide saavutamiseks inimpere päästmisel, võttes oma elu motoks „Jumala riik või ei midagi”. „Kui täpselt me oleme nendest lepingutest kinni pidanud ... ja järginud Püha Vaimu juhatusi, peame ise otsustama. Niivõrd, kui me oleme seda teinud, on Kõigevägevam meid õnnistanud ja nii palju on meie meeli valgustatud ja meie mõistmist suurendatud ning me oleme liikunud edasi pühaduse teerajal, täiuslikkuse teerajal. ... Just sedavõrd, kui oleme oma ustavuses eksinud, ... just niipalju oleme jäänud kaotajateks püüdluses saada igavene elu, saada tarkust ja teadmisi ja küllaldaselt jumalikku tarkust, et takistada tee pahedele ja meid ümbritsevatele kiusatustele. Ja just niivõrd, kui me oleme järginud jumaliku Vaimu juhatusi, oleme tundnud oma hinges rahu ja rõõmu, oleme lõõnud vaenlast, oleme kogunud endale varandust, mida koi ja rooste ei riku, nii palju oleme edasi liikunud teel selestilise kuningriigi poole.⁸ (Vt 5. soovitus lk 52.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Lugesdes lk 43, meenutage enda ristimist ja kinnitamist või aega, kui te nägite kedagi teist nendest talitustest osa saamas. Milliseid lepinguid te nende talituste käigus sõlmisite? Kuidas on need lepingud mõjutanud teie elu?
2. Miks ei ole usk ja meelearandus küllaldased ilma talitusteta? Miks ei piisa ainult talitustest ilma usu ja meelearanduseta? Nende küsimuste üle mõtiskledes või neid arutades vaadake üle president Snow' õpetused sisemiste ja väliste tegude kohta (lk 45–46).
3. Uurige president Snow' õpetusi lk 46–48. Pange tähele pühakirjakohhti, millele ta on viidanud. Kuidas aitavad need pühakirjakohad meil mõista vajadust vee alla kastmise järele? Miks on teie arvates käte pealepanemine Püha Vaimu anni saamiseks suurem õnnistus kui käte pealepanemine haigete õnnistamiseks?
4. Lugege osa, mis algab lk 48. Milliseid ande ja millist armu on teie elus tänu taastatud preesterlusele?
5. Uurige peatüki kahte viimast lõiku. Mida tähendab Püha Vaimu juhatamine ja juhtimine?
6. Kuidas on ÕL 68:25–28 seotud selle peatüki õpetustega? Mida saavad lapsevanemad teha, et aidata oma lastel mõista, mis on usk, meelearandus, ristimine ja Püha Vaimu and?

Samateemalised pühakirjakohad: 2Ne 31:12, 17–20; Mo 18:8–10; Al 5:14; ÕL 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Abiks õpetamisel: „[Vältige] kiusatust võtta korraka läbi liiga palju materjali. ... Me õpetame inimesi, mitte lihtsalt teemat, ja ... iga õppetunni plaan, mida kunagi näinud olen, sisaldab paratamatult rohkem, kui meil on võimalik määratud aja jooksul läbi võtta” (Jeffrey R. Holland. Teaching and Learning in the Church. *Ensign*, juuni 2007, lk 91).

Viited

1. How He Became a Mormon. – Juvenile Instructor, 15. jaan 1887, lk 22.
2. Organization of the Church in Italy. – Millennial Star, 15. dets 1850, lk 373.
3. The Only Way to Be Saved, brošüür, 1841, 2–3; originaalis esinev kaldkiri on eemaldatud; kirjavahemärgid on muudetud standardseteks. Lorenzo Snow kirjutas selle brošüüri kaheksa aastat enne seda, kui ta kutsuti apostliks. Hiljem tõlgiti see teistesse keeltesse, kaasa arvatud itaalia, prantsuse, hollandi, taani, saksa, rootsi, bengali, armeenia ja kreeka keel. Seda brošüüri avaldati aeg-ajalt uuesti tema apostliks olemise ajal ülejäänud 1800. aastate jooksul.
4. The Only Way to Be Saved, lk 3–4, 6; originaalis esinev kaldkiri on eemaldatud.
5. The Only Way to Be Saved, lk 6–9.
6. The Only Way to Be Saved, lk 10–12; originaalis esinev kaldkiri on eemaldatud.
7. The Only Way to Be Saved, lk 9–10.
8. Conference Report, apr 1880, lk 79–80.

„Me peaksime sügavuti juurdlema Jumala asjade üle ning rajama oma aluse kalju peale, kuni jõuame veeni, mis saab meie sees igavese elu allikaks.”

Eluaegne pöördumine: jätkuv areng tõe põhimõtteid järgides

„Meie usk peaks olema meie sees kui osa meie olemusest, mida ei saa kõrvale heita.”

Lorenzo Snow' elust

Lorenzo Snow ristiti ja kinnitati liikmeks 1836. aasta juunis. Meenutades oma arenevat tunnistust hiljem, ütles ta: „Ma uskusin, et [viimse aja pühade] usk on õige ja liitusin Kirikuga. Sinnamaani oli minu uskupöördumine põhjendatud mõistusega.”¹ Ta meenutas: „Ma olin täiesti rahul sellega, et olin antud olukorras teinud targa teo.”² Kuigi ta oli selle mõistmisega mõnda aega rahul, hakkas ta peagi ihkama erilist ilmutust Pühalt Vaimult. Ta ütles: „Ma polnud ilmutust saanud, kuid ma ootasin seda.”³

„See ilmutus ei tulnud otsekohe pärast minu ristimist, nagu olin oodanud,” meenutas ta. „Sellega läks aega, ent kui ma selle sain, oli ilmutuse täitumine täiuslikum, silmanähtavam ja imelisem, kui olin osanud loota. Ühel päeval, paar kolm nädalat pärast ristimist, kui ma parasjagu õppisin, hakkasin mõtisklema asjaolu üle, et ma ei olnud saanud *teadmist* selle töö õigsusest, et minu puhul polnud täitunud lubadus: „Kui keegi tahab teha tema tahtmist, küll ta tunneb õpetusest ära, kas see on Jumalast” (Jh 7:17). Mu kindlustunne kadus.

Panin raamatud kõrvale, läksin välja ja uitasin mööda põlde, olles trööstitu vaimu ängistava mõju all. Tundsime ennast kirjeldamatult halvasti. Mul oli kombeks päeva lõpus üksilduses palvetada puude-salus minu elupaiga lähedal, kuid tol hetkel polnud mul vähimatki tahtmist seda teha.

Palve vaim oli minust lahkunud ja taevas minu pea kohal näis olevat tumm ja suletud. Kui ma lõpuks avastasin, et oli saabunud

palveaeg, otsustasin oma õhtupalve mitte vahele jätta ning laskusin puhtalt formaalsusest oma palvepaigas põlvili, kuigi ma ei tundnud mingit soovi palvetada.

Vaevalt olin avanud suu, et palvet öelda, kui kuulsin pea kohal siidikanga kahina taolist heli ja mu peale langes Jumala Vaim, mis ümbritses mind pealaest jalatallani. Oo, millist rõõmu ja õnne ma tundsin! Võimatu on sõnadega kirjeldada seda äkilist üleminekut sügavast meele ja vaimu masendusest valguse ja teadmise särke, mis tol korral mu mõistmisele avanes. Ma sain siis täiusliku teadmise, et Jumal elab, et Jeesus Kristus on Jumala Poeg ning püha preesterlus ja evangeeliumi täius on taastatud.

See oli täielik ristimine – füüsiline sukeldumine taevastesse jõudesse ehk Püha Vaimu elementi ning isegi veel tõelisem ja füüsilisem, kui oli mõju, mida oli avaldanud minu keha igale osale vee alla kastmine, hajutades igaveseks, kuni kestavad mõistus ja mälu, igasuguse kahtluse või hirmu meile teada antud ajaloolise fakti ees, et Petlemmas sündinud laps oli tõesti Jumala Poeg ning et Ta ilmub inimlastele ka praegusel ajal ja annab teadmisi nagu apostlite ajal. Ma olin täielikult rahuldatud, nagu võis ka oodata, sest minu ootused olid rohkem kui täitunud. Arvan, et võin julgelt öelda: lõpmatult rohkem.

Ma ei oska öelda, kui kaua ma selle õndsas naudingus ja jumaliku valgustamise voos viibisin, kuid möödus mitu minutit, enne kui sellest jõud, mis mind täitis ja ümbritses, hakkas tasapisi taanduma. Põlvedelt püsti tõustes, süda paisumas tänust Jumalale, rohkem kui on võimalik väljendada, tundsin ma, *teadsin ma*, et mulle oli antud midagi, mida saab anda vaid Kõikvõimas Olend – midagi, mis on rohkem väärt kui kogu maailma rikkus ja au.”⁴

Lorenzo Snow jäi sel päeval saadud tunnistusele ustavaks ja töötas usinasti, et suurendada oma vaimseid teadmisi ning aidata teistel teha sama. „Sellest ajast peale,” ütles ta, „olen püüdnud elada selliselt, et mitte kaotada Tema Püha Vaimu, vaid alati lasta sellel end juhtida, püüdes vabaneda oma isekusest ja igast väärast püüdlusest ning püüdes töötada Tema heaks.”⁵ Ta kuulutas: „Nii kaua, kui mälu kestab ja mõistus istub oma troonil, ei saa ma lubada sellel mulle antud võimsal tunnistusel ja teadmisel vaikida.”⁶ (Vt 1. soovitus lk 62.)

Varsti pärast ristimist ja liikmeks kinnitamist sai Lorenzo Snow vaikse elu muutva ilmutuse Pühalt Vaimult.

Lorenzo Snow' õpetused

Tunnistuse saamine on viimse aja pühadele heaks lähtepunktiks.

Me oleme asetanud oma usu suurele ja imeväärsele alusele. Ma tean seda isiklikult. Olin Kiriku liige olnud ainult natuke aega, kui mul õnnestus saada kõige täiuslikum teadmine, et Jumal on olemas ja on olemas Poeg Jeesus Kristus ning et Jumal on tunnistanud Joseph Smithi oma prohvetiks. Seda teadmist ei saanud mulle anda ükski inimene. See tuli läbi ilmutuse Kõigevägevamalt. See on viimse aja pühadele hea lähtepunkt, see on midagi, mida iga inimene, kes vähegi püüab sellel teel edasi jõuda, peab mingil ajal teada saama. Ta satub sellisesse olukorda, kus tal läheb vaja jõudu, ja see jõud tuleb teadmisest, et rada, millel ta käib, viib ta kõrgeimate ja parimate soovide täitumiseni.⁷

Vennad ja õed! On asju, mille üle me peaksime mõtisklema. On saabunud aeg, mil iga mees ja iga naine vajab iseenda jaoks teadmist, millisel alusel ta seisab. Me kõik peaksime püüdma jõuda Issandale lähemale. Meil on vaja jõuda natukene kaugemale ning saada täielik teadmine asjadest, mida peaksime paremini mõistma. See on iga viimse aja püha kohus.⁸ (Vt 2. soovitus lk 62.)

Meie usk ja vaimsed teadmised võivad areneda.

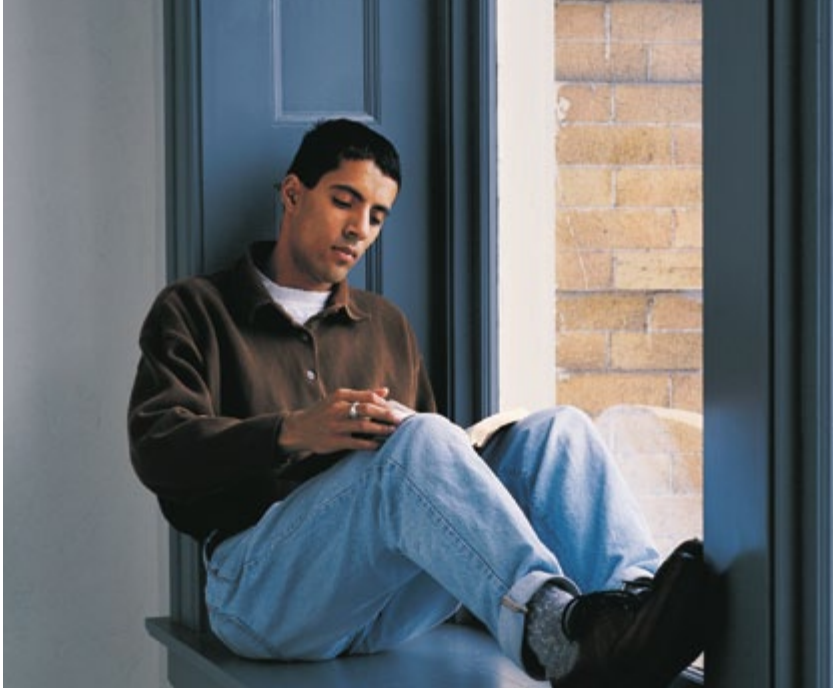
Mehed ja naised võivad suurendada oma vaimseid teadmisi, nad võivad aastate jooksul paremaks muutuda.⁹

Ma tunnen, et viimse aja pühad arenevad, et neid haritakse. Me jõuame üha kõrgemale ja kõrgemale. Me liigume edasi kõrgematesse oludesse ja kõrgemale tasandile ning omandame sellise hariduse, et kogu maailma tarkus koos kõikide oma saavutuste ja valeõpetuste ja põhimõtetega ei avalda mingit mõju viimse aja pühadele, sest nemad tõusevad kõrgemale kõigist inimeste avastatud teooriatest ja hüpoteesidest ning tunnevad hästi tõesid, mis avardavad mõistust, ülendavad mõistmist ja tõstavad neid üha täielikumalt elu ja hiilguse tõeliste põhimõteten. Need tõed täidavad meie südant; me ei tea täpselt, mis päeval või tunnil meie usku suurendati, kuid möödunud nädalale, kuule või aastale tagasi vaadates tunneme, et oleme kasvanud usus ja teadmistes usust ja Jumala väest; me teame, et oleme oma Isa Jumalaga osaduses.¹⁰ (Vt 3. soovitus lk 63.)

Kui soovime suurendada oma usku ja vaimseid teadmisi, peame ise pingutama.

Iga inimene peab õppima toetuma omaenda teadmistele, ta ei saa sõltuda oma ligimesest. Iga inimene peab olema iseseisev, ta peab täielikult sõltuma oma Jumalast. Temast enesest oleneb, kas ta suudab peatada raskuste hoovuse ja ületada takistused, mida on lükatud tema eluteele, et pidurdada tema arengut. Inimene võib saada teadmisi läbi Püha Vaimu tegevuse, ning kui ta on usin, jõuab ta Jumalale lähemale ja tema usk kasvab vastavalt.¹¹

On võimatu kasvada tõe põhimõtetes, kasvada taevases tarkuses, [välja arvatud siis, kui] me rakendame oma arutlusvõimet õigesti ja võtame kokku kogu oma jõu. Õpetuse ja Lepingute raamatus on

„Mehed ja naised võivad suurendada oma vaimseid teadmisi, nad võivad aastate jooksul paremaks muutuda.”

kirjas üks juhtum, kui Oliver Cowdery ei mõistnud seda põhimõtet õigesti. Issand oli lubanud talle anda muistsete ülestähenduste tõlkimise anni. Nagu paljud meist tänapäeval nii sai ka tema selle anni kasutamisest valesti aru. Ta arvas, et kõik, mida ta peab tegema, kuna Jumal oli lubanud anda talle selle anni, on oma meeli pingutamata oodata, kuni see ise ühtäkki tööle hakkab. Ent kui ülestähendused tema ette asetati, ei antud talle mingit tarkust, ülestähendused jäid nagu varemgi pitseerituks, sest ta ei saanud mingit väge neid tõlkida.

Kuigi talle oli antud tõlkimise and, ei suutnud ta seda tööd teha lihtsalt sellepärast, et ei pingutanud Jumala ees ega püüdnud oma võimet arendada. Ta pettus rängalt. Issand oma headuses ja halasuses teavitas Oliver Cowderyt tehtud veast järgmiste sõnadega:

„Vaata, sa ei ole aru saanud; sa oled arvanud, et ma annan selle sulle, kui sa ei mõtle midagi peale selle, et lihtsalt küsid minu käest. Aga vaata, ma ütlen sulle, et sa pead selle läbi mõtlema oma meeles;

seejärel pead sa küsima minu käest, et kas see on õige, ja kui see on õige, panen ma su südame sinu sees põlema” jne (ÕL 9).

Nii on lood ka meiega, meie ettevõtmistega. Kui me soovime saada paremaks, arendada meie ees seisvat tööd ja viimaks saada andide ja auhiilguse osaliseks, mida meile antakse meid ees ootavas ülenduses, siis peame olema arukad ja mõtlema, me peame pingutama ja seda kõigest oma jõust.¹²

Meil ... endil peaks olema Vaim ja me ei tohiks olla rahul, käies teistelt peegelduvas valguses; me peaksime ühendama Vaimu oma-enda vaimuga. ...

Inimene, kes alustab flöödimängu õppimist, ei suuda alguses kõiki noote mängida. Selleks, et üht muusikapala õigesti mängida, peab tal olema parasjagu usinust ja kannatlikkust. Ta peab harjutama, puhkama ja uuesti harjutama, kuid ajapikku suudab ta pärast suuri pingutusi muusikapala selgeks saada. Kui tal hiljem palutakse seda lugu mängida, ei pea ta enam meenutama, kuhu oma sõrmed flöödil asetada, vaid ta mängib loomulikult. Alguses ei tulnud see kuigi hästi välja, ta pidi olema kannatlik ja vaeva nägema, enne kui suutis pala loomulikult esitada.

Sama lugu on kõigega, mis puudutab Jumalat. Me peame pingutama armust armu, et tegutsemise seadus juurduks meis sedavõrd, et võiksime teha loomulikult asju, mida meilt nõutakse.¹³ (Vt 4. soovitus lk 63.)

Kui me uurime Jumalat puudutavat sügavuti ning jääme ustavaks, saab usk osaks meie olemusest.

On oht, et me jääme rahule pinnapealsete saavutustega, arenedes vaid väliselt. Me räägime Vaimu valguses kõndimisest ja sellest, kuidas me tunneme endas Vaimu, kuid kas me ikka tunneme seda kõike? Me peaksime sügavuti juurdlema Jumala asjade üle ning rajama oma aluse kalju peale, kuni jõuame veeni, mis saab meie sees igavese elu allikaks.¹⁴

Meie hulgas on mehi, kellel kord lasus Kõigevägevama Vaim, kelle eesmärgid olid kord head ja puhtad nagu inglitel ning kes sõlmisid Jumalaga lepinguid, et nad teenivad Teda ja peavad Tema käske igas olukorras. ... Aga kuidas on lood mõne vanemaga praegu? Praegu

nad ei tunne enam samamoodi. Nende poolehoid kuulub nüüd maailma asjadele, mida Issand on aidanud neil omandada; nad ootavad nüüd, kuni neid kutsutakse, ja paljudel juhtudel, kui neid kutsutakse, kuuletuvad nad pigem soovist säilitada oma positsiooni kui südamest tulevast armastusest töö vastu, mida neid tegema kutsuti.

Selline on olukord kõikide inimestega; pole tähtis, kui hästi nad oma teekonda alustasid, kui nad lasevad oma mõtetel ja soovidel järgida maailma ja maiseid asju. See on lihtne ja vaidlustamatu tõsiasi, et kui inimesed nii teevad, siis armastavad nad maailma rohkem kui Issandat ja Tema tööd maa peal. Võtnud vastu igavese evangeeliumi valguse ja maitsnud kuningriigi headust, olles Iisraeli järeltulijad ning suurte ja imeliste lubaduste pärijad, peaksime us tavalt ja usinalt töötama, saavutamaks seda, mida Jumal on tahtnud meie kaudu korda saata. Me peame olema sellised mehed ja naised, kellel on usk ja vägi ning kes teevad ka head tööd. Aga kui me avastame, et oleme hoolimatud või ükskõiksed, siis peaks selle teadasaamisest piisama, et oma käitumist parandada ning naasta kohustuste täitmise teele.¹⁵

Miski pole rumalam kui arvata, et inimene võib heita endalt usu nagu kuue või muu rõivaeseme. Inimene ei saa heita kõrvale usku muidu, kui ta heidab kõrvale ka iseenese. Meie usk peaks olema meie sees kui osa meie olemusest, mida ei saa kõrvale heita. Kui oleks võimalik, et inimene saaks oma usu kõrvale heita, siis kui ta seda teeb, satuks ta kohe olukorda, millest ta midagi ei tea: ta annaks end üle pimeduse jõududele, ta kaotab oma kindla aluse, sest tal pole sinna enam asja. Iisraeli vanematel ei sobi vanduda, valedada ja purjutada, nad peaksid sellistest asjadest kõrgemal olema. Hüljakem kõik kurjus ja elagem igast sõnast, mis lähtub Jumala suust (ÕL 98:11). Täitkem igat meile antud kohustust ambitsioonikalt ja energiliselt, et Jumala Vaim võiks alati olla meiega, et meie sees võiksid olla valgus, tõe ja Jeesuse Kristuse ilmutused.¹⁶

Jääge Siioni laevale. Kui teie kõrvale ilmuvad värvikirevad paa did, jagades imelisi lubadusi, ärge lahkuge laevalt, et minna kaldale või astuda teise paati. Püsige laevas! Kui teised laeval olid kohtlevad teid halvasti, kuna neil puudub õige vaim, siis pidage meeles, et laev ise on hea. Me ei tohiks lubada oma meeltel muutuda sellepärast, mida inimesed sel laeval meile teha võivad! Laev ise on hea

ja laeva juhid on head, ning kui me jääme laevale, siis oleme õiges kohas. Ma võin teile lubada, et see laev viib teid auhiilgusesse.¹⁷

Ma tahan tuua teile näite, kuidas saada sellist vaimu ja püsida kindlana, et tormi puhkedes meid minema ei uhutaks. Asetage kurk äädikatünni ja te näete, et esimese tunni või ka esimese kaheteistkümne tunni jooksul ei avalda äädikas kurgile erilist mõju. Vaadake seda kurki lähemalt ja te näete, et mõju on olnud vaid pinnapealne, sest kurgi hapendamiseks on vaja rohkem aega. Inimene, kes ristitakse sellesse Kirikusse, tunneb endal ristimise mõju, kuid sellest ei piisa, et ta oleks kohe marineeritud. Esimese 12 või 24 tunni jooksul ei sisenda see temasse õiguse ega kohustuse seadust. Inimene peab jääma kirikusse nagu kurk äädikasse, kuni ta on läbi imunud õigest vaimust, kuni ta on marineeritud mormoonluses, Jumala seaduses. Me peame seda kõike arvesse võtma.

... Vennad ja õed! Ma ... jätan selle teema teile kaalumiseks ja mõtisklemiseks. Palvetage, et Issand, meie isade Jumal, valaks oma Vaimu oma rahva peale. Issand valis teid Teda austama ja Issand õnnistagu teid ning täitku teid oma Vaimuga. Olgu teie silmad selged, et näha oma päästmist puudutavaid asjaolusid. Ja kui leidub mehi või naisi, kes vaevu on ärkvel, siis saabugu peagi aeg, mil Vaim ja Püha Vaimu vägi tuleksid nende peale ning võiksid õpetada neile minevikku, olevikku ja tulevikku puudutavaid asju, ning Issanda abiga istutatagu nende südamesse õigemeelsuse ja tõe põhimõtted, et nad võiksid olla ette valmistatud üle elama tulevase tormi.¹⁸ (Vt 5. soovitus lk 63.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Vaadake Lorenzo Snow' kogemust lk 55–56. Kuidas sai teie tunnistus tugevaks? Kaaluge oma kogemuse jagamist pere-liikme või sõbraga, näiteks oma kodu- või külastusõpetajaga.
2. President Snow ütles, et tunnistuse saamine on viimse aja pühale hea lähtepunkt (lk 57). Mispärast on tunnistus ainult algus- ja mitte lõpp-punkt?

3. Lk 58 toodud osas vastandab president Snow' ilmalikku haridust kõrgema haridusega, mida pakub meile Issand. Kuidas võime omandada kõrgema hariduse? Milliseid õnnistusi olete teie selle tulemusena saanud?
4. Lugege läbi osa, mis algab lk 58. Millal on teil olnud vaja toetuda omaenda teadmistele? Mida võivad vanemad ja õpetajad teha, et aidata lastel toetuda omaenda teadmistele?
5. Vaadake president Snow' nõuannet peatüki viimases osas (lk 60–62). Mida ta mõtleb, öeldes, et me peame „sügavuti juurdlema Jumala asjade üle”? Mida tähendab, et usk peab olema „osa meie olemusest”?

Samateemalised pühakirjakohad: 2Ne 31:20; Mo 5:1–4, 15; Al 12:9–10; 3Ne 9:20; Mn 10:5; ÕL 50:24

Abiks õpetamisel: „Paljud õppetunnid Kirikus on nii tuimad, et need sarnanevad loenguga. Me ei reageeri väga hästi loengutele tundides. Need sobivad sakramendikoosolekule ja konverentsile, kuid õppetunnid peaksid olema kahepoolsed, et oleks võimalus küsimusi esitada. Tund on selleks hea koht” (Boyd K. Packer. Principles of Teaching and Learning. *Ensign*, juuni 2007, lk 87).

Viited

1. Frank G. Carpenter. A Chat with President Snow. – Deseret Semi-Weekly News, 5. jaan 1900, lk 12.
2. The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20. juuli, 1901, lk 22.
3. A Chat with President Snow, lk 12.
4. Juvenile Instructor, 15. jaan 1887, lk 22–23.
5. The Object of This Probation. – Deseret Semi-Weekly News, 4. mai 1894, lk 7.
6. Millennial Star, 18. apr 1887, lk 242.
7. Glory Awaiting the Saints. – Deseret Semi-Weekly News, 30. okt 1894, lk 1.
8. Millennial Star, 18. apr 1887, lk 244.
9. Deseret News: Semi-Weekly, 31. märts 1868, lk 2.
10. Salt Lake Daily Herald, 11. okt 1887, lk 2.
11. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200; 1888. aasta kevadisel üldkonverentsil esitatud Lorenzo Snow' kõne ümberjutustus.
12. Deseret News, 13. juuni 1877, lk 290.
13. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
14. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
15. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
16. Deseret News: Semi-Weekly, 31. märts 1868, lk 2.
17. Deseret Semi-Weekly News, 30. märts 1897, lk 1.
18. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.

Misjonitöö algusaeg Hawaii saartel

Tugevdatud Püha Vaimu väel

„Otsustage elada alandlikult ja sellisel viisil, et Issanda Vaim võiks alati olla teie sõber.”

Lorenzo Snow' elust

Oma esimesel üldkonverentsil Kiriku presidendina õpetas Lorenzo Snow: „Meil on vaja, et Issanda Vaim meid abistaks ja aeg-ajalt meile ilmutaks, mida me teatud olukordades peame ette võtma.”¹ President Snow ei oleks elus olnud, et seda ütelda, kui kaks tema sõpra ei oleks kuulnud Issanda Vaimu juhatust teatud olukorras 34 aastat varem.

1864. aastal läksid vanemad Lorenzo Snow ja Ezra T. Benson Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist misjonile Hawaii saartele. Neid saatsid veel kolm misjonäri: Vanemad Joseph F. Smith, William Cluff ja Alma L. Smith. Kui nende laev Maui saare rannikul ankrusse heitis, astusid kõik peale Joseph F. Smithi väikesesse paati, et maale minna. Ranna poole sõudes löid paati suured lained ning tüürimees kaotas paadi üle kontrolli. Paat läks ümber ja kõik paadisolijad paiskusid vette. Peale vanem Snow' ilmusid kõik peagi pinnale. Salkkond saareelanikke ruttasid appi ja läksid koos William Cluffi ja Alma L. Smithiga nende sõpra päästepaadiga otsima. Vanem Cluff jutustas:

„Kõigepealt märkasid vend Snow' juukseid hõljumas vees ümberlâinud paadi otsa juures. Kui olime ta oma paati tõmmanud, käskisime aerutajatel kiiremas korras randa sõuda. Tema keha oli kange ja elu näis olevat temast lahkunud.

Vend A. L. Smith ja mina istusime kõrvuti. Me asetasime vend Snow risti oma põlvedele ja teel randa andsime talle vaikselt õnnistuse, paludes Issandal ta ellu jätta, et ta võiks naasta koju oma pere juurde.

Kui Lorenzo Snow teenis misjonil Hawaii saartel, päästis tema kaaslaste Vaimust juhatatud abi tema elu.

Kaldale jõudnud, kandsime ta natuke maad eemal lebavate suurte tünnete juurde. Me panime ta kõhuli ühe tunni peale ja kiigutasime teda edasi-tagasi, kuni meil õnnestus allaneelatud vesi temast välja saada. ...

Pärast mõnda aega kestnud edutuid elustamiskatseid ütlesid juuresolijad, et tema elu päästmiseks ei saa enam midagi teha. Kuid meie ei tundnud, et peaksime alla andma. Me palvetasime ja töötasime tema kallal edasi kindla teadmisega, et Issand võtab meie palveid kuulda ja ka vastab neile.

Lõpuks tulime mõttele, et peaksime oma suu tema suu peale panema ja püüdma tema kopse õhuga täita niimoodi õhku sisse

puhudes ja välja lastes, ja nii palju kui võimalik loomulikku hingamist jälgendades. Natukese aja pärast märkasime ähmaseid elumärke. Esimesteks elu naasmise märkideks olid silmade nõrk pilgutamine (siiaamaani olid silmad olnud pärani lahti ja ta oli paistnud surnuna) ja väga vaikne korisemine kurgus. Pilgutamine ja korin muutusid üha tugevamaks, kuni ta täielikult teadvusele tuli.”

Seda sündmust meenutades sai vanem William Cluffile selgeks, miks ta koos vanem Alma L. Smithiga suutis vanem Snow elu päästa. „Me ei teinud ainult seda, mis oli sellistes olukordades kombeks, vaid ka kuulasime, mida Vaim meile sosistas.”² (Vt 1. soovitus lk 73.)

Lorenzo Snow' õpetused

Püha Vaimu anni läbi juhatatakse meid tõeni ja meid tugevdatakse usus.

On õnnistus, mis sõltub kuulekusest evangeeliumile ja selleks on Püha Vaimu and. ... Päästja, kes kahtlemata tundis selle anni olemust ja iseloomu kõige paremini, ütles, et see juhib kogu tõe juurde neid, kes selle vastu võtavad, ja näitab neile tulevasi asju (Jh 16:13). See peaks olema midagi enam kui vaim, mis tuleb Jumala juurest, täites kogu ilmaruumi ja andes valgust igale inimesele, kes tuleb maailma (ÕL 84:46); Püha Vaimu and juhib kogu tõe juurde ja näitab tulevasi asju.

Lisaks ütles apostel Paulus Püha Vaimu mõjust rääkides: „Iga-ühele antakse Vaimu avaldus ühiseks kasuks. Ühele [antakse] usku” (1Kr 12:7, 9). Mitte tavalist, igapäevast usku, mida mõned inimesed tänapäeval teesklevad, vaid usku, mille omajat tahetakse saagida tükkideks, heita lõvide koobastesse, põlevatesse ahjudesse ja panna kannatama kirjeldamatuid piinasid. See oli selline usk, mis tuli läbi Püha Vaimu ja mis võimaldas seista keset igat raskust, trotsida igat vastuseisu ja anda elu oma tõekspidamiste nimel. Sellel usul oli kõikivõimas inspireeriv jõud, mille Issand andis läbi Püha Vaimu ja mida ei saanud ühestki teisest põhimõttest. Ühele anti usku, teisele tarkuse sõnu (1Kr 12:8), mitte ainult raamatutarkust, vaid teadmisi Kõigevägevamalt. Neil lasus vaim, mis neid innustas, mis oli käegakatsutav ja mis andis neile teadmisi nende eesmärgi kohta. Nad

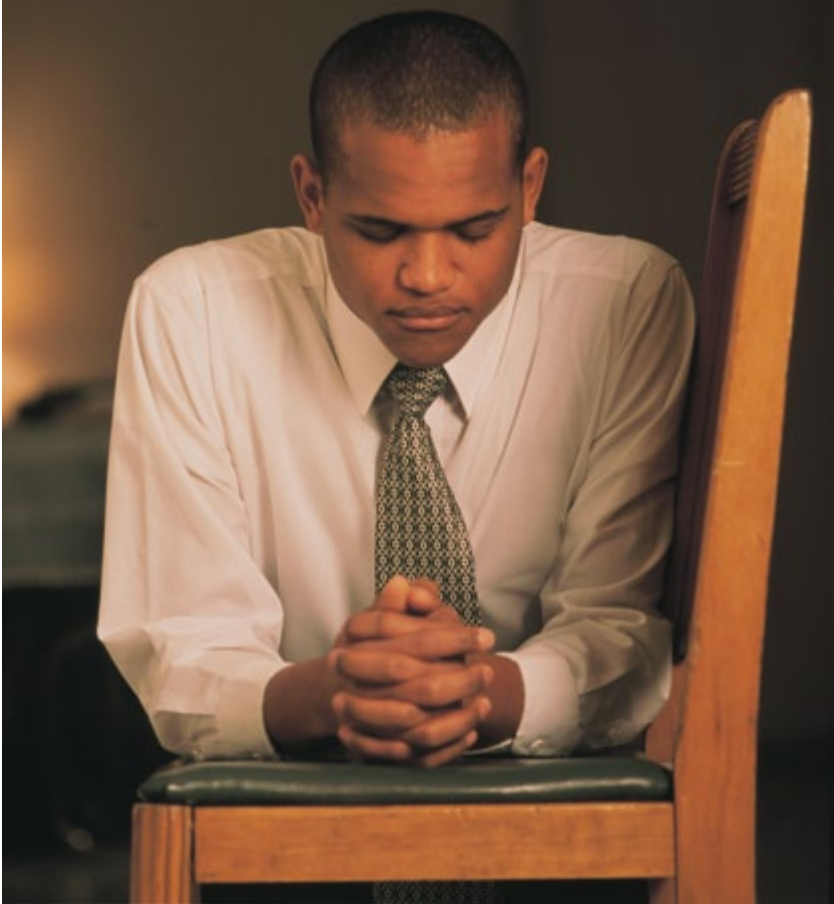
teadsid Jumala ilmutuse kaudu, et eesmärk, mille saavutamiseks nad kuuletusid, on õige, seda ilmutati neile viisil, mis ei jätnud ühtegi kahtlust. Siis seisid nad kindlalt ... ilmutuse kaljul.³

Inimesi õpetades ütles Peetrus: „Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse oma pattude andeks- saamiseks, ning siis te saate Püha Vaimu anni. Sest see töötus on antud teile ja teie lastele ning kõikidele, kes on eemal, keda iganes Jumal, meie Issand, enese juurde kutsub” (Ap 2:38–39). Püha Vaimu and erineb kõigest, mida me võime näha usulahkude seas. See toob arukust ja ilmutust. See avaldab asju mineviku, oleviku ja tuleviku kohta, ning Püha Vaimu andi sai ainult evangeeliumi nõuetele kuuletudes, nagu kuulutati tol ajal ja kuulutatakse Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku vanemate poolt tänapäeval. Selle kalju peale toetasid nad oma usu, sellest kohast said nad endale teadmisi omaksvõetud evangeeliumi kohta, ning Päästja ütleb meile: „Ja põrgu väravad ei saa temast võitu” (3Ne 11:39). ...

... Alus, millele Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik on ehitatud, on ilmutus – sellele kaljule lubas Jeesus ehitada oma kiriku ja põrgu väravad ei saa sellest võitu (Mt 16:17–18). Me ei ole saanud seda teadmist liha ja vere kaudu ega seda tunnistust inimeselt, me pole seda saanud Piibli lugemisest ... ega Mormoni Raamatu uurimisest, vaid me oleme selle saanud Püha Vaimu tegutsemise kaudu, mis õpetab meile Jumala asjust, mineviku, oleviku ja tuleviku asjadest ning mis teeb Jumala asjad meile selgelt mõistetavaks. Seda teadmist ei saa meilt võtta vangistus ega mis tahes tagakiusamine. Me jääme sellele truuks kuni surmani.⁴ (Vt 2. soovitus lk 73.)

Iga viimse aja püha võib saada nõu Pühalt Vaimult kui sõbralt.

On viis, kuidas inimesed võivad hoida oma südametunnistuse puhtana Jumala ja inimese ees. See viis on hoida endas Jumala Vaimu, mis on ilmutuse vaim igas mehes ja naises. See ilmutab neile ka kõige lihtsamates asjades, mida nad peaksid tegema. Me peak- sime püüdma tundma õppida Vaimu olemust, et võiksime mõista tema sosistusi. Siis suudaksime alati teha seda, mis on õige. See on iga viimse aja püha suur eelisõigus. Me teame, et meil on õigus Vaimu juhatusel meie igapäevases elus.

„Meil on õigus Vaimu juhatusele meie igapäevases elus.”

Inimesed tulevad suure innuga minu juurde, et mõnes küsimuses nõu saada. Nad ei peaks üldse alati minu juurde tulema (mõnel juhul on minu juurde tulek muidugi õige tegu), sest neis endis on Vaim, et teha head ja viia täide Jumala eesmärgid. ... Nad ei pea tulema Kiriku presidendi juurde või kaheteistkümne apostli või Iisraeli vanemate juurde, et nõu küsida, nad võivad leida vastuse iseenesest. Nende seas on sõber, kes teab täpselt, mida neile ütelda. Alates ajast, mil me võtame vastu evangeeliumi, läheme ristimisvette ja saame käte pealepanemise teel Püha Vaimu anni, on meil sõber, kui me teda valede valikutega enesest eemale ei heida. See sõber on Püha Vaim, kes on osaline Jumala asjades ning näitab neid meile.

Sellise suurepärase viisi on Issand meile andnud, et me tunneksime valgust ega roomaks pidevalt pimeduses.⁵ (Vt 5. soovitus lk 73.)

Püha Vaim võib meile tuua rõõmu ja meelerahu.

Issand on istutanud meie südamesse teatud soovid ja tunded ja nii on see kogu inimkonnaga, kogu inimperega. Kõikide inimeste põue on istutatud ja punutud teatud soovid ja võimed, et tunda naudingut, soovid teatud asjade järele, mis on mõeldud tooma meile rahu ja heaolu ning on vastavuses nende tunnetega ja toovad meile õnne. Kuidas aga neid soove rahuldada, seda maailm ei tea ega mõista. Kuid Issand on andnud meile kanali, mille kaudu võime neid asju mõista, kui oleme ustavad ja kõnnime Püha Vaimu valguses ning võtame vastu tõe.⁶

Iga viimse aja püha eelisõiguseks on elada evangeeliumi järgi sellisel viisil, et nad tunnevad, et Jumal nende eluviisi heaks kiidab. Muidugi teeme vahel asju, mille pärast meil on häbi, kuid me parandame oma südames meelt ja otsustame oma väärtegu mitte enam korrata. Issand meilt ainult seda palubki; mehi ja naisi, kes sellisel viisil elavad, ei mõisteta hukka. Neil on õigemeelsus ja rõõm Pühast Vaimust.⁷

Kui me hoiame enda sees alles Vaimu valgust, siis võime käia evangeeliumis viisil, mis aitab meil nautida selles elus rahu ja õnne. Ja kui me püüdleme õnne ja rahu poole, mida meile võib tuua tulevik, siis võime nautida meelerahu, mis saab osaks ainult neile, kes on täidetud Püha Vaimuga.⁸ (Vt 3. soovitus lk 73.)

Me vajame Püha Vaimu abi katsumustes, kohustuste täitmisel ja selestiliseks auhiilguseks valmistumisel.

Meie käest nõutakse palju ja vahel nõutakse meilt asju, mis näivad võimatutena ning mida suudame korda saata ainult Issanda Vaimu abiga.⁹

Ma soovin oma vendadele ja õdedele meelde tuletada, ... me sõltume oma teadmiste ja arukuse saamisel Jumala Vaimust, kes võib olla meis, kui me Tema eest hoolitseme; inspiratsiooni ja ilmutuse vaimust, mis teeb meile teatavaks Jumala tahte, õpetab meile meie kohustusi ja ülesandeid, mille täitmist meilt nõutakse. ... Me vajame

abi. Meil on oht teha midagi sellist, mis toob meile õnnetust ja juhib meid pimedusse ja selleni, mis ei ole meile hea. Kuid läbi Trööstija, kelle Issand lubas oma pühadele, kui me hoolikalt kuulame Tema sosistusi ning mõistame Tema keelt, võime hoiduda paljudest probleemidest ja tõsistest raskustest.¹⁰

Me sõltume täielikult inspiratsiooni vaimust ja ma ei tea, millal varem – alates ajast, mil Aadam oli Eedeni aias – oleks inimesed vajanud Jumala Vaimu rohkem kui tänapäeval. Aegade tunnustähed on täitumas ja me peame *nüüdsama* tõsiselt otsima Jumala Vaimu ja taevalikku juhatust, sest varsti on käes aeg, kui katsutakse läbi kõigi viimse aja pühade südamed ja pannakse proovile nende ausameelsus. Me teame, et vajasime seda minevikus. On kerge näha, et kui meie kaaslaseks poleks olnud Jumala Vaim, mis juhatas meid läbi paljude raskuste, ei oleks meil praegu lootust saada ülenduse ja hiilguse osaliseks ning meie olukord oleks palju vähem soodne. Ja kui meil on Püha Vaimu abi tarvis läinud minevikus, siis võime tõeliselt mõista, et meil läheb seda vaja ka tulevikus.¹¹

Me peame mõistma – ja ma oletan, et me üldjuhul ka mõistame –, et seda tööd, mida me oleme tulnud täide saatma selles elus, ei saa teha Jumala auks ega enese rahuloluks, kui me toetume ainuüksi omaenese tarkusele. Meil on vaja, et Jumala Vaim meid aitaks ja aegajalt meile ilmutaks, mida me hetkeolukorras tegema peaksime.¹²

Oleks rumal oodata, et viimse aja pühad järgiksid tänapäeval selestilist seadust – seadust, mis lähtub Jumala juurest ning mille eesmärgiks on tuua inimesed Tema juurde –, ilma et neid toetaks üleloomulik (taevane) vägi. Evangeelium lubab meile, et saame Püha Vaimu anni, mis on oma olemuselt jumalik ja mida pole ühelgi teisel inimrühmal. Päästja lubas meile, et see juhib meid kogu tõesse ja innustab neid, kel see on, ning annab neile teada Jeesusest, teadmise Isast ja selestilise maailma asjadest; see annab teada neile, kel see on, asjadest, mis on tulemas, ja asjadest, mis olid minevikus, ning innustab neid sedavõrd, et nad saavad üleloomulike andide osaliseks – keelte anni, ettekuulutuse anni, anni panna käed haige peale ning ta terveks teha.

Neile, kes selle evangeeliumi vastu võtsid, lubati neid üleloomulikke jõude, ande ja teadmist, et nad ei peaks lootma inimese ega inimeste peale, teadmaks tõde vastuvõetud usu kohta, vaid et nad

võiksid saada teada Isalt, et see usk tuli Temalt, et evangeelium tuli Temalt ning Tema teenijal on õigus ja volitus nende talituste läbi viimiseks. Siis ei kõiguta neid ükski teiste õpetuste tuul ega tõuka neid rajalt, millel nad kõnnivad. Et nad oleksid valmis hiilguseks, mis tuleb, ning saaksid sellest osa, et nad võiksid vastu pidada igas proovilepanekus ja katsumuses, mis Jumala tahtel neile osaks saab, et valmistada neid veel enam ette selestiliseks hiilguseks. Et nad ei käiks pimeduses, vaid Jumala valguses ja väes ning võiksid tõusta kõrgemale maailma asjadest ning neid ümbritsevatest asjadest üle olla. Et nad võiksid kõndida iseseisvalt selestilise maailma all ning Jumala ja taeva palge ees vabade inimestena, püüeldes eesmärgi poole, mille Püha Vaim on neile kätte näidanud, eesmärgi poole, mille poole liikudes nad võivad suurendada oma teadmisi ja väge ja niiviisi valmistada ennast ette hiilguse jaoks, mille Jumal nende peale paneb, ja selle ülendatud seisundi jaoks, millesse Jumal on plaaninud neid asetada.¹³

Me peaksime elama nii, et võiksime teada, et meie eluviis on Jumalale meelepärane. Me peaksime mõistma Püha Vaimu häält ja soosistusi. Nagu päeval, mil taevast ei varjuta pilved ja me näeme kõike enda ümber selgelt, mõistes selle kõige ilu ja eesmärgi, niisamuti sõltume Jumala Vaimust, et Ta valgustaks tõe ja pääste põhimõtteid. Mitte keegi, kes nimetab ennast viimse aja pühaks, ei või olla eriti õnnelik, kui ta ei ela just sellisel viisil, jumaliku juhutuse all.¹⁴ (Vt 4. soovitus lk 73.)

Kui me elame alandlikult, aitab meid Püha Vaim meie teel.

Otsustage elada alandlikult ja sellisel viisil, et Issanda Vaim võiks alati olla teie sõber, kes teile head nõu sosistab, mis tahes olukorda te ka ei satuks. ...

... Kui kaua ma veel elan, seda ma ei tea ega muretse selle pärast. Ma soovin – ja seda peaksite ka teie soovima –, et mul oleks alandlikkust, leplikkust ja lapsemeelsust, et mul oleks ilmutuse vaim. Teil kõigil on eelisõigus omada küllaldaselt ilmutuse vaimu, et teada täpselt, mismoodi te peaksite talitama. Teil on sama suur õigus Vaimu kaaslusele, kui minul on õigus teada, mida on parim teha Kiriku heaoluks homme, kui saabub homme.¹⁵

Me peaksime nii palju kui võimalik unustama kõik maised hädad, mis meid kurvastavad ja rõhuvad, ning hoidma meeles Issandat ning omama küllaldaselt Tema Püha Vaimu, et võiksime saada teadmisi ja soovitusi, mis aitavad meid meie teel edasi.¹⁶ (Vt 5. soovitust all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Lugesdes jutustust lk 65–67), mõtelge ajale, kui teid õnnistati, kuna keegi järgis Püha Vaimu juhatus. Mõelge ka aegadele, mil te ise olete järginud Püha Vaimu juhatus, et kedagi abistada.
2. Lugege lk 67 algavat osa. Mida teie arvates tähendab „kindlalt [seista] ilmutuse kaljul”? (Vaadake näiteid lk 67–68.) Kuidas isiklik ilmutus annab meile jõudu „seista keset igat raskust” ning „trotsida igat vastuseisu”?
3. President Snow on öelnud, et Püha Vaim „aitab meil nautida selles elus rahu ja õnne” (lk 70). Millal on Püha Vaim aidanud teil olla õnnelik ja tunda rahu? Millistel teistel viisidel võib Püha Vaim meid aidata? (Vaadake näiteid lk 70–73.)
4. Urides osa, mis algab lk 70), mõtelge, kuidas teie olete õppinud märkama Püha Vaimu juhatus. Kuidas võiksite aidata pereliikmel või sõbral ära tunda Vaimu juhatus?
5. Selles peatükis on kaks viidet Pühale Vaimule kui sõbrale (lk 69 ja 72). Miks peab meil olema alandlikkust ja lapsemeelsust, et Püha Vaim võiks olla meie sõber?

Samateemalised pühakirjakohad: Lk 12:12; Jh 14:26–27; Rm 14:17; 1Kr 12:4–11; Gl 5:22–25; 1Ne 10:17–19; 2Ne 32:5

Abiks õpetamisel: „Arutelu soodustamiseks esitage peatüki lõpus toodud küsimusi. ... Võite vastavalt osalejate vajadustele ka ise küsimusi välja mõelda” (lk vi selles raamatus).

Viited

1. Conference Report, okt 1898, lk 2.
2. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 276–279.
3. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 597.
4. Deseret News: Semi-Weekly, 2. detsember 1879, lk 1.
5. Conference Report, apr 1899, lk 52.
6. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.
7. Deseret Weekly, 4. nov 1893, lk 609.
8. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.
9. Conference Report, apr 1898, lk 12.
10. Deseret News: Semi-Weekly, 16. juuli 1878, lk 1.
11. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4.
12. Conference Report, okt 1898, lk 2.
13. Deseret News, 14. jaan 1880, lk 786.
14. Millennial Star, 31. okt 1895, lk 690–691; üksikasjalik ümberjutustus kõnest, mille Lorenzo Snow pidas 1895. aasta sügisel üldkonverentsil.
15. Anniversary Exercises. – Deseret Evening News, 7. apr 1899, lk 9.
16. Millennial Star, 25. nov 1889, lk 737; üksikasjalik ümberjutustus kõnest, mille Lorenzo Snow pidas 1889. aasta sügisel üldkonverentsil.

Ustavate üllas saatus

*„On suur rõõm kõneleda imepärastest asjadest,
mida Jumal soovib anda oma poegadele
ja tütardele ning mille osaliseks võime
saada ka meie, kui oleme ustavad.”*

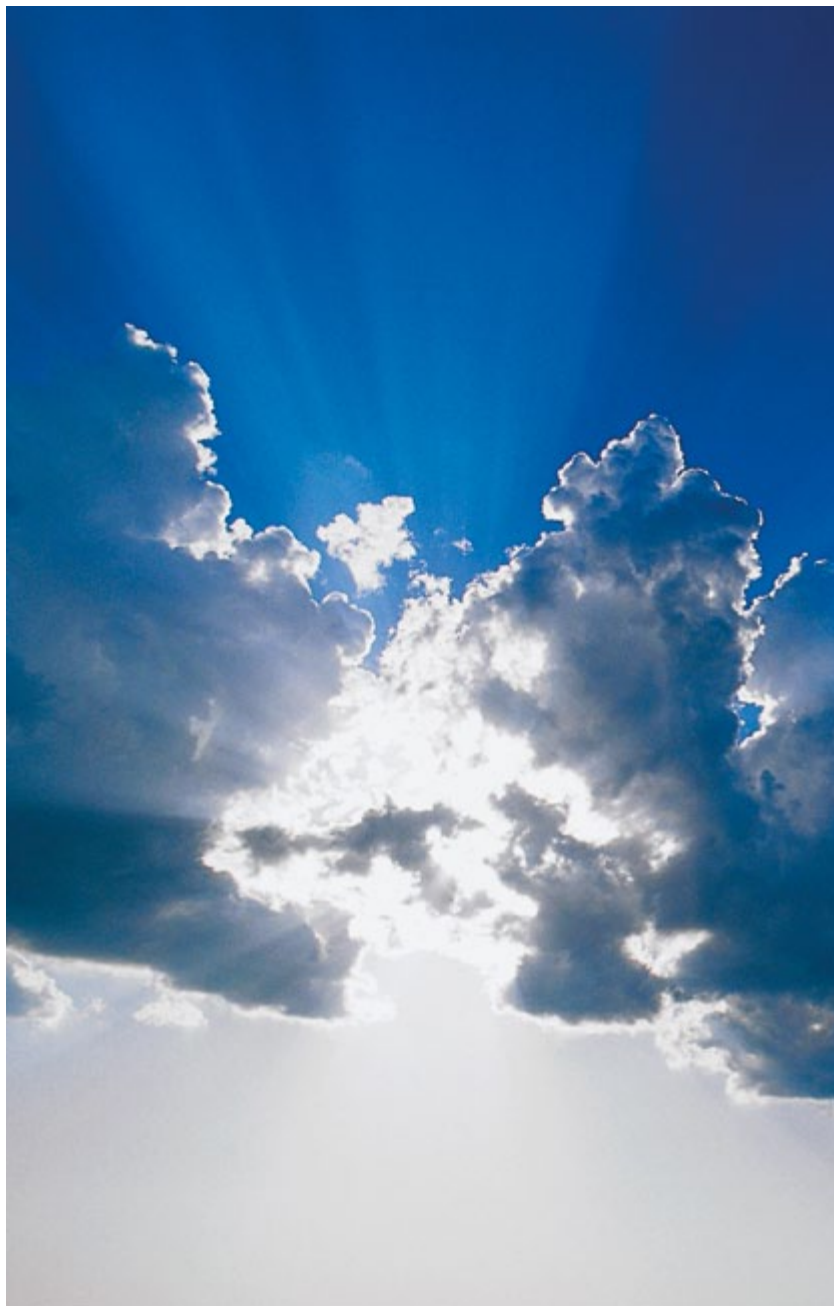
Lorenzo Snow' elust

1840. aasta kevadel tegi Lorenzo Snow Illinoisi osariigis Nauvoos ettevalmistusi Inglismaale misjonile minekuks. Ta külastas oma sõpra Henry G. Sherwoodi ja palus vend Sherwoodil üks pühakirjakoht lahti seletada. Hiljem meenutas president Snow: „Ärksalt tema seletust kuulates tundsin, kuidas Issanda Vaim tugevalt minu peale laskus, minu arusaamine avardus ja ma nägin niisama selgelt kui keskpäeva päikese valguses suure imestuse ja üllatusega nii Jumala kui ka inimese teekonda. Ma koostasin hiljem nähtud ilmutuse põhjal järgmise salmirea. ...

Nagu inimene on praegu, oli kord Jumal:
selliseks, nagu on Jumal, võib inimene saada.”¹

Tundes, et on saanud „pühasid teadmisi”, mida ta peab hoolikalt kaitsma, ei õpetanud Lorenzo Snow seda tarkust avalikult enne, kui oli teada saanud, et prohvet Joseph Smith oli seda õpetanud.² Saanud teada, et seda õpetust võib jagada, tunnistas ta sellest tihti.

See tõdemus sai mitme tema jutluse teemaks ja sellest sai ka tema elu teema. Tema poeg LeRoi on ütelnud: „See ilmutatud tõde mõjutas Lorenzo Snow'd rohkem kui miski muu; see vajus sügavale tema hinge ning inspireeris ta elu ja andis talle ulatusliku visiooni tema enda suurest tulevikust ning Kiriku tähtsast missioonist ja tööst.”³ See oli tema „pidev valgus ja teejuht” ning „ere, valgust heitev täht, mis püsis alati tema ees – tema südames, tema hinges ja kogu tema olemuses”.⁴

„On suur rõõm kõnelda imepärastest asjadest, mida Jumal soovib anda oma poegadele ja tütardele.”

Selles peatükis õpetab president Snow, et me võime saada oma Taevase Isa sarnaseks. 6. peatükis annab ta praktilist nõu, kuidas seda õpetust oma elus rakendada.

Lorenzo Snow' õpetused

Me võime saada Taevase Isa sarnaseks, kuna meis on jumalikkus.

Me sündisime Jumala, meie Isa näo järgi; ta lõi meid enda sarnaseks. Meie vaimudel on jumalik loomus. Meie vaimsel sünnil andis Isa meile samad võimed ja väed, mis on Tal enesel, nii nagu imikul ema rinnal on – kuigi veel väljakujunemata kujul – oma vanemate võimed, vägi ja tunded.⁵

Ma usun, et me oleme Jumala pojad ja tütreid ja et Ta on andnud meile võime omandada lõputult tarkust ja teadmisi, sest Ta on andnud meile osakese iseendast. Meile räägitakse, et me oleme loodud Tema näo järgi, ja me leiame, et inimese hingel on surematu loomus. Selles hoones (füüsilises kehas) on vaimne organism ja selles vaimses organismis on jumalikkus, kuigi veel alles imiku arengujärgus, ja sel on võime edeneda ja areneda nagu imikul, keda tema ema toidab. Kuigi imik ise seda võib-olla veel ei mõista, võib ta lapsepõlvest läbi erinevate katsumuste küpsusikka liikudes tõusta tasemeni, mis võrreldes tema lapseliku teadmatusega on imeline.⁶

Meis on jumalikkus, meis on surematus, meie vaimne organism on surematu, seda ei saa hävitada, seda ei saa põrmustada. Me elame kogu igavikust kogu igavikuni.⁷

On suur rõõm kõnelda imepärastest asjadest, mida Jumal soovib anda oma poegadele ja tütardele ning mille osalisteks võime saada ka meie, kui oleme ustavad. ... Meie teekond sellel ülenduse rajal toob meile meie Issanda Jeesuse Kristuse täiuse, mis tähendab seista Isa läheduses, saada Tema täiuse osaliseks, tunda rõõmu oma järelpõlvede paljunemisest igavesest ajast igavesti, nautida edasi samu suhteid, mis meil olid siinilmas. See tähendab, et meil on pojad ja tütreid, mehed ja naised ning meie päralt on kogu taevane õnn. Meie kehad ülendatakse nagu Päästja keha, me vabaneme haigustest ja kõigist elu halbadest asjadest, pettumustest ja vaevast ning ebameeldivatest ohverdustest, mida me siin peame tegema.⁸

Pühakirju uurides õpime oma jumalikust loomusest.

Tänu jätkuvale arengule on meie Taevane Isa saavutanud ülen-duse ja hiilguse ning Ta juhatab meile kätte sama raja. Olles ise riietatud väe, volituse ja auhiilgusega, ütleb ta: „Tulge ja saage sama hiilguse ja õnne osaliseks!”⁹

Jumala rahvas on Tema silmis hinnaline. Tema armastus inimeste vastu jääb kestma alati ja tänu Tema väele, jõule ja poolehoiule on inimesed alati võidukad ning neist saavad enam kui vallutajad. Nad on Tema lapsed, loodud Tema näo järgi ning määratud saama Tema käskudele kuuletumise kaudu Tema sarnaseks. ...

... See on Jumala poegade ülim saatus, nende, kes saavad maa-ilmast võitu, kes on kuulekad Tema käskudele, kes puhastavad en-nast, nagu Tema on puhas. Nad saavad Tema sarnaseks, nad saavad näha Teda nii, nagu Ta on, nad näevad Tema palet ja valitsevad Temaga koos Tema hiilguses, saades igas asjas Tema sarnaseks.¹⁰ (Vt 1. soovitus lk 83.)

Pühakirjad õpetavad meie jumalikust potentsiaalid.

Issand on meile andnud kõige võimsama ajendi. Ilmutustest, mida Jumal on meile andnud, leiame, mida võib saavutada inimene,

kui ta käib mööda teadmiste teed, juhitud Jumala Vaimust. Ma ei olnud selles Kirikus olnud [kuigi kaua], kui mulle näidati selgelt, milleni võib inimene küündida, kui ta on jätkuvalt kuulekas Jumala Poja evangeeliumile. See teadmine on pidevalt olnud minu ees otsekui taevatäht ning sundinud mind tegema seda, mis on õige ja Jumalale meelepärane. ... Tundub, et tunnistades küll kogu õpetust, mis meile on antud selestiliste maailmade kohta, leidub veel viimse aja pühasid, kes on lihtsalt rahul sellega, et see töö on õige, aga kui hakata nendega rääkima meie suurest tulevikust, paistavad nad üllatuvat ning arvavad, et sel kõigel pole nendega mingit pistmist. Ilmutaja Johannes ütles oma esimese kirja kolmandas peatükis:

„Me oleme nüüd Jumala lapsed” (1Jh 3:2).

... Ja ta jätkab:

„Ja veel ei ole saanud avalikuks, kes me ükskord oleme. Me teame, et kui tema saab avalikuks, siis me oleme tema sarnased, sest siis me näeme teda nii, nagu ta on.

Igaüks, kellel on selline lootus tema peale, puhastab ennast, just nagu tema on puhas” (1Jh 3:2–3).

... Jumala Vaim on meile ilmutanud, et sellistes väljaütlemistes peitub kindlaid ja pühasid tõdesid. Filiplastega rääkides soovitas Paulus neil jätkata püüdlusi suunas, mis tänapäeva inimestele tundub väga veidrana, kuid mitte viimse aja pühadele, eriti neile, kes uurivad evangeeliumi sügavuti. Paulus ütles:

„Mõtlege iseenestes sedasama, mida Kristus Jeesuses:

kes, olles Jumala kuu, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne” (Fl 2:5–6).

... Seda õpetas Paulus ning ta teadis, millest räägib. Ta tõmmati kolmanda taevani ning ta kuulis öeldavat asju, millest inimene ei tohi rääkida (2Kr 12:1–7). ... Kas oleks vale paluda inimestel praegu püüelda sama asja poole? Piiblis, eriti just Uues Testamendis, on palju ütlusi, mis paistavad imelikud inimesele, kellel puudub Issanda Vaimu kaasus.

„Võitja pärrib selle kõik ning mina saan temale Jumalaks ja tema saab minule pojaks” (Ilm 21:7).

Mida see ütlus tähendab? Kes seda usub? Kui isa ütles oma pojale: „Poeg, ole ustav ja järgi minu nõu, ja kasvades pärid sa kõik, mis mul on!” Kas need sõnad siis ei tähendaks midagi? Kui isa räägib tõtt, siis oleks sel pojalt midagi, mis innustaks teda olema ustav. Kas Jeesus tahtis meid petta, kui Ta nii ütles? Ma kinnitan teile, et tegu ei ole pettusega. Jeesus rääkis tõtt. Jeesus ütles:

„Kes võidab, sellel ma lasen istuda koos minuga mu troonile, nagu minagi olen võitnud ning istunud oma Isaga tema troonile” (Ilm 3:21).

Kas see pole imepärane? Kas see on ka tõsi? See on tõsi. Seda ütles Kõigeväeline Issand. Apostel Paulus ütleb meile pühakirjades:

„Me ju teame, et kui meie maine telkhoone maha kistakse, on meil elamu Jumala käest, käteta tehtud igavene hoone taevas” (2Kr 5:1).

Mina usun seda. Ja kui ta ütleb, et Jeesus „meie alanduse ihu muudab oma kirkuse ihu sarnaseks” (Fl 3:21), siis ma usun ka seda. Kas viimse aja pühad usuvad neid asju, millest ma kõnelen? Te peate neid uskuma. Ja taas:

„Sest see, kes võtab vastu minu teenijad, võtab vastu minu;

ja see, kes võtab vastu minu, võtab vastu minu Isa;

ja see, kes võtab vastu minu Isa, võtab vastu minu Isa kuningriigi; seepärast antakse temale kõik, mis on minu Isal” (ÕL 84:36–38).

Kas võib anda veel midagi enamat? ... Paulus mõistis neid asju väga hästi, sest ta ütles, et ta püüdleb „sihtmärgi poole, Jumala üleva kutsumise võiduhinna poole Kristuses Jeesuses” (Fl 3:14).

Minu öeldus võime näha nii mõndagi sellest ülevast kutsesest Kristuses Jeesuses. ...

... Ma ei tea, kui paljudel teie hulgal on südames õige teadmine nendest asjadest. Kui teil see on, siis ma räägin teile, mis on selle tagajärg. Johannes ütles:

„Igaüks, kellel on selline lootus tema peale, puhastab ennast, just nagu tema on puhas” (1Jh 3:3).

... Jumal on andnud meile kindlad lubadused meie teel hiilguse poole. Issand teadis täpselt, mida Ta võis teha. Ta teadis, milliste materjalidega töötada, ja teadis ka, mida ütles. Kui täidame osa,

Oma kirjades tunnistas apostel Paulus meie potentsiaalset saada Taevase Isa ja Jeesuse Kristuse sarnaseks.

mille Ta meile määras, ning oleme ustavad oma teises seisundis, siis täituvad kindlasti kõik lubadused, mida on rohkem, kui suudame ette kujutada.¹¹ (Vt 2. soovitus lk 83.)

Kui peame meeles õnnistusi, mida Issand on meile valmistanud, leiame rõõmu elu muredes ja raskustes.

Minu hääleulatuses pole ühtegi viimse aja püha, kes ei võiks esimese ülestõusmise hommikul astuda Jumala ette ja saada ülendatud ning kõneleda meie Isaga, nagu me kõneleme oma maise isaga.¹²

Inimestel ei ole üllamat tulevikulootust, kui on antud viimse aja pühadele. Ükski surelik ei oskaks soovida enamat või midagi, mis pakuks suuremat rahuldust. Kõik, mis puudutab täiuslikku rahu, õnne ja hiilgust, on antud viimse aja pühadele. Me peaksime nautima selle vaimu ning seda alati meeles hoidma. Me ei tohiks lasta

oma tulevikulootustel väheneda, tehes midagi, mis ei ole Issandale meelepärane.¹³

Minu lootused tulevaseks eluks on ülimalt suured ja imelised ning ma püüan neid ka sellistena säilitada. See on iga viimse aja püha eelisõigus ja kohus.¹⁴

Me ei mõista kõiki õnnistusi ja eelisõigusi, mis meid evangeeliumis ootavad. Me ei mõista täielikult ega näe oma vaimusilmas asju, mis ootavad meid igavestes maailmades, ega ka asju, mis ootavad meid ees selles elus, mis peaksid tooma meile rahu ja õnne ning vastama meie südamesoovidele. ...

Meid ümbritsevas murede tulvas hakkame unustama ega hoi a neid asju oma vaimusilmade ees ega mõista, et evangeelium loodi, et anda meile asjad, mis toovad meile hiilgust, au ja ülendust, mis toovad õnne, rahu ja hiilgust. Me oleme kiired unustama neid asju oma elu murede ja raskuste seas ega mõista täielikult oma eelisõigust ning seda, et Issand on andnud meile evangeeliumi, et võiksime alati tunda rahu. ...

Kas on põhjust kurvastada? Mispärast on pühadel kurvad näod? Kas on põhjust nutmiseks või nurisemiseks? Ei ole! Meie ette on seatud kas elu või surm; valitsused ja meelevallad on meie päralt, kui jääme ustavaks, meid ootab kurbus ja pagendus, kui hülgame evangeeliumi.

Mida rohkemat oskame tahta kui meie usu õpetust? Kui seisame kindlalt kaljul ning järgime Vaimu, mis on pandud meie põue, siis talitame õigesti oma kohustusi täites ning nende suhtes, kes on seatud meie üle, me talitame õigesti nii valguses kui pimeduses.

Milline inimene pöörduks ära ja heidaks kõrvale tulevikulootused, mida õpetab evangeelium, mille oleme vastu võtnud? Selles on rahulolu, on rõõm, on tasakaal, on midagi, millel puhata oma jalgu, on kindel alus, millele ehitada ning millele asetada kõik, mida meilt nõutakse.¹⁵

Ärge laske oma tulevikulootustel kustuda! Olgu nad värskelt meeles nii hommikul kui õhtul! Kui me seda teeme, võin ma teile kinnitada, et meie kasvamine päevast päeva ja aastast aastasse saab olema imeline.¹⁶

Meie kõigi sihiks on selestiline hiilgus. Meie tulevikulootuste suursugusust on võimatu panna sõnadesse. Kui te jätkate ustavalt oma ametis, saavutate hiilguse ja rõõmustate igavesti koos Jumala ja Tallega. See on väärt eesmärk, mille nimel võib tuua ohvreid, ja õnnis on mees või naine, kes püsib ustavana ja selle saavutab.¹⁷ (Vt 3. soovitus lk 83.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. President Lorenzo Snow õpetas tihti, et me oleme Jumala lapsed (lk 77–78). Kuidas mõjutab see teadmine meie arvamust endast ning teistest? Kuidas saame aidata lastel ja noortel meelles pidada, et nad on Jumala pojad ja tütreid?
2. Mida te arvate pühakirjakohast meie jumaliku potentsiaali kohta, mida president Snow tsiteeris? (Vt lk 78–81.)
3. Lugege lõiku, mis algab lk 81. Kuidas võivad elumured ja raskused panna meid unustama evangeeliumi igavesi õnnistusi? Mida võime omalt poolt teha, et hoida oma tulevikulootusi „värskest meeles”? Mis viisil võib oma saatuse meelespidamine mõjutada meie eluviisi?
4. Mida olete õppinud oma Taevase Isa kohta seda peatükki uurides? Mida õppisite enda kui Jumala tütre või poja saatuse kohta?

Samateemalised pühakirjakohad: Rm 8:16–17; 1Kr 2:9–10; Al 5:15–16; Mn 7:48; ÕL 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Abiks õpetamisel: „Ärge tunnistage ainuüksi õppetunni lõpus, vaid alati, kui Vaim teid seda tegema õhutab. Andke ka neile, keda te õpetate, võimalusi tunnistust jagada” (*Teaching, No Greater Call*, lk 45).

Viited

1. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 46; vt ka The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20. juuli, 1901, lk 22.
2. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, lk 46–47; Glory Awaiting the Saints. – Deseret Semi-Weekly News, 30. okt 1894, lk 1.

5. PEATÜKK

3. LeRoi C. Snow. Devotion to a Divine Inspiration. – Improvement Era, juuni 1919, lk 656.
4. LeRoi C. Snow. Devotion to a Divine Inspiration, lk 661.
5. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 597.
6. Conference Report, apr 1898, lk 63.
7. Anniversary Exercises. – Deseret Evening News, 7. apr 1899, lk 10.
8. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 530.
9. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.
10. Deseret Semi-Weekly News, 4. okt 1898, lk 1.
11. Glory Awaiting the Saints, lk 1.
12. Conference Report, okt 1900, lk 4.
13. Conference Report, okt 1898, lk 3.
14. Conference Report, okt 1900, lk 4.
15. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.
16. Conference Report, apr 1899, lk 2.
17. Prest. Snow to Relief Societies. – Deseret Evening News, 9. juuli 1901, lk 1.

Saada täiuslikuks Issanda ees: „Iga päevaga veidi paremaks”

„Ärge lootke kohe täiuslikuks saada, sest siis peate pettuma. Olge täna paremad, kui olite eile, ja homme paremad, kui olete täna!”

Lorenzo Snow' elust

President Lorenzo Snow osales kord preesterluse koosolekul, kus iga vanemate kvoorumi esindaja andis ülevaate oma kvoorumi tööst. Kuulates neid noori mehi, meenus president Snow'le tema enda noorus. Ta tõusis püsti ja ütles:

„Kui võimalik, tahaksin ütelda midagi, mida te kunagi ei unusta.

Kui ma näen noori preesterluse vanemaid koos – isegi nähes keskealisi vanemaid koos –, märkan ma nende vastumeelsust kõneleda publiku ees. Märkasin seda ka siin, täna hommikul, kui noored mehed andsid ülevaate oma tegemistest.

Ehk pole vale rääkida teile natuke omaenda avaliku kõnelemise kogemusest, mille sain enne, kui sain vanema kutse. Ma mäletan, kui mind kutsuti esimest korda tunnistust jagama. ... Ma ei tahtnud seda teha, kuigi samas tundsin, et see on mu kohus, kuid ma aina viivitasin. Üks jagas tunnistust, siis teine, siis kolmas. Kõik olid pea-aegu lõpetanud, kuid mina kartsin ikka veel püsti tõusta. Ma polnud kunagi varem rahva ees kõnelenud. ... [Lõpuks] otsustasin, et mul on aeg püsti tõusta. Ja ma tõusin. Mida te arvate, kui pikalt ma rääkisin? Arvan, et pool minutit, mitte rohkem kui ühe minuti. See oli mu esimene katse ja teine oli arvatavasti samasugune. Ma häbenesin, ... kuid tegin kindla otsuse, et kui mind kutsutakse täitma kas samalaadset või mõnda teist ülesannet, siis seda ma ka teen, olgu tulemus milline tahes. See on Iisraeli vanemana üks minu edu saladusi.”

Päästja ütles mäejutluses: „Olge siis täiuslikud, nõnda nagu teie taevane Isa on täiuslik!” (Mt 5:48)

President Snow ütles noortele meestele, et varsti pärast selle kogemuse saamist pidas ta esimese koosoleku põhimisjonärina. „Ma pole kunagi midagi nii palju kartnud kui seda koosolekut. Ma palvetasin terve päeva omaette ning hüüdsin Issanda poole. Ma polnud kunagi varem [avalikult] kõnelenud, tunnistuste koosolek välja arvatud. Mul oli hirm. Ma ei usu, et keegi oleks kunagi mingit olukorda nii palju kartnud kui mina tol ajal. Koosolek algas. Tuba oli rahvast peaaegu täis. ... Ma kõnelesin umbes kolmveerand tundi.”¹ Samalt koosolekult oli tal meeles ka üks teine juhus: „Kui seisin koguduse ees, teadmata, mida öelda, siis samal hetkel, kui ma oma suu avasin, tuli minu peale Püha Vaim, täitis mind valgusega ning andis mulle, mida öelda, ning sõnad, millega mõtted edasi anda. Inimesed olid hämmastunud ning palusid veel ühte koosolekut.”²

President Snow ütles, mida noored mehed peaksid tema kogemusest õppima: „Mu noored sõbrad, teil on võimalus saada vägevateks – just nii vägevateks, kui te olla soovite. Elu alustades püüdlete asjade poole, mida on raske saavutada, kuid mis siiski on teie haardeulatuses. Teie püüdlused võivad nurjuda ning teid ei pruugi saata edu. Ent kui teie püüdlused on ausad ja kui teie soovid rajanevad õigemeelsusel, siis kogemus, mille te saate oma südamesoovide täitumist üritades, ning isegi vead, mida te võib-olla teete, pööratakse teie kasuks.”³

See oli president Snow’ lemmikõpetus. Ta tuletas tihti pühadele meelde Issanda käsku olla täiuslikud ning kinnitas neile, et usinuse ja Issanda abiga suudavad nad sellest käsust kinni pidada. Ta õpetas: „Me peaksime oma südames tundma, et Jumal on meie Isa, ja kuigi me teeme vigu ning oleme nõrgad, siis kui elame nii lähedal täiuslikkusele kui suudame, läheb meil kõik hästi.”⁴

Lorenzo Snow’ õpetused

Usinuse, kannatlikkuse ja jumaliku abiga võime kuuletuda Issanda käsule olla täiuslik.

„Kui Aabram oli üheksakümmend üheksa aastat vana, ilmutas Issand ennast Aabramile ja ütles temale: Mina olen Kõigeväeline Jumal, käi minu palge ees ja ole täiuslik! (1Ms 17:1 kuningas James’i piiblitõlkes)

Seoses selle pühakirjakohaga tsiteerin ma mõningaid Päästja sõnu mäejutlusest, nagu need on kirja pandud Matteuse evangeeliumi 5. peatüki viimases salmis.

„Olge siis täiuslikud, nõnda nagu teie taevane Isa on täiuslik!” (Mt 5:48) ...

Me loeme, et Issand ilmus Aabrahamile ja lubas talle suuri õnnistusi, kuid enne, kui ta oli valmis neid vastu võtma, pidi ta [Aabraham] saama täiuslikuks Issanda ees. Samuti seadis Päästja ka oma jüngritele tingimuseks, et nad oleksid täiuslikud, nagu ka Tema ja nende Taevane Isa on täiuslikud. See teema peaks kõitma viimse aja pühasid ja ma soovin jagada omapoolset arvamust neile, keda see puudutab.

Issand soovib anda viimse aja pühadele oma kõige kõrgemad õnnistused, kuid nagu Aabraham peame ka meie ennast nende saamiseks ette valmistama. Et seda teha, on meile järgimiseks antud sama käsk, mille Issand andis Aabrahamile. Ka meie peame saama täiuslikeks Issanda ees. Siin, nagu ka igal teisel puhul, ei ole Ta andnud meile käsku, mida me ei suudaks täita, vaid on andnud viimse aja pühadele võimaluse seada ennast Tema püha korra järgi. Kui Issand esitas selle tingimuse Aabrahamile, tegi Ta ka võimalikuks selle tingimuse täitmise. Aabrahamil oli Püha Vaimu kaaslus. Teatavasti õpetati Aabrahamile evangeeliumi ja evangeeliumi kaudu sai ta jumalikku abi, mis võimaldas tal mõista Jumala asju. Ilma selleta ei mõistaks neid ükski inimene, ilma selleta ei saaks ükski inimene täiuslikuks Issanda ees.

Rääkigem nüüd viimse aja pühadest: nad ei jõuaks kunagi selle moraalse ja vaimse tasemeni ilma üleloomuliku [taevaliku] abita. Me ei oota ka, et viimse aja pühad võiksid kohe igas olukorras seda käsku täita. See võtab aega, selle käsu pidamine nõuab palju kannatlikkust ja nii mõtete kui soovide distsiplineerimist. Ja kuigi me võime oma esimestes katsetes läbi kukkuda, ei tohiks see heidutada viimse aja pühi püüdmast sellest tähtsast käsust kinni pidada. Aabrahami elus tuli ette aegu, kui tema usk proovile pandi. Tal oli küllalt usku, et käia Issanda ees vastavalt sellele jumalikule seadusele, ning ta ei heitunud, vaid püüdis järjekindlalt täita Jumala tahet.

Me võime arvata, et ei suuda saavutada täiuslikkust ning et enda täiuslikuks muutmine on liiga raske töö. See võib osaliselt nii ka

Issand käskis Aabrahami: „Käi minu palge ees ja ole täiuslik!” (1Ms 17:1 kuningas James'i piiblitõlkes)

olla, kuid see on Kõigevägevama käsk ning me ei tohi seda eirata. Kui meid elus proovile pannakse, siis on just see õige aeg hüüda Issanda poole, et saada jõudu ja mõistmist, arukust ja armu, et seeläbi jagu saada lihalikust nõrkusest, mille vastu me pidevalt sõdime.⁵ (Vt 1. ja 2. soovitus lk 95.)

Kui me talitame vastavalt Issanda tahtele, siis oleme selles valdkonnas täiuslikud.

Aabrahamil kästi jätta maha oma rahvas ja oma maa (Aabr 2:1–6). Kui ta poleks seda teinud, ei oleks Issand teda heaks kiitnud. Kuid ta täitis selle käsu ja lahkudes oma kodust, kuuletus jumaliku täiuslikkuse seadusele. Seda tegemata ei oleks ta suutnud Kõigevägevama käske täita. Lahkudes isakodust, läbides selle katsumuse, tegi ta seda, mida tema enda südametunnistus ja Jumala Vaim heaks kiitsid. Niimoodi talitades ei teinud ta halba ja seepärast ei oleks keegi suutnud teha paremini.

Kui viimse aja pühad kaugetel maadel võtsid vastu evangeeliumi ja kui Kõigevägevama häääl kutsus neid jätma maha oma isade maa

ja oma rahvas, nagu seda tegi Aabraham, siis niivõrd kui nad kuuletusid käsule, kuuletusid nad sellele seadusele ning olid nii täiuslikud, kui inimesed selles olukorras ning selles tegevuses olla saavad. Nad ei olnud täiuslikud teadmistes ja väes jne, vaid oma tunnetes, ausameelsuses, motiivides ja otsusekindluses. Ning sügavaid ookeane ületades nad ei nurisenud ega kaevelnud, vaid kuulasid neile antud nõuandeid ning pidasid ennast ülal väärikalt, olles nii täiuslikud, kui Jumal neilt ootas.

Issand soovib meid viia selestilisse kuningriiki. Ta on meile öelnud läbi otsese ilmutuse, et me oleme tema järeltulijad, kes loodi igavestes maailmades, et me tulime maa peale erilise eesmärgiga valmistada ennast ette saama kogu Isa hiilgus, kui me naaseme Tema juurde. Seepärast peame leidma viise, kuidas sellest seadusest kinni pidada, pühitseda oma motiivid, soovid, tunded ja poolehoid, et need oleksid puhtad ja pühad ning me oma tahtes oleksime kõigis asjades kuulekad Jumala tahtele ja meie ainsaks sooviks on teha meie Isa tahtmist. Selline inimene on oma tegudes täiuslik ning teda saadab Jumala õnnistus kõiges, mida ta teeb, ja kõikjal, kuhu ta läheb.

Kuid me teeme rumalusi ja meie liha on nõrk ning oleme enam või vähem võhikud, kipume eksima. Jah, kuid see pole põhjus mitte soovida täita seda Jumala käsku, eriti nähes, et Ta on teinud meile võimalikuks sellest käsust kinni pidada. Minu mõistmise järgi tähendab sõna „täiuslikkus” just seda, nii nagu ütles meie Päästja ja nagu ütles Issand Aabrahamile.

Inimene võib olla mõnes asjas täiuslik, aga teistes mitte. Tarkuse Sõna järgiv inimene on täiuslik selle seaduse täitmises. Kui me andekssaamiseks oma pattudest meelt parandasime, olime selles asjas täiuslikud.⁶ (Vt 3. soovitus lk 96.)

Selle asemel et heita meelt, kui meie püüdlused nurjuvad, võime meelt parandada ja paluda Jumalat, et Ta aitaks meil saada paremaks.

Apostel Johannes räägib meile: „Me oleme nüüd Jumala lapsed, kuid veel ei ole saanud avalikuks, kelleks me ükskord saame. Me teame, et kui tema saab avalikuks, siis me oleme tema sarnased,

sest siis me näeme teda nii, nagu ta on. Igaüks, kellel on tema suhtes selline lootus, puhastab ennast, just nagu tema on puhas” (1Jh 3:2–3). Viimse aja pühad tahavad saavutada sellist täiuslikkust; meie tahame saada oma Isa ja Jumala sarnaseks, olla kõlbelised ja väärilised lapsed elamaks koos temaga; me ootame, et kui Jumala Poeg saab avalikuks, saame endale taastatud ja kirkastatud kehad ning „meie alanduse ihu muutub tema kirkuse ihu sarnaseks” (Fl 3:21).

Sellised on meie ootused. Las nüüd kõik kohalolijad küsivad endalt: Kas meie ootustel on alust? Teisisõnu – kas me püüame endid puhastada? Kuidas võib viimse aja püha tunda ennast õigustatuna, kui ta ei püüa ennast puhastada, nagu Jumal on puhas, kui ta iga päev oma elus ei püüa hoida südametunnistust Jumala ja inimeste ees puhtana? Kahtlemata käivad nii mõnedki meist päevast päeva, nädalast nädalasse ja kuust kuusse Jumala ees tundega, et meil ei lasu mingit hukkamõistu, me peame ennast korralikult ülal, otsime siiralt ja alandlikult Jumala Vaimu juhatust. Siiski võib meie elus tulla aeg või ajad, kui meid pannakse proovile ning me anname kiusatusele järele. Kui see nii on, ei ole siiski mingit põhjust, miks me ei peaks proovima uuesti ning tegema seda kahekordse energiaga ja kindla otsusega saavutada oma eesmärk.⁷

Issand soovib oma laste suhtes maa peal olla leebe, kuid Ta nõuab neilt tõelist meeleeparandust, kui nad ühegi kohustuse täitmisel vääratavad või läbi kukuvad. Ta ootab neilt kuulekust, et nad püüaksid heita endast ära kõik patud, puhastaksid endid ja saaksid tõepoolest Tema rahvaks. Et nad oleksid Tema pühad, et nad oleksid valmis tulema Tema juurde, saama Tema sarnasteks kõikides asjades ning valitseksid koos Temaga Tema hiilguses. Et seda saavutada, peavad nad kõndima kitsal ja ahtal teerajal, muutma oma elu eredamaks ja paremaks, täituma usu ja ligimesearmastusega, mis on Kristuse puhas armastus, ning ustavalt täitma igat oma kohust evangeeliumis.⁸

Kui me loeksime üksikasjalikku ülevaadet Aabrahami elust või teiste suurte ja pühade meeste elust, siis leiaksime kahtlemata, et nende püüdlusi olla õigemeelne ei krooninud alati edu. Seepärast ei peaks me heituma, kui nõrkusehetk meie üle võimust võtab, vaid vastupidi – parandagem viivitamata meelt oma vea üle, heastagem tehtud kahju nii palju kui võimalik ning otsigem Jumalalt uut jõudu minna edasi ning tegutseda paremini.

Aabraham käis täiuslikuna Jumala ees päevast päeva, kui ta lahkus oma isakojast, ning näitas üles ülevat ja hästitreenitud mõistust, pakkudes välja lahenduse enda ja oma vennapoja Loti karjaste vahelisele tülile (1Ms 13:1–9). Kuid ka Aabrahami elus tuli ette katsumus, mis ta proovile pani. Rängemat katsumust ei ole kerge ette kujutada: Issand palus tal tuua ohvrianniks oma armastatud ja ainsa poja, kelle kaudu ootas Abram Issanda suurte lubaduste täitumist. Kuid olles valmis Jumala tahet täitma, suutis ta selles katsumuses vastu pidada ning tõestada Jumalale oma usku ja ausameelsust (1Ms 22:1–14). Vaevalt et Aabraham oli oma mõttelaadi pärinud oma vanematelt, kes olid ebajumalakummardajad, vaid ta omandas selle tänu Jumala õnnistustele, sõdides nagu ka meie liha vastu ning mitmel korral eksides ning olles lõpuks võimeline katsumustes kindlaks jääma ja neist edukalt jagu saama.

Apostel Paulus ütles: „Mõtelge iseenestest sedasama, mida Kristuses Jeesuses: kes, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne” (Fl 2:5–6). Iga inimene, kellel on see eesmärk, puhastab ennast, nagu ka Jumal on puhas, ning püüab käia Tema ees täiuslikuna. Meil on meie väikesed puudused ja nõrkused, me peaksime püüdma neist jagu saada nii kiiresti kui võimalik ja süvendama seda tunnet oma laste südames, et nad kasvaksid jumalakartlikuks ning peaksid ennast Tema ees hästi ülal igas olukorras.

Kui mees elab oma naisega ühe päeva ilma vaidlusteta või kedagi halvasti kohtlemata või Jumala Vaimu kurvastamata, siis on see hea ja siiaamaani on ta täiuslik. Las ta püüab olla samasugune ka järgmisel päeval. Kui ta aga peaks järgmisel päeval oma püüdlustes ebaõnnestuma, ei tähenda see veel, et ta ei suudaks seda edukalt teha kolmandal päeval. ...

Viimse aja pühad peaksid püüdlema samade eesmärkide poole, mida õpetasid Jeesuse-aegsed apostlid. Me peaksime elama iga päev niimoodi, et meie südametunnistus oleks kõigi ees puhas. Meie abistamiseks, pühade täiustamiseks jne on Jumal seadnud Kirikus ametisse apostlid, prohvetid ja evangelistid jne (Ef 4:11–12 kuningas James'i piiblitõlkes). Jumal on samuti andnud meile oma Püha Vaimu, kes on eksimatu teejuht, seistes Jumala inglina meie kõrval, öeldes meile, mida peame tegema, ning andes meile jõudu ja abi, kui meie teele kerkivad raskused. Me ei tohi heituda, kui

Me peaksime iga päev püüdma parandada suhteid oma pereliikmetega.

avastame endas nõrkusi. Vaevalt leiame nendest suurepäraest eeskujudest, mida nii iidsed kui ka tänapäeva prohvetid meile seadnud on, hetki, kui nad lubasid kurjal end heidutada; kuid samas püüavad nad pidevalt ületada oma nõrkusi ja valmistada endid kogu auhiilguse saamiseks.⁹ (Vt 4. soovitus lk 96.)

Jumaliku abiga võime üle olla maailma rumalusest ja edevusest.

Kui me kord mõistame, et meis endis peitub jõud tänu evangeeliumile, mille oleme vastu võtnud ja mille abil võime saavutada võidu oma kirgede ja himude üle ning allutada oma tahte kõikides asjades Taevase Isa tahtele, ja selle asemel et esile kutsuda halbu tundeid oma pereringis ja nende seas, kellega suhtleme, aitame tuua natuke taevast maa peale, on pool lahingut võidetud. Üks peamisi raskusi, mille käes paljud kannatavad, on see, et me oleme liiga kärmed unustama suurt eesmärki, milleks meie Taevane Isa meid surelikku ellu saadab. Oleme unustanud ka püha kutse, mis meile on antud, ning selle asemel et tõusta mööduvatest asjadest kõrgemale, lubame endil liiga tihti laskuda maailma tasemele ega kasuta

Jumala taevalikku abi, mis ainsana aitab meil maailma asjadest üle olla. Me pole sugugi paremad ülejäänud maailmast, kui me ei püüa olla täiuslikud, nagu meie Taevane Isa on täiuslik.

Nõnda püüdis Päästja veenda möödunud aegade pühasid, kellel olid samasugused kired ja kes tundsid samasuguseid kiusatusi nagu meie. Tema teadis, kas inimesed suudavad Tema käsku järgida või mitte. Issand ei küsi meilt kunagi midagi, mida me teha ei suudaks. Iisraeli vanemad, kes tahavad minna evangeeliumi kuulutama kõverale ja väärastunud sugupõlvele, inimestele, kes on täis kurjust ja rikutust, peaksid eriti seda soovi arendama. Ja mitte ainult nemad, vaid kõik, kõik noored mehed ja naised, kes kuuluvad Kirikusse, kes on väärilised, et neid kutsutaks pühaks, peaksid arendama soovi elada vastavalt sellele käsule, et nende südametunnistus võiks olla Jumala ees puhas. Ilus on näha noori ja vanu, kes püüdleval täiuslikkuse poole. Eriti meeldiv on näha noori inimesi elamas nii, et Jumala valgus ja arukus säravad nende palgeil, et neil on õige arusaam elust ning nad on võimelised elama kõrgemal maailma rumalustest ja edevustest ning inimese pahelisusest.¹⁰

Viimse aja pühadel pole mingit vajadust muretseda selle maailma asjade pärast. Need kõik on mööduvad. Meie südamed peaksid püsima taevastel asjadel, me peaksime püüdma saada täiuslikuks nagu Jeesus Kristus, kes oli Isale täiuslikult kuulekas kõikides asjades, sai seetõttu suure ülenduse ja eeskujuks oma vendadele. Miks peaksime muretsema ilmalike asjade pärast, kui meie tulevik on nii suurepärase? Kui me hoiame Issanda poole ja peame Tema käske, järgime tema täiuslikku eeskujut ja püüdleme Tema taevase kuningriigi igaveste tõdede poole, läheb meil hästi ning võit on lõpuks meie päralt.¹¹

Kõigis oma tegudes ja käitumises pea meeles, et sa valmistud ja ehitad endale praegu elu, mis jätkub igavesti. Ära tee midagi, mis sind häbistaks või mida sa ei teeks taevas. Ära ihalda eset, mida sellestiline valgustatud südametunnistus heaks ei kiidaks. Kuigi tunded ja kired sunnivad sind tegutsema, lase alati end juhtida ja valitseda puhtal austusväärusel ja pühal põhimõttel.¹²

Me ei saa täiuslikeks ühekorraga, kuid võime saada veidi paremaks iga päevaga.

Laps sirgub lapseeast nooruki-ikka ja noorukieast meheks pidevalt ja vääramatult kasvades; kuid keegi ei oska öelda, kuidas või millal kasvamine aset leiab. Ta ei pane tähele, et ta kasvab, kuid kui ta järgib tervise seadusi ja püsib mõistlikuna kursil, jõuab ta meheikka. Nii on ka meiega, viimse aja pühadega. Me kasvame ja edeneme. Me ei ole igal hetkel sellest teadlikud, kuid umbes pärast aasta möödumist leiame, et oleme nii-öelda teel ülesmäge, liikumas mäetipu poole. Me tunneme, et meil on usk Issandasse, et Tema hoolitsus toob alati kasu, et oleme Temaga ühendatud, et Ta on tegelikult meie Isa ja Ta juhib meid elus edasi.¹³

Ärge lootke kohe täiuslikuks saada, sest siis peate pettuma. Olge täna paremad, kui olite eile, ja homme paremad, kui olete täna. Ärge laske kiusatustel, mis täna võivad osaliselt meie üle võimust võtta, kiusata teid homme. Püüdke saada iga päevaga järjest paremaks, ärge laske oma elul mööduda, ilma et oleksite teinud head nii teistele kui ka iseendale.¹⁴

Iga eelmine päev või iga eelmine nädal peaksid olema parimad, mis meil ialgi on olnud. Me peaksime ennast iga päev natuke edendada nii teadmistes kui tarkuses ning võimes head teha. Vanemaks jäädes peaksime iga päevaga jõudma Jumalale lähemale.¹⁵ (Vt 5. soovitus lk 96.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. President Snow mõistis, et käsk olla täiuslik tekitas paljudele viimse aja pühadele muret (lk 87–89). Seda peatükki uurides otsige juhatus, et lohutada neid, kellele käsk täiuslik olla muret tekitab.
2. Osas, mis algab lk 87, viitab fraas „üleloomulik abi” Issanda abile. Kuidas aitab Issand meil saada täiuslikuks?

3. Lk 89–90) uuri president Snow' sõnu Aabrahami ning viimse aja pühadest teerajajate kohta. Mida tähendab olla „selles tegevuses” täiuslik? Mõtisklege selle üle, kuidas saada täiuslikumaks oma „tunnetes, ausameelsuses, motiivides ja otsusekindluses”.
4. President Snow ütles: „Me ei tohi heituda, kui avastame endas nõrkusi” (lk 92–93). Kuidas võime heitumisest üle olla? (Mõningaid näiteid vt lk 90–93.)
5. Kuidas aitab teid teadmine, et te ei pea lootma kohe täiuslikuks saada? (Vt lk 95.) Mõtlege, kuidas saate järgida president Snow' soovitusi „saada iga päevaga järjest paremaks”.
6. Leidke sellest peatükist paar ütlust, mis teid inspireerivad. Mis teile nende juures meeldib?

Samateemalised pühakirjakohad: 1Ne 3:7; 3Ne 12:48; Et 12:27; Mn 10:32–33; ÕL 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Abiks õpetamisel: „Inimesed on meelitatud, kui nende panust tunnustatakse. Püüdke tunnustada iga inimese kommentaare ning võimalusel kaasake nende kommentaarid klassi vestlusesse” (*Teaching, No Greater Call*, lk 35–36).

Viited

1. Anniversary Exercises. – Deseret Evening News, 7. apr 1899, lk 9.	8. Deseret Semi-Weekly News, 4. okt 1898, lk 1.
2. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 16.	9. Deseret News: Semi-Weekly, 3. juuni 1879, lk 1.
3. Anniversary Exercises, lk 9.	10. Deseret News: Semi-Weekly, 3. juuni 1879, lk 1.
4. Impressive Funeral Services. – Woman's Exponent, okt 1901, lk 36.	11. Deseret Semi-Weekly News, 4. okt 1898, lk 1.
5. Deseret News: Semi-Weekly, 3. juuni 1879, lk 1.	12. Millennial Star, 1. dets 1851, lk 363.
6. Deseret News: Semi-Weekly, 3. juuni 1879, lk 1.	13. Conference Report, apr 1899, lk 2.
7. Deseret News: Semi-Weekly, 3. juuni 1879, lk 1.	14. Improvement Era, juuli 1901, lk 714.
	15. Improvement Era, juuli 1899, lk 709.

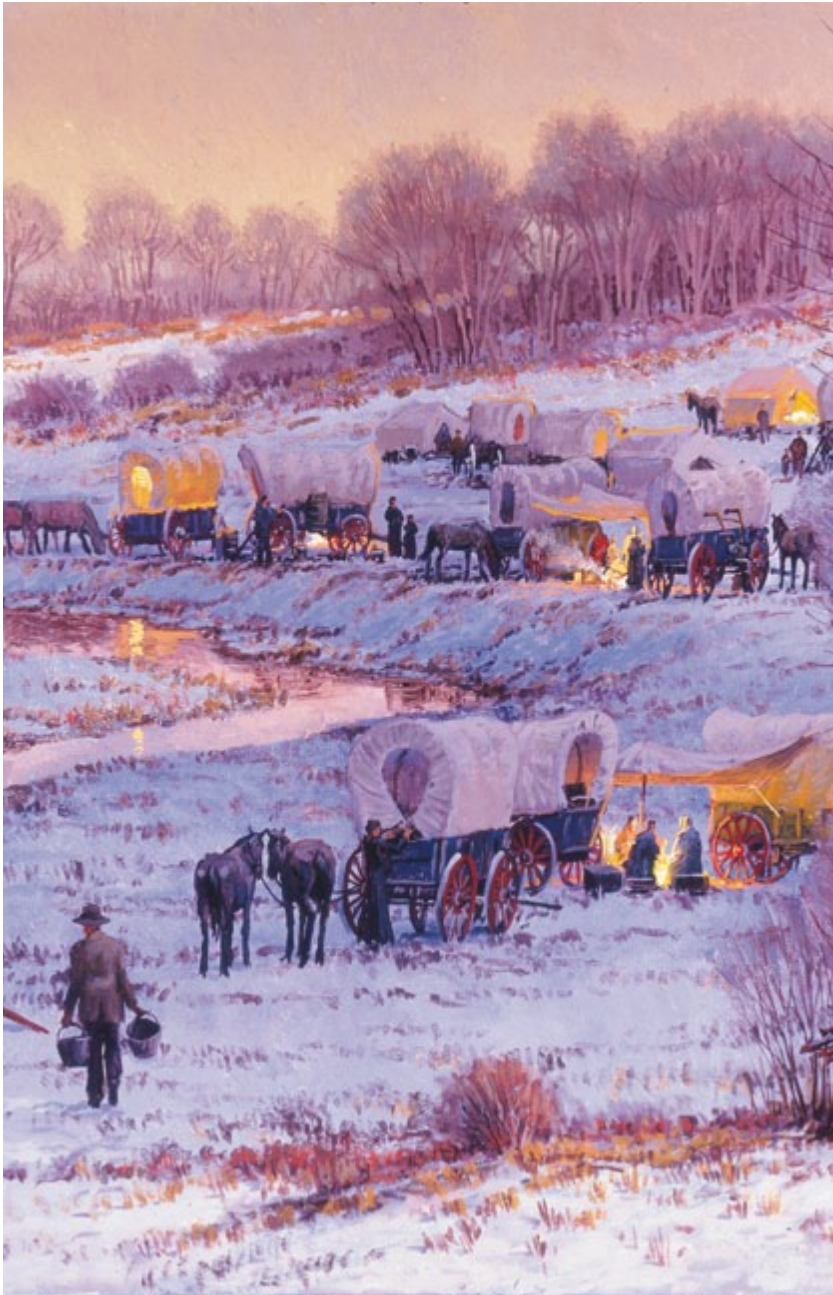
Ustavus proovilepanekute aegadel: „Varjudest imelisse päikesepaistesse”

„Igal Issandat teenival mehel ja naisel, olgu ta kui tahes ustav, on oma rasked hetked, kuid kui ta elab ustavalt, paistab tema peale valgus ja toob talle leevendust.”

Lorenzo Snow' elust

1846. aasta veebruaris sunniti viimse aja pühased jätma oma kodud Illinoisi osariigis Nauvoos. Tehes ettevalmistusi rännakuks läände uuele lubatud maale, järgisid nad president Brigham Youngi nõu rajada teel olles asulaid. Nad elasid ajutistes varjupaikades ning külvasid vilja neile järgnevate pühade jaoks. Pärast lühiajalist peatust Iowa osariigis Garden Grove'i asulas kolis Lorenzo Snow koos perega paika, mida pühad kutsusid Mount Pisgah ja mis asub samuti Iowas. See asula oli nime saanud mäe järgi, mille peal Mooses nägi oma rahvale lubatud maad.

Mõni kuu pärast Mount Pisgah asulasse jõudmist kutsuti Lorenzo asula eesistujaks. Hiljem ta kirjutas: „Minu kutsumise ajaks olid pühad Pisgah asulas väga halvas seisus, tundsid puudust mitte ainult toidust ja riietest, vaid ka veoloomadest ja vankritest, et oma teekonda jätkata. Mitmel perel oli toit täiesti otsas ning nad sõltusid oma naabrite heldusest, kellel enamasti polnud endalgi suurt midagi, mida hädasolijaga jagada. Kuid kõige kohutavam oli haigusepuhang, mis asulast üle käis ega jätnud piisavalt terveid, kes kõikide haigete eest oleks hoolitsenud. Tõbi oli surmav: isad, emad, lapsed, vennad, õed ja kallid sõbrad langesid haiguse ohvriks ning maeti vaikselt, mõned isegi ilma suririieteta. Nii lisandusid puudusele veel kurbus ja lein.”

*Kui viimse aja pühad aeti minema oma kodudest Illinoisi osariigis
Nauvoos, leidsid paljud neist keset kannatusi ka rõõmu.*

Lorenzo koges neid katsumusi omal nahal. Tema ja ta pere said tunda haigust, pettumusi ja südamevalu, kaasa arvatud lein vastündinud tütre Leonora surma pärast. Ta kirjutas: „Väike Leonora jäi haigeks ja suri. Sügavas kurbuses kandsime tema surnukeha ta vaiksesse puhkepaika, et jätta ta sinna üksi, kaugele oma isast ja emast, kes oli ta ilmale toonud.”

Sellises olukorras aitas Lorenzo pühadel astuda oma katsumustele vastu usuga. Tema õde Eliza kirjutas: „Otsusekindlalt – praktilise meele ja eesmärgikindlusega, mitte kunagi heitumata tegutses ta hädaolukorras, mis oleks tavalisi mehi kohutanud. Kõigepealt püüdis ta inimesi julgustada ja innustada koostööle.” Ta jagas mehed brigaadidesse. Mõned läksid lähedal asuvasse linna tööle, et teenida raha toidu ja riiete jaoks. Teised jäid laagrisse, kus hoolitsesid perede eest, külvasid vilja ja valmistasid ning parandasid esemeid, mida võis kasutada teistes asulates.

Lorenzo aitas pühadel koos töötada ning innustas neid ka endid vaimselt toitma ja meelt lahutama. „Pikkadel talvekuudel püüdsin ma Pisgah pühade vaimu ja julgust üleval hoida mitte ainult usuliste koosolekute pidamisega asula eri osades, vaid ka innustades neid läbi viima erinevaid meelelahutusüritusi. ...

Ma püüan näiteks kirjeldada üht pidu, mille korraldasin nii paljude inimeste meelelahutuseks, kui minu koju mahtus. Me elasime ühekorruselises nelja ja poole meetri pikkuses ja üheksa meetri laiuses palkmajas. Sel oli muldkatus ja muldpõrand, maja ühes otsas oli tagasihoidlik korsten, mis oli ehitatud maast väljalõigatud mätsatest. Peo puhul katsime põranda puhaste õlgedega ja seinad valgete linadega, mis olid võetud meie sulgedeta voodist.

Pisike probleem oli toa korralikult valgustamisega selle sündmuse ajaks. See nõudis kõvasti nuputamist. Kuid me saime hakkama. Valisime naeriaugust suuremad ja kenamad naerid, kraapisime neilt sisu välja ning panime nende sisse väikesed küünlajupid. Asetasime valgustid seinte äärde ning riputasime mõned ka mullast ja roost tehtud lakke. Neil valgustitel oli rahustav ... mõju, ja nõrk valgus, mis kumas läbi naeriste, lõi väga maalilise miljöö.

Õhtu jooksul kiitsid paljud mu sõbrad mulle ja minu perele südantsoojendavate sõnadega neid ainukordseid ja odavaid valgusteid.”

Üks viimse aja püha, kes asus elama Mount Pisgah asulasse, joonistas oma päevaraamatusse selle visandi.

Lorenzo meenutab, et „need tunnid möödusid elavalt ja rõõmsalt”. Külalised lõbustasid üksteist kõnede, laulude ja luuletustega. Ta ütles: „Peo lõppedes paistsid kõik olevat täielikult rahul ning lahkusid õnnelikena, nagu nad polekski kodutud.”¹ (Vt 1. soovitus lk 105.)

Lorenzo Snow' õpetused

Katsumused ja kannatused aitavad meil saada vaimsemaks ning valmistuda selestiliseks hiilguseks.

On võimatu välja teenida oma pääste ja täide saata Jumala tahet ilma katsumuste ja ohverdusteta.²

Viimse aja pühad on läbi elanud katsumusi ja kannatusi. Nii on Jumal selle määranud. Ma julgen öelda, et sünnieelses vaimumaa-ilmis, kui tehti ettepanek võtta vastu prooviaeg ja omandada meie praeguseid kogemusi, ei olnud see sugugi meeltemööda. Meile esitatud plaan ei olnud igas suhtes nii vaimustav, kui võinuks soovida. Kuid ei ole kahtlustki: me nägime ja mõistsime, et siia ellu tulemine on meile vajalik ülenduse ja hiilguse saavutamiseks, ning kui vastumeelne see meile ka ei tundunud, olime valmis alluma Jumala tahtele ning oleme nüüd siin.³

Issand on oma südames otsustanud, et Ta paneb meid proovile, kuni teab, mida Ta meiega teha saab. Ta pani proovile oma Poja Jeesuse. ... Enne Tema [Päästja] maa peale tulekut jälgis Isa Teda ning teadis, et võib Tema peale kindel olla, kui kaalul on maailmade lunastamine. Ja Ta ei pidanud pettuma. Mis aga meisse puutub, siis Ta paneb meid jätkuvalt proovile, et Ta võiks seada meid elus kõrgeimale positsioonile ning anda meile kõige pühamad kohustused.⁴

Kui meil õnnestub läbida lähenevad põletavad katsumused, jäädes seejuures ustavaks ja ausameelseks, võime oodata oma katsumuse lõppedes suurt ja võimast Vaimu ja Jumala väe tulva – suur and kõigile, kes jäävad tehtud lepingutele truuks. ...

Mõned meie vendade seast on pärinud, kas nad pärast seda elu tunnevad endid väärilisena, et olla osaduses iidsete aegade prohvetite ja pühadega, kes pidid taluma katsumusi ja tagakiusamist, ning olla koos pühadega, ... kelle elu oli ränk Kirtlandis, Missouri ja Illanoisi osariigis. Need vennad kahetsesid, et ei olnud nendest kannatustest ise osa saanud. Kui keegi neist juhtub mind kuulma, siis soovin öelda nende lohutamiseks, et teil tuleb vaid veidi oodata ning ka teile saavad osaks samasugused kannatused. Meid ei saa teha täiuslikuks ilma kannatusteta: Jeesus pidi kannatama (Hb 2:10). Oma palves ja piinlemises Ketsemani aias valmistas Ta ette

vajaliku puhastumisprotsessi nende jaoks, kes püüdlevad selestilise kuningriigi hiilguse poole. Keegi ei tohiks anda kiusatustele järele, püüdes katsumustest eemale hoida.⁵

Pole ühtki teist viisi peale kannatuste, kuidas pühad võiksid vaimselt edeneda ja valmistuda selestilise kuningriigi pärandi vastuvõtmiseks. See on protsess, mille kaudu suurenevad teadmised ja mille kaudu kehtestatakse rahu kogu maailmas. On öeldud, et kui meie ümber valitseks rahu ja küllus, muutuksime ükskõikseks. Sellist elu sooviksid paljud ning nad ei püüdleks siis igavikuliste asjade poole.⁶

Me oleme kõik kogunud kannatusi ja kogeme neid ka edaspidi, kas üksinda või koos teistega. Aga milleks? Sest Issand nõuab meilt seda – meie pühitsemiseks.⁷ (Vt 2. soovitus lk 105.)

Püsites kannatustes ja katsumustes ustavana, näitame, et armastame Jumalat rohkem kui maailma.

Meie katsumuste seas on kiusatusi, mida vältides võime näidata, kui väga me hindame oma usku. Te teate Iiobi sellealast kogemust. Talle anti teadmine ülestõusmisest ja Lunastajast ning ta teadis, et kuigi ta peab surema, näeb ta viimsetel aegadel oma Lunastajat maa peal (Ii 19:25–26). Talle osaks saanud kiusatused näitasid, et ta hindas taevaseid asju rohkem kui kõike muud. ...

... Kuna Jumal on meie Sõber, ei pea me kartma. Me võime korduvalt sattuda paljudesse vastumeelsetesse olukordadesse. Tänu nendele saame näidata inglitele, et armastame Jumala asju rohkem kui maailma asju.⁸ (Vt 3. soovitus lk 105.)

Kui püsime ustavana, annab Issand meile jõudu vältida kiusatusi ja katsumused ära kannatada.

Paljudele teie seast võivad osaks saada rasked katsumused, et teie usk võiks muutuda täiuslikumaks, teie enesekindlus võiks suurened, teie teadmine taeva väest võiks kasvada enne, kui saate lunastatud. Kui taevapiirile ilmub tormipily, ... kui teile ulatatakse kannatuste kibe karikas ning te sellest joote, kui teie seas elunev Saatan teid oma ahvatluste väega petab ja riikalikult alt veab, kui

Tunnistus Jeesusest Kristusest võib meid kannatuste ajal toetada ja lohutada.

teie vastu tõuseb tugev halastamatu tagakiusamise rusikas – siis *sellel* tunnil tõstke pea ja rõõmustage, et teid on peetud vääriliseks niimoodi kannatama koos pühade, Jeesuse ja pühade prohvetitega, ning teadke, et teie lunastuse tund on lähedal.

Mu vennad ja õed, ma tahan teid kogu südamest innustada. Olge rõõmsad – ärge heituge, sest kiirelt on lähenemas päev, mil teie pisarad kuivatatakse, teie südant lohutatakse ja te sööte oma tööde vilja.

Olge ausad, olge vooruslikud, olge auväärased, olge tasased ja vagad, julged ja vaprad, tundke rõõmu lihtsusest, olge nagu Issand, hoidke kinni tõest, ähvardagu teid tuli ja mõök või piinamine ja surm.⁹

Sellest ajast peale, mil me võtsime vastu evangeeliumi, kuni praeguseeni on Issand andnud meile aeg-ajalt katsumusi ja meid proovile pannud, kui võime seda nii nimetada. Vahel on olnud väga raske võtta neid katsumusi vastu ilma nurina ja kaeblemiseta. Kuid sellistel aegadel Issand õnnistas meid ning andis meile piisavalt oma Vaimu, et võikime kiusatustest üle olla ja katsumused välja kannatada.¹⁰

Igal Issandat teenival mehel ja naisel, olgu ta kui tahes ustav, on oma rasked hetked, kuid kui ta elab ustavalt, paistab tema peale valgus ja toob talle leevendust.¹¹

Meilt nõutakse ainult seda, et miski ei takistaks meil täita Jumala tahet, olla aus, ustav ja pühendunud vastuvõetud põhimõtetele, olla üksteise suhtes õiglane, austada teiste õigusi, elada igast sõnast, mis lähtub Jumala suust. Siis aitab ja abistab meid Tema Püha Vaim igas olukorras, õnnistades meid külluslikult meie kodudes ja meie peredes, õnnistades meie karjasid, meie viljapõlde – Jumal õnnistab meid igal viisil. Ta annab meile teadmist teadmise peale, arukust arukuse peale, tarkust tarkuse peale.

Jumal õnnistagu seda rahvast! Olgem ustavad iseendile, ustavad kõigile põhimõtetele, mis me oleme saanud, otsides kogu südamest üksteise heaolu. Siis valab Jumal meie peale oma Vaimu ning me saavutame võidu.¹² (Vt 3. soovitus lk 105.)

Raskeid aegu meenutades märkame, kuidas meie katsumused on aidanud meil jõuda Jumalale lähemale.

Kui me mõtiskleme selle üle, kuidas Jumal on meid minevikus aidanud, mida Ta on meile andnud praegu ning millega Ta soovib meid õnnistada tulevikus, siis märkame, milline õnnistatud rahvas me oleme. Olen vahel mõelnud, et viimse aja pühade suurim voores oleks tänulikkus Jumalale selle eest, mida Ta meile on andnud, ja teeraja eest, mille Ta meile kätte juhatas. Sellel rajal käimine ei ole alati olnud kerge, kuid tihti on just ebameeldivad olukorrad osutunud meile kõige kasulikumaks.¹³

Iga katsumus, mida inimene kogeb, kui ta püsib katsumuses ustavana ja annab au Jumalale ning valitud usule, viib teda katsumuse või kannatuse lõppedes Jumalale lähemale. Lähemale suurenenud usu, tarkuse, teadmiste ja väe kaudu ning seeläbi on inimene oma palvetes Jumala poole kindlam. Ma tean inimesi, kes tundsid algul teatud katsumuste ees hirmu, kuid pärast ütlesid, et neil on nüüd kindlam tunne Jumala poole pöörduda ning Temalt oma südame-soovide täitumist paluda. ...

Hoolimata meid ümbritsevatest raskustest on meil põhjust rõõmustada ning rahul olla. Kui palju me oleme edenenud! Kui palju

teadmisi oleme saanud! Kui palju rohkem suudame nüüd taluda kui ühe, kahe või viie aasta eest? Issand on meid tugevdanud ning meie kasvu edendanud. Oleme nagu imik, kes kasvades ei tea, kuidas ta on tasapisi saanud tugevamaks ning suuremaks. Ta on sel aastal suurem kui eelmisel. Nii on ka meie vaimse kasvuga. Me tunneme end täna tugevatemana, kui olime aasta eest.¹⁴

Ohvrid, mida olete toonud, raskused ja puudus, mida olete kannatanud, ... kaotavad tähtsuse ja te rõõmustate kogemuste üle, mida tänu neile saite. ... Mõningaid asju peame õppima kannatuste kaudu, ning teadmised, mida seeläbi saame, kuigi see võis olla valulik, osutuvad väga väärtuslikuks meie teises elus. ...

... Ma tean, et teie elu pole olnud vaid lust ja lillepidu. Kahtlemata olete te läbi teinud palju katsumusi ja palju kannatanud, kuid ausameelsena püsites läbite te katsumused ja teile saab osaks seeläbi maailma hiilgus.¹⁵ (Vt 4. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Mõtisklege lk 97–100 toodud jutustuse üle. Kuidas suutsid paljud pühad selles loos olla rõõmsad, vaatamata oma kannatustele? Kuidas võime meie julgustada inimesi, kes kogevad hetkel katsumusi?
2. Uurige president Snow' õpetusi katsumuste vajalikkusest (lk 101–102). Mida teie arvates tähendab ütlus „püüelda igavikuliste asjade poole”? Miks paljud inimesed ei „püüdleks igavikuliste asjade poole”, kui katsumusi ei oleks?
3. Kuidas peaksime reageerima katsumustele ja kiusatustele? (Vt näiteid lk 102–104.) Kuidas aitab katsumuste ajal meid Issand?
4. Lugege peatüki viimast osa. Mida olete kogetud katsumustest õppinud?
5. Leidke sellest peatükist paar avaldust, mis annavad teile lootust. Mis teile valitud avalduste juures meeldib? Mõtisklege selle üle, kuidas võiksite neid tõdesid jagada oma pereliikmega või sõbraga, kes vajab julgustust.

Samateemalised pühakirjakohad: 5Ms 4:29–31; Ps 46:1; Jh 16:33; Rm 8:35–39; 2Kr 4:17–18; Mo 23:21–22; 24:9–16; ÕL 58:2–4

Abiks õpetamisel: Kaaluge võimalust paluda enne tundi mõnel tunnis osalejäl valmistuda jagama oma kogemust peatükki puudutaval teemal. Näiteks võite enne käesoleva peatüki õpetamist paluda mõnel inimesel rääkida sellest, mida nad on oma katsumustest õppinud.

Viited

1. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 89–93.
2. Millennial Star, 18. apr 1887, lk 245.
3. Deseret Weekly, 4. nov 1893, lk 609.
4. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 532.
5. Deseret News: Semi-Weekly, 9. veebr 1886, lk 1.
6. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200; Lorenzo Snow' 1888. aasta kevadise üldkonverentsi kõne ümberjutustus.
7. Deseret News, 28. okt 1857, lk 270.
8. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200.
9. Address to the Saints in Great Britain. – Millennial Star, 1. dets 1851, lk 364.
10. Deseret Weekly, 4. nov 1893, lk 609.
11. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 531.
12. Deseret News: Semi-Weekly, 2. dets 1879, lk 1.
13. Conference Report, apr 1899, lk 2.
14. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200.
15. Old Folks Are at Saltair Today. – Deseret Evening News, 2. juuli 1901, lk 1. Sõnum eakamatele liikmetele. Lorenzo Snow' poolt ettevalmistatud ja tema poja LeRoi poolt ette loetud sõnum.

„Oh Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda”

Õigemeelsed viimse aja pühad püüavad „kasvatada Jumala ees sellist iseloomu, millele võib kohtutunnil kindel olla”.

Lorenzo Snow' elust

15. detsembril 1899 kõneles president Lorenzo Snow Kiriku presidendina Franklin D. Richardsi matustel, kes oli teeninud Kaheteistkümne Apostli kvoorumi juhatajana. Oma kõne lõpus ütles president Snow: „Ma palun Iisraeli Issandal õnnistada viimse aja pühasid, et me võiksime olla tulevasteks sündmusteks valmis õigete südametega Issanda ees.”

Illustreerides vajadust hoida oma „süda Issanda ees õigena”, jutustas president Snow kogemusest, mille ta oli saanud koos juhataja Richardsiga 1850ndatel aastatel, kui nad olid alles uued apostlid. Sel ajal viis president Brigham Young Kirikus läbi reformi, kutsudes viimse aja pühasid üles meelt parandama ning õiglasemalt elama.

President Snow meenutas: „Kui president Youngi innustati kutsuma inimesi meeleparandusele, kõneles ta väga jõuliselt, et mõnelt mehelt tuleks preesterlus ära võtta, kuna nad ei ole seda suurendanud, nagu nad oleksid pidanud tegema. Neil päevil elanud vennad mäletavad, kui tarmukalt ta sellel teemal rääkis. Kõne puudutas vend Franklini ja minu südant ja me arutasime seda asja omavahel. Me otsustasime, et läheme president Youngi juurde ja anname talle oma preesterluse, öeldes ise sellest lahti. Me kohtusime temaga eraviisiliselt ja ütlesime talle, mida olime otsustanud. President Young ütles meile pisarsilmil: „Vend Lorenzo, vend Franklin, te olete oma preesterlust Issanda silmis küllaldaselt suurendanud. Õnnistagu teid Jumal.”¹

President Franklin D. Richards

Kogu oma elu jooksul soovis president Snow, et tema süda oleks Issanda ees õige, ja ta julgustas pühasid juurdlema enda väärilisuse üle. Ta kõneles „viisil, mis suurendas meie arusaamist”, vajadusest kasvatada „Jumala, meie Isa ees õiget iseloomu kui viimse aja pühad.”² (Vt 1. soovitus lk 114.)

Lorenzo Snow' õpetused

Kui oleme verminud endale õige iseloomu, võime kindlameelselt kutsuda Jumala oma südant uurima.

Ma olen kindel, et selle prooviaja jooksul kõige väärtuslikum ja vaimumaaailma tagasi pöördudes kõige kasulikum on hästi väljakujunenud ustava ja püsiva viimse aja püha iseloom.

Kui võõras kandideerib töökohale või usaldust nõudvale tööle, on tihti vajalik, et tal oleksid ette näidata dokumendid usaldusväärsetelt inimestelt, kes tunnistaksid tema väärilisust – soovitusel ja iseloomustused, mis aitavad pälvida soosinguid ja eelistusi, mida muidu oleks raske saada. Kuid on suhteliselt kerge omandada n-õ kirjalik iseloom, nagu seda kutsutakse, iseloom, mille võib taskusse pista. Minu tähelepanekute kohaselt ei ole harvad juhused, kui inimestel on sääraseid kirjalikud iseloomustused, mis ei näita nende tõelist iseloomu.

Meie seas on inimesi, keda tuntakse selle Kiriku liikmetena ning kes teevad palju, et neid ümbritsevad inimesed neist hästi mõtleksid, kuid kelle tõeline iseloom ehk nii-öelda sisemine mina on varjatud. ... See palve, millele ma [viitan] – „Oh Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda! Katsu mind läbi ja tunne ära mu mõtted! Vaata, kas ma olen valuteel ja juhata mind igavesele teele!” (Ps 139:23–24) – on väga märkimisväärne. Nii palvetas Issanda poole Taavet oma elu jooksul pidevalt ja enesekindlalt. Kuid tulid ajad, mil ta tundis sellise palve lausumisel ebakindlust ja nõrkusejudinaid.

Mul on alust arvata, et paljud viimse aja pühad võivad oma elus suure osa ajast Issanda ees julgelt samamoodi palvetada: „Oh Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda! Vaata, kas ma olen valuteel.” Kuid kui me võiksimme rahvana elada nii, et võime igal ajal langetada Issanda ees pea ja sarnaselt palvetada, kui imeline see oleks ja milline saavutus see oleks tänu õigemeelsusele ja headele tegudele! ... Ma soovitaksin, et [iga inimene] võtaks omaks Taaveti palve ja vaataks,

kui lähedal tema valgusele ta saab elada, nii et sellest saaks siiras osa tema palvest Jumala poole. Paljud ei saavuta sellist täiust, sest teevad salajas, kui ükski surelik silm ei näe, asju, millel on kalduvus võõrandada neid Kõigevägevamast ning kurvastada Jumala Vaimu. Sellised inimesed ei saa üksinda olles nii palvetada. Nad ei saa seda teha enne, kui on parandanud meelt oma pattudest, heastanud halva, mida nad on korda saatnud, ning otsustanud käituda tulevikus paremini, kui nad käitusid minevikus, ja kasvatada Jumala ees sellist iseloomu, millele võib kohtutunnil kindel olla ja mis võimaldaks neil läbi käia pühade olevustega ja Isaga, kui nad on läinud vaimumaaailma.

... Me peame olema ustavad mehed ja ustavad naised, me peame arendama usku ja olema Püha Vaimu kaasluse väärilised, kes aitab meil kogu päeva teha, mis on õige, aitab meil allutada meie enda tahte Jumala tahtele, võidelda meie patuse loomusega ja teha seda, mis on õige, armastusest õige vastu, pidades silmas üksnes Jumala hiilgust. Et seda teha, peab meie meeltes valitsema teadmine meil lasuvast vastutusest ja me peame mõistma, et Jumala pilk on meie peal ning me vastutame iga oma teo ja teo tagamõtte eest ning peame olema pidevalt *en rapport* [harmoonias] Issanda Vaimuga.³ (Vt 2. soovitus lk 114.)

Pühakiri õpetab näidete varal, kuidas oma iseloomu parandada.

Prohvetite iseloomus, eriti Moosese omas, on palju sellist, mida ma imetlen. Ma imetlen tema kindlat otsust täide viia Jumala sõna ja tahet Iisraeli rahva suhtes ja valmidust teha kõike, mis oli inimlikult võimalik, Kõigevägevama abiga. Üle kõige imetlen tema ausameel-sust ja ustavust Issandale. ...

Jumal imetleb tänapäeva mehi ja naisi, kes käivad sirgel rajal ega hooli Saatanaga jõududest, mis on nende vastu rivistatud, kes võivad öelda: tagane minust, Saatan (Lk 4:8), ja kes elavad õigemeelset ja Jumalale meelepärast elu. Sellistel inimestel on mõjuvõim Jumala juures ning nende eestpalved saadavad korda palju (Jk 5:16). Moosesele oli Kõigevõimsama juures selline mõjuvõim, et ta võis teatud juhtudel muuta [Jumala] eesmäärke. Me mäletame, kuidas Issand vihastas Iisraeli rahva peale ja kuulutas Moosesele, et Ta nad hävitab

ja teeb Moosese suureks rahvaks ning annab temale ja ta järeltulijatele Iisraeli rahvale lubatud õnnistused. Kuid Mooses, suur juht ja seaduseandja, olles ustav talle osutatud usaldusele, seisis Issanda ees ja anus oma rahva eest. Väega, mis tal oli ja mida ta kasutas, päästis ta oma rahva ähvardavast hävitusest (2Ms 32:9–11 Joseph Smithi tõlkes; 2Ms 32:12). Kui üllas ja õilis paistis Mooses Issanda silmis. Millist rahuldust tõi Issandale teadmine, et Tema väljavalitud kangekaelset ja rumalat rahvast juhib selline mees.

Joona iseloomust leiame taas huvitava omaduse. Tõusis torm ja meremehed ei osanud kuidagi oma laeva uppumisest päästa. Joona, keda piinas südametunnistus, sest ta polnud Issanda käsul läinud Niinivesse, astus madruste ette ja tunnistas, et tema on süüdi neid ees ootavas hävingus ning ta on valmis ennast ohverdama, et teised laevalolijad pääseksid (Jn 1:4–12). Ka teistel prohvetitel ja jumalameestel, kuigi vahel võivad ka nemad nagu Joona üles näidata nõrkust, on iseloomus midagi suurt ja imetlusväärset.⁴ (Vt 3. soovitus lk 114.)

**Õigemeelsed iseloomuomadused arenevad
meis pikkamööda, kui me kasutame usku ja
parandame meelt oma üleastumistest.**

Iseloomujooned, mida leiame möödunud aegadel elanud väärilistes inimestes, ei ole sündinud kokkusattumusest ega saadud ühe päeva, nädala, kuu ega aastaga, vaid on pideva arengu tulemus. Need arenevad välja siis, kui oleme ustavad Jumalale ja tõe, hoolimata inimeste kiitusest või laitusest.

... On tähtis, et viimse aja pühad mõistaksid ja peaksid meeles, et päästmine tuleb tänu Jumala armule ja siis, kui arendame eelmainitud väärilisi inimesi juhtinud põhimõtteid meis endis. Head ei tuleks teha inimeste kiituse pälvimiseks. Head tehes arendame iseendis jumalikkust ja nii saame jumalikkuse endale liitlaseks ning aja jooksul muutub see osaks meie olemusest. ...

Kas me ei tee vahel asju, mida hiljem kahetseme? Kõik võib taas olla hästi, kui lõpetame tegevused, mis on halvad, kui me näeme nende kurjust ja muudame endid. See on kõik, mida me teha saame, ja rohkemat ei saa nõuda üheltki inimeselt. Kuid kahtlemata

Kuigi Joona näitas üles nõrkust, võime õppida tema suurest ja imetlusväärsest iseloomust.

kardavad mõned inimesed halbade tegude avalikuks tulemist palju rohkem kui halva tegemist, nad kardavad, mida inimesed ütlevad, kui teada saavad, jne. Ja teisalt on ka inimesi, kes teevad teatud heategusid, et pälvida oma sõprade kiitust, ja kui nende teod ei pälvi kiidusõnu ja tunnustust, on neil tunne, et nende teod läksid tühja ja kõik hea, mida nad korda saatsid, oli täielik läbikukkumine.

Kui me tõesti püüdleme Jumalale lähemale, kui me soovime ennast seada kooskõlla igavikuliste maailmade heade vaimudega, kui soovime arendada endas usku, mille kohta oleme lugenud ja mille kaudu iidsete aegade pühad saatsid korda imelisi tegusid, peame pärast Püha Vaimu vastuvõtmist kuuletuma tema sosistustele ja järgima tema soovitusi ning mitte peletama väärtedega teda eemale. On tõsi, et oleme nõrgad, eksivad olevused, kes igal hetkel võivad Jumala Vaimu kurvastada, kuid niipea, kui tabame ennast väärtelt, peaksime meelt parandama ja püüdma nii palju kui võimalik oma viga heastada. Niimoodi toimides tugevdame oma iseloomu, lähenevime eesmärgile, kindlustame ennast kiusatuste vastu ja lõpuks

ületame end niivõrd, et see paneb meid endidki imestama oma arengu üle.⁵ (Vt 4. soovitus lk 114.)

Alal hoides oma õigemeelset iseloomu, jõuame Issandale lähemale.

Me oleme saanud evangeeliumi, mis toimib imeliselt, ja täites selle tingimusi, võime saada kõige imelisemate õnnistuste osaliseks, mis kunagi inimsoole antud on. Kuid nagu mängukanniga laps oleme tihti rahul maailma hävivate asjadega, unustades võimaluse arendada endis elu ja tõe igavesi põhimõtteid. Issand soovib, et meil oleks temaga lähedasem suhe. Ta soovib tõsta meie olemise ja arukuse taset, mida saab teha üksnes selleks otstarbeks loodud igavesse evangeeliumi kaudu. Apostel Johannes ütles: „Igaüks, kellel on selline lootus tema peale, puhastab ennast, just nagu tema [Kristus] on puhas” (1Jh 3:3). Kas viimse aja pühad rakendavad oma elus evangeeliumi põhimõtteid ja viivad nii ellu Jumala plaani?

... Mida võime antud olukorras teha, et tõsta endid kõrgemale lähtuvalt oma Jumala õigemeelsusest? Milliseid eeliseid, õnnistusi ja eelisõigusi annab päästmisplaan, mida me järgime, ja mida peab tegema, et neid saada? Kui nõutaks ohverdust, oleks see väga sobilik kõigile neile, kes soovivad oma religiooni tundma õppida ja kes püüavad vastata selle nõudmistele, elades selle järgi iga päev, et näidata oma soovi alluda Jehoova tahtele, teadvustades Tema kätt vastuseisu kui ka edu puhul.

... Oleks kasulik vaadata enda sisse, pidada endaga aru oma vaiksuses nurgas, otsustamaks oma olukorra üle ... Issanda ees, et vajaduse korral uuendada oma usinust ja ustavust ning teha rohkem häid tegusid.

Rääkides inimkonnast üldiselt, pole kahtlust, et me muutume Jumala silmis paremaks. Kuid kuigi see on nii, olen ma veendunud, et meie seas leidub inimesi, kelle vaimseid ande võiks kasutada palju enamaks, kui neid praegu kasutatakse, ning kes võiksid liikuda kiiremini teel pühaduse poole ja jõuda Issandale palju lähemale. Kuid selles maailmas valitsev vaim tegutseb nende kallal, et nad ei suurendaks neid vaimseid võimeid ja õnnistusi ega otsiks lähedasemat suhet Issandaga, kuigi see on nende eelisõigus.⁶

Meie, viimse aja pühade iseloomu tuleks iga hinnaga hoida rikkumata. Jumala poolt heaks kiidetud iseloom väärrib hoidmist isegi eluaegse enesesalgamise hinnaga.

Niimoodi elades võime vaadata tulevikku ... täie kindlustundega, et ... meid kroonitakse koos Jumala poegade ja tütardega ning me saame selestilise kuningriigi vara ja hiilguse osaliseks.⁷ (Vt 5. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk-del V–VIII.

1. Lugesed jutustust lk 107 ja 109, mida saate teada vanem Lorenzo Snow' ja vanem Franklin D. Richardsi tegude kohta? Kuidas jagaksite neid põhimõtteid oma pereliikmega või teistega?
2. President Snow ütles: „Me peame olema ustavad mehed ja ustavad naised” (lk 110). Mida tähendab teie arvates olla ustav mees või ustav naine?
3. Mõtiskle President Snow' tähelepanekute üle Moosese ja Joonas näidetes (lk 110–111). Mida õpite nendest lugudest, mis aitaksid teil parandada oma iseloomu?
4. Mõtiskle lk 112 algava täislõigu üle. Mispärast peame olema teadlikud oma vigadest, et tugevdada oma iseloomu? Kuidas võime näha oma vigu ilma meelt heitmata?
5. Lugege President Snow' nõuandeid selle peatüki viimases osas (lk 113–114). Püüdke leida aega enese analüüsimiseks ja selgitage välja oma seisukord Issanda ees.

Samateemalised pühakirjakohad: Ps 24:3–5; 2Pt 1:2–11; Mo 3:19; Al 48:11–13, 17; Et 12:25–28; ÖL 11:12–14; 88:63–68

Abiks õpetamisel: „Paluge tunnis osalejatel valida üks huvitav osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge ühe ja sama osa valinutel moodustada paari-kolmeliikmelised rühmad ja arutada, mida nad on õppinud.”

Viited

1. Deseret Semi-Weekly News, 19. dets 1899, lk 5.
2. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
3. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
4. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
5. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
6. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
7. Deseret News: Semi-Weekly, 9. veebr 1886, lk 1.

Lapsed on Issanda kallihinnaline pärand.

Pühad peresuhted

„Kui püsimine ustavana, oleme koos ka surematuses ja hiilguses. Siin maailmas loodud suhted, mis on kestva iseloomuga, kestavad edasi igavesti.”

Lorenzo Snow' elust

Oma 70. juubelisünnipäeva eel kutsus Lorenzo Snow kõik oma lapsed koos peredega Utah' osariiki Brigham Citysse perekonna kokkutulekule ja juubelipidustustele. Ta organiseeris nende majutuse ja toitlustamise ning meelelahutusprogrammi, mida kõik, ka väikesed lapsed, võisid nautida. Lorenzo kirjutas: „Mida enam ma selle [perekonna kokkutuleku] peale mõtlen, seda ärevamaks muutub minu soov näha oma elus kogu oma peret üheskoos ja anda neile isa õnnistus.” Ta palus kõigil kindlasti kohale tulla, „välja arvatud kõige tõsisema ja ületamatu takistuse korral”.¹

Snow'de perekond kogunes 7.–9. maini 1884. aastal ja tundis rõõmu muusikast, etendustest, kõnedest, luulest, mängudest, toidust ja sõbralikust jutuajamisest.² President Snow' õde Eliza rääkis, et kogu kokkutuleku jooksul osales Lorenzo „erinevatel pere koosolekutel ja ... andis patriarhina pereliikmetele õnnistusi”, jagas „rohkest isalikku nõu, andis juhatusi ja manitsusi.” Kokkutuleku lõppedes kogunes kogu pere Lorenzo kõnet kuulama. Eliza ülestähenduste kohaselt väljendas ta „oma rõõmu ja tänu Jumalale, et võis näha oma suure pere naeratavaid nägusid, ning tänas Jumalat kõige hea eest, mis sellest kokkutulekust sündis”. Vaadates oma peret, kuulutas president Snow: „Mu süda on täis kõige soojemaid tänutundeid oma Taevase Isa vastu. ... On võimatu sõnadesse panna sügavaid tundeid minu südames selle püha võimaluse eest tähistada oma seitsmekümnendat juubelisünnipäeva ja siin seistes näha seda hiilgavat ja inspireerivat vaatepilti.”

President Snow jätkas: „See on viimane perekonna kokkutulek siinpool vaimumaailma. Aidaku meie isade Jumal meil kinni pidada Tema seadustest, elada väärikalt, säilitada rikkumatuna oma voores ja ausameelsus. Kuulake Püha Vaimu sosistusi ja püüdke end usinasti puhastada, et mitte ainuski selle pere liige ei jääks kadunuks, astudes kõrvale sirgelt ja ahtalt rajalt, vaid et igaüks meist võiks tõestada oma väärilisust astuda esile esimese ülestõusmise hommiikul, kroonituna hiilgusega, kui perekonnad võivad kesta ja kasvada igavesti.³ (Vt 1. soovitus lk 123.)

Lorenzo Snow' õpetused

Peresuhted on pühad ja võivad igavikus veelgi tugevneda.

Julgustage inimesi abielluma ... ja õpetage [teistele] abielu pühadust ning kohustust, mis neil lasub, täita seda suurt käsku, mille Jumal andis meie esimestele vanematele: saagu teid palju ja täitke maa (vt 1Mo 1:28)! See on üha enam vajalik, kuna maailm hülgab selle seaduse ja naeruvääristab abielulepingut. Kurb on näha sagnevaid lahutusi maailmas ja üha suurenevad kalduvust pidada lapsi koormaks, selle asemel et näha neis Issanda kallihinnalist pärandit.⁴

[Issand] on näidanud, et kui püsime ustavana, oleme koos ka surematuses ja hiilguses. Siin maailmas loodud suhted, mis on kestva iseloomuga, kestavad edasi igavesti.⁵

Selles ilmas loodud suhted jäävad meiega kogu igavikuks. Isad, emad, õed, vennad – jah, emad, kes näevad oma kalleid enda kõrval suremas, teavad, et nad jäävad nende omaks vaimumaailmas, ja neid mattes teavad nad, et saavad olla taas nendega koos. Naine, kes näeb oma meest suremas, kui tema hing on temast lahkumas, teab, et näeb teda ükskord taas. Ja ta leiab tröösti, lohutust ja rõõmu Kõigevägevama ilmutustes, et ta näeb oma meest taas igavestes maailmades. Samad suhted, mis on siin, eksisteerivad ka teisel pool eesriiet; siin sõlmitud sidemed kasvavad tugevamaks tulevases elus. Ja viimse aja pühad tunnevad end kindlana, kuna Jumal on neile seda teada andnud.⁶ (Vt 2. soovitus lk 123.)

**Ustavad viimse aja pühad, kellel pole selles elus
olnud võimalust abielluda ja lapsi üles kasvatada,
võivad saada ülenduse osaliseks tulevases elus.**

Meie kontorisse ilmus ühel päeval üks naine ja soovis minuga isiklikes asjus kohtuda. Ta rääkis mulle, et tunneb ennast väga halvasti, sest tal pole õnnestunud leida endale abikaasat. ... Ta soovis teada, milline saab olema tema seisund tulevases elus, kui tal selles elus abielluda ei õnnestu. Ma arvan, et see küsimus võib üles kerkida meie noorte südames. ... Ma soovin väheke selgitada, et trööstida ja lohutada neid, kes on taolises olukorras. Pole ühtegi viimse aja püha, kes pärast surma, elanud ustava elu, kaotaks midagi, kuna tal pole olnud võimalust midagi ette võtta. Teisisõnu, kui noor mees või noor naine ei saa võimalust abielluda ja nad elavad vääriliselt kuni surmani, siis saavad nad kõik samasugused õnnistused, ülenduse ja hiilguse nagu mehed ja naised, kellel need võimalused olid ja kes neid kasutasid. See on kindel. ...

Inimesed, kellel pole selles elus võimalust abielluda, kes surevad Issandas, saavad osa kõikidest õnnistustest, millest saavad osa abielus inimesed. Issand on halastav ja hea ja Ta ei ole ebaõiglane. Temas ei ole ebaõiglust; ning me ei saa pidada õiglaseks, kui naine või mees sureb ilma võimaluseta abielluda selles elus, saamata tulevases elus midagi muuta. See oleks ebaõiglane ja me teame, et Issand ei ole ebaõiglane. Minu õde Eliza R. Snow oli niisama hea naine kui iga teine viimse aja pühast naine, kes on kunagi elanud, ja ta elas vallalise naisena, kuni oli liiga vana, et peret luua. ... Ma ei suuda hetkekski mõelda, et ta seepärast peaks ühestki õnnistusest ilma jääma. Kõik heastatakse talle teises elus ja tema kuningriik on niisama suursugune kui see, mille ta oleks saanud, kui tal oleks selles elus olnud võimalus pere luua.⁷

**Kui mehe ja naise tunded on ühesugused, siis
aitab see tuua koju armastust ja headust.**

Vaadake, et väikesed, tühised arusaamatused kodustes asjades ei mürgitaks teie õnne.⁸

Naised, olge oma abikaasadele ustavad. Ma tean, et te peate taluma paljusid ebameeldivusi ja ka teie abikaasad peavad nii

mõndagi välja kannatama. Kahtlemata panevad teie abikaasad vahel teie kannatuse proovile, seda vahel ehk oma teadmatusest või teie enda teadmatusest. ...

Ma ei väida, et teie abikaasad on halvad – sama halvad kui teie, ja mõned neist on arvatavasti veel halvemad, kuid ärge keskenduge sellele! Püüdke vahete-vahel ilmnevad ebameeldivused välja kannatada, ja kui te kohtute järgmises elus, olete rõõmsad, et need asjad välja kannatasite.

Meestele ütlen ma järgmist: paljud teist ei väärtusta oma naisi nagu vaja. ... Olge nende vastu lahked! Kui te koosolekule lähete, siis kandke imikut vähemalt pool teed ise. Kui laps tahab kussutamist ja teil pole midagi pakilist käsil, kussutage teda ise. Olge oma naiste vastu lahked, isegi kui peate vahel tooma selleks väikesi ohvreid; olge lahked ohverdustest hoolimata.⁹

Mehed peaksid olema kodus isalikumad, üles näitama õrnemaid tundeid oma naise ja laste ning oma naabrite ja sõprade suhtes. Olema paremad ja Jumalaga sarnasemad. Kui ma külastan perekondi, siis meeldib mulle näha perepead kui jumalameest oma pere eest hoolitsemas, lahke ja hellana, täis Püha Vaimu ja taeva tarkust ning mõistmist.¹⁰

Kui keegi abiellub Siionis, kui keegi sõlmib selestilise abielu, et abielu kestaks ka tulevases elus, siis tuleb see pere ühte kõita. Issanda Vaim peab olema selle perekonnapeaga ja tal peaks olema tarkust ning arukust, mille abil tuua lunastust oma perele, sest nende lunastus sõltub temast.

Pereisa pühendab oma tunded ja kiindumuse oma perele ja püüab anda neile kõik vajaliku, et neil hea oleks. Pere omakorda peaks üles näitama samasuguseid tundeid, samasugust lahkust ja hoolitsust ning väljendama oma tänu saadud õnnistuste eest.

See kõik on vajalik, et vastastikustes tunnetes valitseks ühtsus, et pere saaks sellisel viisil igavesti kokku liidetud.¹¹

Kui [mehed] oma naiste ja laste juuresolekul põlvili laskuvad, peaks Püha Vaimu and ja vägi neid inspireerima, et mees võiks olla selline abikaasa, keda hea naine austaks, ning Jumala and ja vägi võiks olla alati nendega. Nad peaksid olema ühtsed oma peredes, et Püha Vaim võiks olla nendega, ja nad peaksid elama nii, et naine

võiks saada pühitsetud läbi palve, et ta võiks mõista, kui vajalik on ennast pühitseda oma mehe ja laste ees, et nad võiksid olla koos ühtsed. Mees ja naine peaksid olema täiesti ühtsed, valmis elama Jumala kuningriigis, et nad võiksid hingata puhast vaimu ja anda õiglaseid juhiseid oma lastele ja lastelastele.¹² (Vt 3. soovitus lk 123.)

**Lapsed õpivad evangeeliumi kõige paremini
siis, kui nende vanemad otsivad Vaimu
juhatusi ning on lastele heaks eeskujuks.**

See töö, mida me teeme, ei ole meie, vaid Jumala töö. Meid juhib ülimalt arukas. ... Jumala kuningriigi tulevik lasub meie järglastel ning selle vägi ja lõplik võit sõltub nende õpetamisest ja õigest koolitamisest. Kui me soovime oma perle head mõju, peame näitama head eeskujut ja neid õigesti õpetama. Me peaksime saama neile õelda: tee, nagu mina teen, ning samuti: tee, nagu ma ütlen!¹³

Püüdke õpetada oma lapsi niihästi eeskujut varal kui ka õpetades, et nad kahtlemata järgiksid teid ning seisaksid tõe eest sama vapralt kui teie.¹⁴

Meestel, kes soovivad säilitada Jumala ees oma positsiooni pühas preesterluses, peab olema prohvetliku ettekuulutamise vaim ning nad peavad olema võimelised andma inimestele elu ja pääste. Kui nad ei saa seda teha maailmas, peavad nad seda tegema kodus, oma peres, oma töökohal ja tänaval. Et elu sõnad innustaksid neid nende kodus, kui nad õpetavad evangeeliumi oma lastele ja naaberitele, sama palju kui siis, kui nad seisavad poodiumil ja kõnelevad oma vendadele. Natukese Vaimu omamine avalikult kõneldes ja selle kõrvaleheitmine kodus ei kõlba kusagile. Mõned inimesed kõnelevad rahvale ja lähevad siis koju, ... ja selle asemel et elu sõnu alles hoida, muutuvad nad täiesti tuimaks ja elutuks. Selline olukord peab lõppema!

Israeli isade kohuseks on üles ärgata ja saada inimeste päästjateks, et nad võiksid käia Issanda ees sellise tugeva usu ja kindlusega, mis tagab neile Kõigevägevama inspiratsiooni, et õpetada oma peredele elu sõnu. ...

Selles me näeme otsustuskindlust, mis võimaldab meil saada ühtseks, et me võiksimme õppida üksteist armastama. Ma palun Jumalat,

Vanemad peaksid püüdma oma peret „ühte kõita”.

et ta külvaks igaühe südamesse selle, mille ta istutas oma Pojasse Jeesusesse, ning annaks meile jätkuvalt teadmisi sellest, mis on hea.¹⁵

Isa ülesanne on olla valmis juhendama oma lapsi ja õpetada neile põhimõtteid, millele kuuletudes nad tunneksid oma lapsepõlvest rõõmu ning samas omandaksid põhimõtted, mis toovad neile enim õnne täiskasvanuna.¹⁶

Kui me arendame endis hoolikalt elu ja pääste põhimõtteid, kasvavad meie lapsed teadmisega neist asjust ning suudavad meist suurema usuga edendada taevast korda ja luua enda ümber õnne ja rahu.¹⁷ (Vt 4. ja 5. soovitus lk 123.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege, milliste tunnetega korraldas president Snow oma pere kokkutulekut (lk 117–118). Millised head tagajärjed võivad olla perede kokkukogunemisel? Kuidas saame aidata oma peredel püsida ühtsena?
2. Mil viisil on teine täislõik lk 118 tänapäeval aktuaalne? Mida saame teha, et aidata Kiriku noortel mõista abielulepingu pühadust? Mil viisil saame neil aidata innustuda abielust ja lapsevanemaks saamisest?
3. President Snow ütles, et „väikesed, tühised arusaamatused” võivad mürgitada kodus meie õnne lk 119. Mida saame teha, et seda mürki vältida? (Vt mõningaid näiteid lk 119–122.)
4. Uuri osa, mis algab lk 121. Miks peavad vanemad olema võimelised ütleva „tee, nagu mina teen” lisaks ütlusele „tee, nagu ma ütlen”? Kuidas võivad vanemad lapsi õpetada oma eeskujuga kaudu? Milliseid põhimõtteid oled õppinud oma vanemate heast eeskujust?
5. President Snow rääkis murest vanemate pärast, kes õpetavad Kirikus väega, aga mitte kodus (lk 121–122). Mõtiskle selle üle, kuidas sina võiksid jagada oma perega „elu sõnu”.

Samateemalised pühakirjakohad: 1Ne 8:10–12; Hl 5:12; ÕL 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Abiks õpetamisel: „Ära räägi rohkem kui vaja ning ära avalda oma arvamust liiga tihti. Niiviisi tehes võivad klassis osalejad huvi kaotada. Sinu peamiseks eesmärgiks peaks olema aidata teistel õppida evangeeliumi, mitte avaldada muljet oma etteastega. Andke osalejatele võimalus üksteist õpetada” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Vt Eliza R. Snow Smith. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*. 1884, lk 453–454.
2. Vt *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, lk 453–454.
3. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, lk 484–486.
4. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1; kõne Abiühingu õdedele.
5. *Deseret News*, 11. apr 1888, lk 200; Lorenzo Snow 1888. aasta kevadisel üldkonverentsil peetud kõne ümberjutustus.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 11. okt 1887, lk 2.
7. *Millennial Star*, 31. aug 1899, lk 547–548.
8. *Deseret News*, 21. okt 1857, lk 259.

9. PEATÜKK

9. The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20. juuli 1901, lk 22.
10. Deseret News: Semi-Weekly, 31. märts 1868, lk 2.
11. Deseret News, 11. märts 1857, lk 3; viites originaalile on lk 3 märgitud valesti kui lk 419.
12. Deseret News, 14. jaan 1857, lk 355.
13. Deseret News, 26. juuli 1865, lk 338.
14. Scandinavians at Saltair. – Deseret Evening News, 17. aug 1901, lk 8.
15. Deseret News, 14. jaan 1857, lk 355.
16. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
17. Deseret News, 21. okt 1857, lk 259.

Tulge templisse

*„Tulevikulootused, millest Jumal on meile
aimu andnud, on imepärased ja suured;
me ei oska seda kõike isegi ette kujutada.
Tulge templisse ja me näitame teile!“*

Lorenzo Snow' elust

Varsti pärast ristimist ja liikmeks kinnitamist hakkas Lorenzo Snow osalema Kirtlandi templi koosolekutel. Koos prohvet Joseph Smithi ja teiste Kiriku juhtidega said seal talle osaks suured vaimsed õnnistused. Ta kirjutab oma päevikus: „Me nägime seal ettekuulutuse andi, keelte andi, keelte tõlgitsemise andi, ilmutusi ja imelisi nägemusi, taevaste kooride laulmist ja imelist tervenemist tänu vanemate antud õnnistamistele. Mitmel puhul haiged tervenesisid, kurdid hakkasid kuulma, pimedad nägema ja jalutud kõndima. Oli selge, et selles pühas hoones valitses jumalik mõju – vaimne õhkkond.“¹

Lorenzo Snow armastas Kirtlandi templit, sest ta teadis, et „Jumala Poeg oma hiilguses oli austanud seda oma kuningliku kohalviibimisega“. Seepärast tundis ta suurt aukartust, kui seisis ise esimest korda seal poodiumil, et teha õpetust. Ta ütles: „Sõnad ei suuda kirjeldada mu tundeid, kui ma publikule kõnelemiseks seisin esmakordselt sellel poodiumil, millel alles vähe aega tagasi seisis too püha Isik, „*tema juuksed olid valged nagu pühas lumi, tema silmad olid kui tuleleek*“, kus seisis ka Mooses, Eelijas ja Eelija ning töid Joseph Smithile selle evangeeliumi ajajärgu võtmed.“ (Vt ÕL 110.)²

Mitu aastat hiljem, 6. aprillil 1892, seisis president Lorenzo Snow ühe teise grupi ees, sedapuhku peaaegu lõpetatud Soolajärve templis. Ligikaudu 40 000 viimse aja püha olid kogunenud templit ümbritsevate müüride vahele ja umbes 10 000 olid roninud lähedal seisvate majade katustele ja kohtadele, kust avanes vaade

6. aprillil 1892. aastal kogunesid tuhanded inimesed vaatama päiskivi asetamist Soolajärve templi kõrgetma torni tippu.

toimuvale.³ Rahvahulk oli kogunenud tseremooniale, kus templi kõrgeimale tornile asetati päiskivi. Veel samal päeval kinnitati päiskivile ingel Moroni kuju. Esimese Presidentkonna ülesandel pidi Lorenzo Snow, kes oli tol ajal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhataja, juhtima pühasid hosiannahüüdes. Kui ta selgitas rahvale hosiannahüüde üksikasju, avaldas ta oma armastust ja entusiasmi templitöö suhtes.

Ta selgitas: „Hosiannahüüde sõnad, mida hõisatakse täna päiskivi asetamise hetkel või pärast seda, andis prohvet Joseph Smith meile Kirtlandi templis ning neid kasutati pühalikul koosolekul, kus ilmutati Jumala väge ja vendadele avanes ilmutus Kõigevägevamast. See ei ole midagi tavapärast. Me soovime, et kõik seda mõistaksid – see hüüe on püha ja seda kasutatakse ainult sellistel erilistel puhkudel nagu täna siin. Me soovime samuti, et kõik mõistaksid meie soovi, et vennad ja õed ei kordaks üksnes sõnu, vaid et nende südameid täidaks tänu taeva Jumalale, kes meie valikuvabaduse kaudu on ära teinud suure ja ebatavalise töö. Täna kolmkümmend üheksa aastat tagasi asetati paika selle templi aluskivi – nurgakivi. Vaadates tagasi kõigi imeliste õnnistuste peale, mida Jumal on andnud meile, oma rahvale, nende aastate jooksul, mis on sellest ajast möödunud, soovime, et kui pühad seda hüüet hõikavad, siis see tuleks neil südamest. Laske oma südametel täituda tänutundega!” Ta näitas ette hosiannahüüde ja sõnas: „Kui me nüüd läheme templi ette ja niimoodi hüüame, siis soovime, et iga mees ja iga naine hüüaks neid sõnu nii kõvasti kui suudab, et iga maja selles linnas väriseks, et inimesed kuuleksid seda linna igas otsas ja et see kajaks igaveste maailmadeni.”⁴

Alljärgnev ülevaade päiskivitseremooniast illustreerib pühade austust ja kaasaelamist selle sündmuse ajal:

„Kui saabus keskpäevatund, astus president Wilford Woodruff platvormi esiservale, nii et kogunenud rahvahulk, kelle hulgas valitses pühalik vaikus, võis teda näha. Rahvahulga südameid läbis vaimustus, kui ta kõneles:

„Tähelepanu, Iisraeli koda ja kõik maailma rahvad! Me asetame nüüd päiskivi oma Jumala templile, mille alusmüürid on ladunud ja õnnistanud prohvet, nägija ja ilmutuse saaja Brigham Young.”

Seejärel vajutas president Woodruff lülitle ja templi päiskivi liikus kindlalt oma paika. Mis sellele järgnes, on võimatu sõnadesse panna. Auväärne Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhataja Lorenzo Snow astus ette ja juhatas neljakümnet tuhandet püha ühtses hüüdes:

„Hosianna! Hosianna! Hosianna! Jumalale ja Tallele. Aamen, aamen ja aamen!

„Hosianna! Hosianna! Hosianna! Jumalale ja Tallele. Aamen, aamen ja aamen!

„Hosianna! Hosianna! Hosianna! Jumalale ja Tallele. Aamen, aamen ja aamen!

Iga hüüet saatis taskurätikute lehvitamine. ... Tuhandete silmad said rõõmupisaratest märjaks. Maa näis vappuvat valjust hüüdest, mis kajas vastu ümbritsevatelt mägedelt. Sellest templi päiskivi asetamise tseremooniast suurejoonelisemat vaatepilti ei ole ajaloos üles tähendatud. Vaevalt olid hosiannad vaibunud, kui kogu rahvas hakkas laulma „On Jumala Vaim nagu leegitsev tuli.”⁵

President Woodruff pühitses Soolajärve templi täpselt üks aasta hiljem, 6. aprillil 1893. Pühad olid seda ehitanud 40 aastat. President Lorenzo Snow kutsuti selle templi esimeseks presidendiks ja ta täitis seda kutset kuni 1898. aasta septembrini, mil temast sai Kiriku president. Ka praegu ripub Soolajärve templis president Snow' portree, et mälestada tema pühendumist „suurele tööle, mida me korda saadame” Issanda kojas, nagu president Smith seda nimetas.⁶ (Vt 1. soovitus lk 133.)

Lorenzo Snow' õpetused

Templis saame teada imelistest õnnistustest, mis Jumal on ustavatele valmistanud.

Tulevikulootused, millest Jumal on meile aimu andnud, on imepärased ja suured; me ei oska seda kõike isegi ette kujutada. Tulge templisse ja me näitame teile! Ma oletan, et paljud teie seast on seal käinud ja kuulnud imelistest asjadest, mille Jumal on valmistanud neile, kes Teda armastavad ja ustavana lõpuni vastu peavad. ...

Ta on valmistanud viimse aja pühadele kõik, mida nad suudavad soovida või ette kujutada, et kindlustada neile õnn läbi kogu igaviku.⁷ (Vt 2. soovitus lk 133.)

Templitalitustega köidame perekonnad kokku ajaks ja igavikuks.

Mõtlege lubadustele, mis teile antakse sel kaunil tseremoonial, mis viiakse templis läbi abielude sõlmimiseks. Kui kaks viimse aja püha ühendatakse abielus, antakse neile lubadusi, mis puudutavad nende järeltulijaid ja ulatuvad igavikust igavikuni.⁸

Me saame palju tarkust ja teadmisi asjadest, mis hämmastavad maailma, kui me neist kõneleme. Me oleme teada saanud, et templites võime luua sidemed, mis ei lõpe surmaga, vaid ulatuvad igavikku, pühasid sidemeid, mis seovad pered kokku ajaks ja igavikuks.⁹ (Vt 3. soovitus lk 133.)

Templis viime läbi ülenduse talitusi oma surnud esivanemate eest.

Iga Jumala poeg ja iga tütar saab võimaluse ülenduseks ja hiilguseks. ... Ülenduse ja hiilguse osaliseks võib saada ainult ühel viisil. Me peame saama ristitud pattude andekssaamiseks ja saama Püha Vaimu käte pealepanemise teel. Need talitused on hädavajalikud ülenduse ja hiilguse saamiseks. Kui inimesed on elanud ajal, mil nad ei kuulnud evangeeliumi, siis võivad vastavad talitused nende eest sooritada nende sõbrad. Me oleme tulnud maailma praegusel ajal, et teha seda tööd – vähemasti on see üks peamisi põhjuseid, miks me siin maailmas oleme. Me ei suuda küllalt rõhutada selle töö tähtsust.¹⁰

Me ei tulnud siia maailma juhuslikult. Me tulime erilise eesmärgiga ja kindlasti tulime sellesse ellu tänu teatud kokkulepetele eelmises elus. Templis teeme suurt tööd oma surnud sugulaste eest. Aeg-ajalt saame tähtsaid ilmutusi, et Jumal kiidab heaks selle töö, mida me templites teeme. Inimesed, kes teevad talitusi oma esivanemate eest, on kogenud kõige ebatavalisemaid ilmutusi. Me teeme tähtsat tööd. Meie templitöö käigus on surnute eest ristitud tuhanded inimesed. ...

Me lubame inimestel tulla templisse pärast seda, kui nad on välja uurinud oma sugupuu ükskõik mitu põlve tagasi, ja saada ristitud oma surnud isa, vanaisa ja vanavanaisa jne eest nii mitu põlve tagasi, kui neil on õnnestunud välja uurida. Siis laseme neil pitseerida naised oma abikaasadega nii mitu põlvkonda tagasi, kui nad on välja uurinud. Võtke kas või üksainus vooruslik noormees, kes elas enne seda, kui inimlastele anti evangeelium. ... Ta abiellus ja lõi pere, kuid tal polnud kunagi võimalust vastu võtta evangeeliumi, nagu see on meil. Kuid ta õpetas oma perele moraalseid väärtusi ning oli südamlilik ja lahke oma naise ja laste vastu. Mida rohkemat oleks ta saanud teha? Teda ei tohiks süüdi mõista selle eest, et ta ei võtnud vastu evangeeliumi, sest tal ei olnud võimalust evangeeliumi kuulda. Ta ei peaks seepärast kaotama oma naist, et tal polnud võimalik abielluda temaga templis ning saada temaga kokku pitseeritud ajaks ja igavikuks. Ta toimis vastavalt nendele teadmistele, mis tal olid, ja vastavalt oma maa tavadele abiellus ta ainult ajaks. Me austame seda abielu, mille sõlmisid tema riigi seadused. Me pitseerime lapsed vanematega ja naised oma meestega, nii terve sugupuu ulatuses.¹¹

Päästja ütles kord: „Tõesti, tõesti ma ütlen teile, tund tuleb, ja see ongi juba käes, mil surnud peavad kuulma Jumala Poja häält” ja jätkates ütles ta märkimisväärse lause: „Ning kes seda kuulevad, peavad elama” (Jh 5:25). Ma usun, et neid, kes tõde vastu ei võta, on väga vähe. Nad kuulevad Jumala Poja häält. Nad kuulevad Jumala Poja preesterluse häält ning võtavad vastu tõe. Neil vendadel ja õdedel, kes töötavad usinalt templis, on au olla päästjaks oma sugulastele ja sõpradele, kelle eest nad talitusi läbi viivad.¹² (Vt 4. soovitus lk 133.)

**Me peaksime püüdma teha templitööd
ja uurida pereajalugu isegi siis, kui see
nõuab meiepoolseid ohverdusi.**

Tulla templisse ja teha templitööd peaks olema iga mehe ja iga naise eesmärk. See on suur ja tähtis töö. Kui me naaseme teispoolsusse ja leiame, et seal elavad meie surnud sõbrad, ning kui me ei ole sooritanud tööd, mis on vajalik, et nad võiksid saada ülenduse

*Vanemad võivad aidata oma lastel valmistuda
vastu võtma kutset minna templisse.*

ja hiilguse osaliseks, siis ei tunne me kuigi suurt rõõmu ning meie taaskohtumine ei ole just väga meeldiv.

Me ei peaks ootama meeldivaid ja lihtsaid võimalusi templitöö tegemiseks, vaid peaksime püüdma seda teha isegi siis, kui see nõuab meilt ohverdusi. ... Me soovime, et vennad ja õed ei jäta seda tähtsat tööd unarusse. Kas te teate, milline on suurim töö, mida me teeme tuhande rahuaasta (millenniumi) jooksul? See saab olema sama templitöö, mida me palume viimse aja pühadel teha ka praegu. Üle kogu selle maa ehitatakse templeid ning vennad ja õed lähevad sinna ja töötavad ehk isegi nii päeval kui öösel, et jõuda ära teha kogu töö, mis peab olema tehtud enne, kui Inimese Poeg võib anda oma kuningriigi üle oma Isale. See töö peab saama tehtud enne, kui Inimese Poeg saab tulla ja vastu võtta oma kuningriigi, et anda see üle oma Isale.¹³ (Vt 5. soovitus lk 133.)

**Kui me süda on templisse sisenedes puhas, õnnistab
Issand meid sellega, mida teab olevat meie jaoks parima.**

Kui me läheme templisse, tunneme seal Issanda Vaimu tugevamini kui kusagil mujal. Need on Issanda kojad ja Tema kõige tähtsam töö viiakse läbi nende seinte vahel. ...

... Ma olen kindel, et kui inimesed lähevad templisse, ei [lahku] nad sealt ilma, et tunneksid end paremini, ja ilma kindla otsuseta olla natuke paremad, kui nad seni on olnud. Me soovime, et viimse aja pühad võiksid seda tunda. ...

... Olge ustavad, mu vennad ja õed, ning sihikindlad! Tulge templisse, tehke seal oma tööd ja te leiate sellest rõõmu ning olete paremini ette valmistunud, et astuda vastu maailma ebameeldivustele.¹⁴

Need, kes [sisenevad] templisse puhta südame ja kahetseva vaimuga, ei tule sealt välja ilma teatud õnnistusi saamata, kuigi mõnel juhul või isegi paljudel juhtudel erinevad need sellest, mida oli oodatud. ... Mõned pühad ootavad ehk teenivate inglite ilmumist ... või arvavad, et saavad näha Jumala palet. Selliste ilmutuste saamine ei pruugi teile sugugi kasuks tulla. Issand teab, mis on igale inimesele parim, ja ta jagab oma ande nii, et need tooksid saajale suurimat kasu. Kindlasti võib oodata, et iga ustav püha, kes sellesse kotta siseneb, saab osa õnnistusi, mis saajale palju rahuldust pakuvad.

Enne kui templisse sisenejad sealt [lahkuvad], tärkab nende südames ja mõistmises midagi, mis tuleb neile kasuks tulevases elus. Ustavate viimse aja pühadena on neil sellele õigus.¹⁵ (Vt 6. soovitus lk 133.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege lugu Salt Lake’i templi päiskivi asetamise tseremooniast (lk 125–128). Kui te olete osalenud templi pühitsemisel, tuletaga meelde, kuidas te end sel ajal tundsite. Mida me hosiannat hüüdes Issandale näitame?
2. Vaata president Snow’ kutset „tulge templisse” (lk 128–129). Mõtisklege selle üle, kuidas saaksite selle kutse vastu võtta ja kuidas edastaksite selle kutse oma pereliikmetele ja sõpradele.
3. Kui uurite teist osa president Snow’ õpetustest (lk 129), mõtisklege õnnistuste üle, mis tulevad templitalituste saamisest ja templilepingute sõlmimisest. Kuidas on need õnnistused mõjutanud teid ja teie peret?
4. Lugege osa algusega lk 129. Mil viisil oleme templitööd tehes „päästjaks oma sugulastele ja sõpradele”? Milliseid vahendeid on andnud Kirik meie abistamiseks?
5. Mida saame teha, et pöörata templitööle ja pereajaloo uurimisele rohkem tähelepanu? (Vaadake osa, mis algab lk 130.)
6. Milliseid isiklikke vaimseid õnnistusi võime saada templitöös osaledes? (Vt mõningaid näiteid lk 132–133.)

Samateemalised pühakirjakohad: ÕL 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Abiks õpetamisel: „Teie õpilased tunnevad end arutelus kindlamalt, kui vastate igale siirale märkusele positiivselt. Näiteks võite öelda: „Aitäh vastuse eest! See oli väga sügavamõtteline”, „See on hea näide” või „Aitäh kõige eest, mida te täna ütlesite”” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 11.
2. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 11–12.
3. Vt J. H. A., Millennial Star, 2. mai 1892, lk 281.
4. Millennial Star, 4. juuli 1892, lk 418.
5. Millennial Star, 2. mai 1892, lk 281–282.
6. Millennial Star, 27. juuni 1895, lk 403.
7. Deseret Semi-Weekly News, 30. märts 1897, lk 1.
8. Deseret Semi-Weekly News, 30. märts 1897, lk 1.
9. Funeral Services of Apostle Erastus Snow. – Millennial Star, 2. juuli 1888, lk 418.
10. Millennial Star, 27. juuni 1895, lk 405.
11. Millennial Star, 27. juuni 1895, lk 403–404; Vt ka Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff. 2004, lk 177.
12. Deseret Weekly, 4. nov 1893, lk 609.
13. Millennial Star, 27. juuni 1895, lk 404–405.
14. Deseret Semi-Weekly News, 30. märts 1897, lk 1.
15. President Snow' kõne ümberjutustuse adaptatsioon. Deseret Weekly, 8. apr 1893, lk 495.

„Ma ei otsi oma tahtmist, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud”

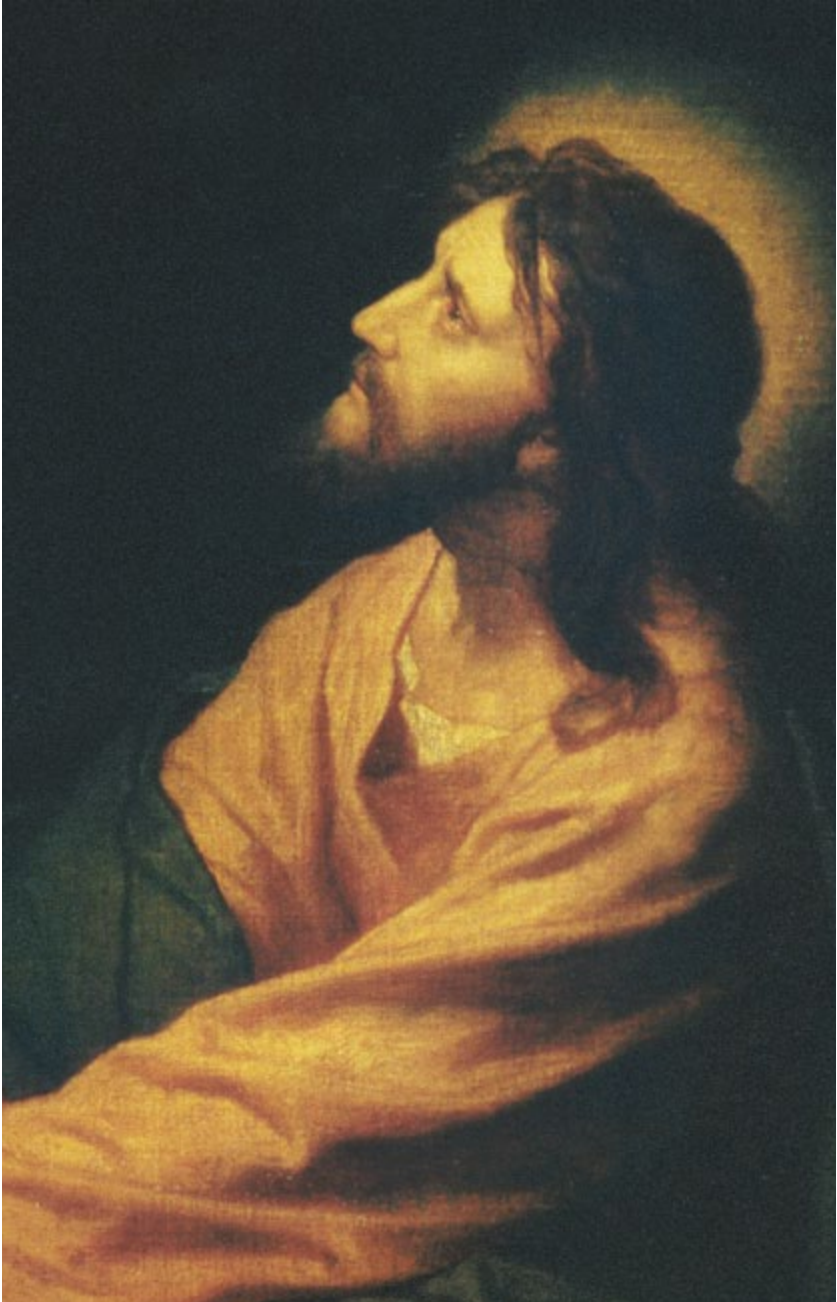
„Peaksime allutama oma tahte Isa tahtele ja püüdma teada saada, mida tahab meie Isa, keda me siin maailmas teenime. Siis saadab igat meie tegu edu.”

Lorenzo Snow' elust

31. märtsil 1899 külastas president Lorenzo Snow Brigham Youngi Akadeemiat (praegune Brigham Youngi Ülikool), kus suur grupp viimse aja pühasid oli kogunenud tähistama tema 85. sünnipäeva. Hommikul kõneles ta koguduste meeste küünlavalgusõhtul. Samal ajal toimus naistel samasugune koosolek, mille viisid läbi Esimese Presidentkonna ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum liikmete abikaasad. Pärastlõunal kohtusid kõik koos.

Ühe osana pärastlõunasest koosolekust „marssisid lavale 23 last ja laulsid president Snow'ga silmitsi seistes kaks laulu ... , pärast mida ulatas iga laps president Snow'le lillekimbu”. President Snow tänas lapsi ja õnnistas neid. Seejärel astusid ükshaaval lavale kaheksa Brigham Youngi Akadeemia õpilast. Igaüks neist esindas ühte kooli organisatsiooni ja esitas oma prohvetile hoolikalt ette valmistatud lugupidamisavalduse. Vastuseks nende poolehoidvatele ja imetlevatele sõnadele ütles president Snow:

„Vennad ja õed. Mul pole sõnu. Ma sooviksin minna koju ja selle kõige üle mõtiskleda, aga minult vist oodatakse väikest kõnet ja ma peaksin midagi ütleva, kuid ma tõesti ei tea, mida ütelda. Vahest ehk siiski. Ma saan väga selgelt aru, et te ei avalda austust mulle kui Lorenzo Snow'le, vaid sellele tööle, mida ma koos oma vendadega Esimesest Presidentkonnast ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist

*Ketsemani aias ütles Päästja: „Ometi ärgu sündigu
minu tahtmine, vaid sinu oma!” (Lk 22:42)*

esindan. ... Ma tunnen, et kõike, mida ma olen korda saatnud, ei ole ma teinud Lorenzo Snow'na ja kogemused, mis on mind viinud Kiriku presidendi kohale, ei kuulu Lorenzo Snow'le, vaid seda kõike on teinud Issand. Kui Jeesus oli maa peal, ütles ta selle imepärase lause, mille peale olen mõelnud kõigis oma tegemistes: „Mina ei saa iseenesest midagi teha. Ma mõistan kohut nõnda, nagu ma kuulen, ja minu otsus on õiglane.” Miks Jeesus ütleb, et Tema otsus on õiglane? Ta ütleb: „Sest ma ei otsi oma tahtmist, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud.” (Vt Jh 5:30.) Vennad ja õed! Ma olen püüdnud selle põhimõtte järgi talitada sellest ajast peale, kui mulle anti teada, et minu Isa taevas ja teie Isa taevas on olemas. Ma olen püüdnud täita Tema tahet. ...

Austades mind ja minu nõuandjaid ning Kaheteistkümne Apostli Kvoorumit, austate te Issandat. Igaüks meist on juba ammu teadlik sellest, et iseendast ei suudaks me midagi teha. Ainult siis, kui me oleme järginud sedasama põhimõtet, mida järgis maailmas olles Jeesus, on meie jõupingutusi saatnud edu, ja nii saab see olema ka teiega.¹

Lorenzo Snow' õpetused

Otsides Jumala tahet, oleme teerajal, millel ei või äparduda.

On rada, mida käies ei taba mehi ja naisi kunagi ebaõnn. Mis tahes pettumused või näilised äpardumised neile osaks ka ei saaks, nad jõuavad sihile. ... On olnud aegu, mil tundus, nagu toimuks meis mingi taandareng. Vähemasti tundus see nii neile, kes ei olnud täielikult valgustatud teadmisega Jumala meelest ja tahtest. Kirikul on ette tulnud kummalisi läbielamisi ja rahvas on toonud suuri ohvreid. ... Kuid me oleme nendest ohverdustest läbi tulnud ega ole rahvana ebaõnnestunud. Miks seda ei ole juhtunud? Sest inimesed, on keskendunud oma elus õigetele põhimõtetele ning täitnud oma kohustusi. ... Üldiselt on rahval olnud Issanda Vaim ning nad on seda järginud. Siiani ei ole äpardumist olnud. Nii võib olla ka üksikinimestega. Iga inimene võib järgida rada, kus teda ei taba ebaõnn. See käib nii ajalike kui vaimsete asjade kohta. Issand on andnud meile võtmesõnad järgmistes Õpetuse ja Lepingute salmides:

„Kui te peate silmas üksnes minu hiilgust, täidetakse terve teie keha valgusega ja teis ei ole mingit pimedust; ja keha, mis on täidetud valgusega, mõistab kõiki asju. Seepärast pühitsege endid, et teie meeled võiksid olla pühendunud üksnes Jumalale” (ÕL 88:67–68).

Seda õpetust järgides saadab inimest alati edu. Paulus ütles:

„Ma püüdlen sihtmärgi poole, Jumala üleva kutsumise võiduhinna poole Kristuses Jeesuses” (Fl 3:14).

See on õilis sihtmärk, mille poole iga viimse aja [püha] peaks pidevalt püüdema. Milline on tasu? ... „Seepärast antakse temale kõik, mis on minu Isal” (ÕL 84:38).

Päästja ütles kord midagi ebatavalist. See on kirjas Johannese evangeeliumi 5. peatükis, kus Ta on öelnud:

„Mina ei saa iseenesest teha midagi” (Jh 5:30).

On märkimisväärne, et Jumal, kes lõi selle maailma, kes tuli siia rietatuna lihasse, saatis korda suuri imetegusid ja ohverdas oma elu Kolgata mäel inimkonna päästmiseks, et Ta ütleb: „Mina ei saa iseenesest teha midagi.” Ja Ta ütles veel:

„Ma mõistan kohut nõnda, nagu ma kuulen, ja minu otsus on õiglane, sest ma ei otsi oma tahtmist, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud” (Jh 5:30).

Selles imelises ütluses peitub palju. Mida me soovime, on saada see vaim endale igas meie tegevuses ja ettevõtmises, olgu see siis ajalik või vaimne, mõtlemata enda peale. Me peaksime püüdma kindlaks teha, kuidas meil tuleks kasutada raha ja teavet, mida Jumal on meile andnud. Vastus on lihtne – Jumala hiilguseks. Meie pilk peaks olema suunatud üksnes Jumala hiilgusele. Sel põhjusel lahkusime eelmisest elust ja [tulime] sellesse ellu. Me peaksime edendama Kõigekõrgema Jumala huve ja tundma sama, mida tundis Jeesus: „Mina ei saa iseenesest teha midagi.” Kui me tegutseme täna ja homme, sel nädalal ja järgmisel nädalal Jumala huvides ja meie pilk on suunatud Tema hiilgusele, siis ei saa meid tabada ebaõnn.² (Vt 1. soovitus lk 143.)

Kui me kuuletume Jumala tahte, annab Ta meile väge saavutada Tema töös edu.

Me ei saa iseenesest teha midagi. Nagu ütles Jeesus: „Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, Poeg ei saa midagi teha iseenesest, ta teeb vaid seda, mida näeb tegevat Isa, sest mida iganes Isa teeb, seda teeb ka Poeg” (Jh 5:19). Ta tuli sellesse ellu, et täita oma Isa tahet, mitte enda tahtmist. Meie soov ja otsus peaks olema teha sama. Kui kerkivad esile asjaolud, mis nõuavad meiepoolset pingutust, peaksime allutama oma tahte Isa tahte ja püüdma teada saada, mida tahab meie Isa, keda me siin maailmas teenime. Siis saadab igat meie tegu edu. Me ei pruugi näha edu täna või homme, kuid see ei jää tulemata.³

„Kuid Mooses ütles Jumalale: „Kes olen mina, et võiksin minna vaarao juurde ja viia Iisraeli lapsed Egiptusest välja?”” (Vt 2Mo 3:11.) ...

„Aga Mooses ütles Issandale: „Oh Issand, mina ei ole sõnakas mees, ei varemast ajast ega ka mitte sellest peale, kui sa oma sula-sega oled rääkinud, sest mul on raskevõitu suu ja raskevõitu keel.”” (Vt 2Mo 4:10.) ...

Me näeme nendest pühakirjakohtadest, et Jumal kutsus Mooset teatud töid tegema. Mooses tundis ennast võimetuna tegema seda, mida temalt nõuti. See töö oli liiga suur. See töö oli oma loomult ja olemuselt liiga tähtis ja nõudis Mooseselt seda, mille puhul ta tundis, et tal pole väge ega võimeid, ja ta tundis oma nõrkust ning palus Jumalal leida keegi teine. ... Oma tunnetes oli ta sellele vastu ja nii kõneles ta Issandaga, öeldes: „Kes olen mina, et mind peaks saatma seda suurt tööd korda saatma, sest pole võimalik, et mina oma võimetega seda suudaksin teha. ...”

Nii tundis Mooses ja tahtis, et ka Jumal seda teaks. Ja nii on see olnud algusest peale; kui Issand kutsub kedagi, tunnevad nad oma võimetust ja nii on ka vanematega, keda kutsutakse teile kõnelema. Nii on see ka vanematega, keda kutsutakse minema maailma rahvaste sekka evangeeliumit kuulutama. Nad tunnevad oma võime-tust. Nad teavad oma puudusi. ...

Kui Jeremijat kutsuti, tundis ta sama, mida tundis Mooses. Ta ütles, et Issand kutsus teda prohvetiks mitte ainult Iisraeli kojale, vaid ka kõigile ümberkaudsetele rahvastele. Ta oli alles laps nagu Joseph Smith, kui Jumal talle esimest korda ilmus. Joseph oli kõigest 14-aastane – vaid lapsuke –, kel puudusid maailma tarkus ja õpetused. Ja nii oli ka Jeremijaga, kui Jumal teda kutsus. Jeremija ütles: „Ma olen vaid laps. Kuidas ma suudaksin teha seda suurt tööd, mida sa minult nõuad, kanda seda suurt vastutust, mida soovid minu õlgadele panna?” Ta oli oma südames ja tunnetes selle suure töö tegemise vastu. Aga Jumal ütles talle, ... et teda lohutada: „Enne kui ma sind emaihus valmistasin, tundsin ma sind.” Ta ütles, et tundis Jeremijat [sünnieelses] vaimumaaailmas ning ta suudab teha seda, mida Issand temalt nõuab; „ja enne kui sa emaüsst välja tulid, pühitsesin ma sinu: ma panin su rahvastele prohvetiks”. (Vt Jr 1:5–6.) Jeremija läks ja Kõigevägevama väega saatis korda kõik, mida Issand temalt ootas. ...

Issanda teod erinevad palju inimeste tegudest. Ta töötab teistmoodi. Apostel Paulus ütles: „Te olete kutsutud. Teie seas on vähe tarku. ... Kuid Jumal on valinud maailma meelest narrid, et häbistada tarku.” (Vt 1Kr 1:25–27.) Nii olid lood ka apostlitega, kelle Jumal kutsus, kelle kutsus Jeesus, Jumala Poeg, ja kes pani oma käed nende peale, andes neile oma preesterluse ja volituse teha oma tööd. Nad ei olnud haritud; nad ei mõistnud teadusi, nad ei olnud Juudamaal kõrgetel positsioonidel – nad olid vaesed ja kirjaoskamatud; elus madalal järjel. ... Niisiis on Issand teistsugune. Tema kutsub teistmoodi, kui kutsub inimene. Ja inimesed satuvad tihti seoses Jumala kutsetega [segadusse]. Ka parimad inimesed, kõige targemad inimesed on tihti [segaduses]. Mooses oli [segaduses], püüdes mõista, kuidas Issand võimaldaks tal korda saata kõik, mis nõutud. Kuid hiljem anti see talle teada. Imelisel viisil aitas Issand tal oma vendasid, Iisraeli, veenda, kui ta kohtus suure Jehoovaga. Ta pidas nendega nõu, rääkis neile oma missioonist ning lõpuks nad nõustusid. Nad võtsid vastu tema nõu ja juhatuse ning ta tõi nad Egiptusemaa ikke alt ära. Ta polnud edukas iseenda tarkusest. Kõik oma edu omistas ta Kõigevägevamale Jumalale, kes oli ta kutsunud. Ja seda teeme ka meie. ...

„Kõik oma edu omistas [Mooses] Kõigevägevamale Jumalale, kes oli ta kutsunud. Ja seda teeme ka meie.”

Võib-olla on küllalt, kui öelda, et Jumal on meid kutsunud. Me ei jutlusta [muidu] kui vaid siis, kui Jumal seda nõuab. Iisraeli vanemate seas pole meest, kes oleks tundnud ennast valmis olevat, kui teda kutsuti kuulutama evangeeliumi ja oma senised kohustused maha jätma. Olen märganud, et ka mõned parimad kõnelejad, kes on sellel poodiumil esinenud, kardavad, kui neid kõnelema kutsutakse, ja paluvad koguduselt palveid ja toetust. Nad on seisnud meie ees Jehoova väes ja kuulutanud Tema tahet hirmu ja hingevärinaga; sest mitte iseene jõust ja tarkusest ei pöördunud nad viimse aja pühade poole. Kuigi nad pole ehk kunagi ülikoolis käinud, seisavad nad siiski meie ees, toetudes mitte omaenese jõule, vaid evangeeliumi jõule ja väele.⁴

Me ei suuda alati teha kõike, mida tahaksime teha, kuid meile antakse jõudu teha seda, mida me peame tegema. Issand annab meile selleks jõudu.⁵ (Vt 2. soovitus lk 143.)

Meid on kutsutud tegutsema Jumala nimel ja me tunnustame Tema kätt kõiges, mida teeme.

Kõik, mida me teeme, teeme Issanda, Iisraeli Jumala nimel ning oleme valmis tunnustama kõikides oma tegemistes Kõigeväelise kätt. Kui Mooses vabastas Iisraeli lapsed Egiptuse ikke alt, ei esitlenud ta ennast tavapärase vabastajana, vaid läks Issanda Iisraeli Jumala nimel. Kogu oma väe ja volituse nende lunastamiseks oli ta saanud Jumalalt. Ja alates hetkest, mil ta nende ette ilmus, kuni ajani, mil see töö oli tehtud, tegutses ta Issanda nimel. Ta ei teinud seda mitte omaenda tarkusest ja leidlikkusest, ka ei olnud tal mingisugust ülimat arukust võrreldes teiste inimestega. Issand ilmus talle põlevas põõsas ja käskis tal minna ja täide viia töö suure rahva rahu, õnne ja päästmise nimel. Selle töö edukus ja täidminek sõltusid Taeva Jumala ilmutuste järgimisest. Tema edu põhjuseks oli tõsiasi, et töö, mida ta tegema määрати, ei olnud tema enda väljamõeldis, vaid lähtus Jehoovalt. ...

Seda kõike on räägitud seoses meie endiga. Suur töö, mis on praegu käsil – inimeste kokkukogumine kõigi maailma rahvaste seast –, ei tule mitte inimloomusest või inimeste grupilt, vaid lähtub Kõigevägevamalt Issandalt.⁶

Me sõltume Jumalast; me tunneme kõikides oma töödes ja tegemistes ning kõigis kordaminekutes, mis meie tööd saadavad, et see tuleb Jumalalt.⁷

Me tulime siia ilma suurel eesmärgil, nii nagu ka Jeesus, meie vanem vend, et teha Jumala tahet ja tööd; selles leiame rahu, õnne ja rõõmu, suuremat tarkust, teadmisi ja Jumala väge; sellest väljaspool aga ei oota meid lubatud õnnistused. Seepärast olgem õigemeelsed, aidakem kõikidel olla paremad ja õnnelikumad; tehkem kõigile ainult head; austagem Jumalat, kuuletugem Tema preesterlusele. Arendagem ja säilitagem endas valgustatud südametunnistust ja järgigem Püha Vaimu. Ärge nõrkege, hoidke kinni kõigest heast, pidage lõpuni vastu ja teie rõõmukarikas hakkab üle voolama, sest suur saab olema tasu teie kiusatuste, katsumuste ja kannatuste eest, teie proovilepaneku eduka läbimise eest, teie südame igatsuste ja pisarate eest. Meie Jumal annab teile kustumatu hiilguse krooni.⁸ (Vt 3. soovitus lk 143.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Uurige lk 137 algavat osa. Kuidas te teate, kas teie pilk on suunatud üksnes Jumala hiilgusele? Kuidas saavad vanemad aidata oma lastel suunata pilgud keset kõiki maailma kõrvalmõjusid üksnes Jumala hiilgusele?
2. Vaadake üle president Snow' märkused Moosese ja Jeremia kohta (lk 139–141). Kuidas aitab see meil paremini teenida preesterluse kvoorumites, Abiühingus ja teistes Kiriku organisatsioonides?
3. President Snow õpetas, et me peaksime teenima Issanda nimel (lk 142). Kuidas kirjeldaksite inimest, kes tegutseb Issanda nimel? Mõtisklege selle üle, mida te saaksite teha, et teenida Issanda nimel.
4. President Snow kasutab mitmel korral selles peatükis sõnu *edu* ja *edukas*. Mille poolest erineb Jumala arusaam edust maailma arusaamast? Miks võime olla kindlad edus, kui järgime Jumala tahet?

Samateemalised pühakirjakohad: Fl 4:13; 2Ne 10:24; Mo 3:19; Hl 3:35; 10:4–5; 3Ne 11:10–11; 13:19–24; ÕL 20:77, 79; Ms 4:2

Abiks õpetamisel: „Ärge kartke vaikust! Inimestel on tihti vaja aega, et vastuse üle järele mõtelda või oma tundeid kirjeldada. Tehke paus pärast küsimuse esitamist, vaimse kogemuse jagamist või kui tunnis osalejale on raskusi enese väljendamisega” (*Teaching, No Greater Call*, lk 67).

Viited

1. Anniversary Exercises. – Deseret Evening News, 7. apr 1899, lk 9–10.
2. The Object of This Probation. – Deseret Semi-Weekly News, 4. mai 1894, lk 7.
3. Conference Report, okt 1899, lk 2.
4. Salt Lake Daily Herald, 11. okt 1887, lk 2.
5. Deseret News, 15. mai 1861, lk 82.
6. Deseret News, 8. dets 1869, lk 517.
7. Salt Lake Daily Herald, 11. okt 1887, lk 2.
8. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 487.

Saint George'i tabernaakel. Selles hoones pidas president Snow esimese oma paljudest kümnist puudutavatest kõnedest.

Kümnis on seadus meie kaitseks ja edenemiseks

„Kümnise seadus on üks tähtsamaid, mis on inimestele ilmutatud. ... Kui pühad kuuletuvad sellele seadusele, õnnistatakse neid jõukuse ja eduga.”

Lorenzo Snow' elust

1899. aasta mai alguses tundis president Lorenzo Snow, et peab külastama Saint George'i ja teisi asulaid Utah' osariigi lõunaosas. Ta pani kiiresti kokku grupi inimesi, kes selle pika reisi temaga kaasa teeksid. Nende hulgas olid ka mitmed üldjuhid.

Kui president Snow teekonnaks ettevalmistusi tegi, ei öelnud ta kellelegi, mispärast just nemad pidid kaasa minema – ta ei teadnud seda ka ise. Hiljem ütles ta: „Kui me Salt Lake'ist lahkusime, ei teadnud me, mispärast me neid lõunas paiknevaid asulaid külastame.”¹ Kuid 17. mail, varsti pärast Saint George'i saabumist „ilmutati selgesti” Issanda tahe tema prohvetile.² 1899. aasta 18. mail peetud koosolekul kuulutas president Snow:

„Issanda sõna on antud teile, mu vennad ja õed, et te teeksite seda, mida nõutakse teilt kui inimestelt, keda ootab ees ülenduse ja hiilguse suursugune tulevik. Mis see on? See on midagi, mida teile on üha uuesti korratud, nii et olete ehk juba tüdinud seda kuulmast. ... Issanda sõna teile ei ole midagi uut, see on lihtsalt see: AEG ON KÄES IGAL VIIMSE AJA PÜHAL, KES LOODAB OLLA TULEVIKUKS VALMIS JA TOETADA OMA JALAD KINDLALE ALUSELE, TÄITA ISSANDA TAHET JA MAKSTA TÄISKÜMNIST. See on Issanda sõna teile ja see on Issanda sõna igale asulale kogu Siioni maal. Kui te pärast minu lahkumist sellele mõtlete, siis näete ka ise, et käes on aeg, et iga mees tõuseks ja maksaks oma kümnise täies ulatuses. Issand on meid õnnistanud ja olnud meile armuline; kuid on tulemas ajad, mil Issand nõuab, et me tõuseksime

ja teeksime seda, mida Ta on käskinud meil teha, ega lükkaks seda enam edasi. Mida ma räägin teile selles Siioni vaias, seda ma räägin igas Siioni vaias. Ei ole ühtegi meest ega naist, kes pärast minu sõnade kuulmist võib olla rahul ilma täiskümnist maksmata.”³

Kõigi oma eelnenud 50 apostliks olemise aasta jooksul oli president Snow harva maininud oma jutlustes kümnise seadust. See olukord muutus Utah’ osariigis Saint George’i linnas temale antud ilmutuse tõttu. Hiljem ütles ta: „Ma pole kunagi saanud selgemat ilmutust kui [ilmutus], mille sain kümnise kohta.”⁴ Saint George’ist reisisid president Snow ja tema kaaslased linnast linna läbi Lõuna-Utah’ tagasi koju Salt Lake City’sse, pidades teel 24 koosolekut. President Snow pidas 26 jutlust. Iga kord, kui ta kõneles, soovitas ta pühadel täita kümnise seadust.

Grupp naasis Salt Lake Citysse 27. mail. Ajalehereporter kirjutas: „President Snow näeb täna välja tugevam ja aktiivsem kui päeval, mil ta Salt Lake’ist lahkus. Vastates reporterile, kes oli öelnud, et prohvet on „talunud teekonda üllatavalt hästi”, sõnas 85-aastane prohvet: „Jah, seda ütlevad nad kõik. ... See reis tegi mulle head. Ma pole end ealeski paremini tundnud. Ma pole kunagi oma elus midagi niisugust tundnud. Ma tunnen, et Issand hoiab mind ülal vastusena pühade palvetele.”⁵

Pärast aruandmist oma tervise kohta jagas ta oma tähelepanekuid Lõuna-Utah’ pühade usu ja õigemeelsuse kohta. President Snow ütles, et teda ja tema kaaslasi võeti vastu „kõige soojemate rõõmu ja lugupidamise väljendustega”.⁶ Ta rääkis, et kui oli andnud pühadele nõu kuuletuda kümnise seadusele, „langes Issanda Vaim inimeste peale ja nad täitusid suure rõõmuga ning lubasid oma südames, et järgivad iga selle põhimõtte detaili”.⁷ Kui temalt päriti inimeste üldise olukorra kohta, vastas ta: „Nad elavad mugavates majades, nad käivad hästi riides ja neil paistab olevat külluses süüa ja juua. Saint George’i vaia inimesed kannatavad tõsise põua käes. Nii tõsist põuda pole sel maal varem nähtud, kuid kui neil on usku, saavad nad varsti vihma.”⁸

29. ja 30. mail pidas president Snow kümnise teemal kaks jutlust, esimese Vesta Neidude ametikandjatele ja teise Noorte Meeste Vastastikuse Edu Seltsi ametikandjatele.⁹ Pärast teist loengut tegi vanem B. H. Roberts Seitsemkümnest avalduse, mida toetasid kõik kohalviibijad: „Meie võtame vastu kümnise õpetuse, nagu selle on

esitanud president Snow, kui Issanda sõna ja tahte meile ja me võtame selle vastu kogu südamest; me järgime seda ise ja teeme kõik, mis on meie võimuses, et kõik viimse aja pühad teeksid samuti.”¹⁰ 2. juulil osalesid kõik üldjuhid ja Kiriku vaiade ning koguduste esindajad pühalikul koosolekul Soolajärve templis, olles koosolekuks valmistudes paastunud ja palvetanud. Sellel koosolekul võeti ühel häälel vastu sama avaldus.¹¹ President Snow ise oli sellele avaldusele ustav, õpetades kümnnise seadust paljudes vaiades ja juhatades teisi Kiriku juhte tegema sama.

Külaskäigule Lõuna-Utah'sse järgnenud kuude jooksul kuulis president Snow viimse aja pühade uuendatud otsusest kuuletuda kümnnise seadusele. See teade pakkus talle „suurt rõõmu ja rahuldust,”¹² sest ta teadis, et jätkuvalt sellele seadusele kuuletudes „valatakse selle rahva peale Kõigevägevama õnnistused ja Kirik edeneb sellise jõu ja kiirusega nagu ei kunagi varem.”¹³

President Snow oli pühadele korduvalt kinnitanud, et neid õnnistatakse nii ajalikes kui vaimsetes asjades, kui nad kuuletuvad kümnnise seadusele.¹⁴ See lubadus täitus osaliselt 1899. aasta augustis, kui Saint George'i rahvas sai põua ajal mõningast leevendust. Tasuks nende usu eest sadas maha 74,4 mm vihma, mida oli rohkem kui eelmise 13 kuu jooksul kokku.¹⁵ President Snow lubas samuti, et kuulekus kümnnise seadusele toob õnnistusi kogu Kirikule. Ta oli kindel, et ustavate kümnnis aitab Kirikul vabaneda võlgnevustest, mis olid kogunenud peamiselt tagakiusamise tagajärjel.¹⁶ See lubadus täitus aastal 1906, viis aastat pärast president Snow' surma. 1907. aasta kevadisel üldkonverentsil teatas president Joseph F. Smith:

„Ma usun, et Kiriku ajaloos pole varem olnud aega, mil viimse aja pühad oleksid täitnud kümnnise seadust ulatuslikumalt ja ausamalt kui viimasel ajal. Aastal 1906 on kümnnist makstud rohkem kui ühelgi teisel aastal. See näitab, et viimse aja pühad täidavad oma kohust, et neil on usku evangeeliumisse, et nad soovivad pidada Jumala käske ja maksavad kümnnist ustavamalt kui ehk kunagi varem. Ma soovin veel teile öelda – ja ma teen seda õnnitluse näol –, et tänu Issanda õnnistusele ja pühade ustavusele oma kümnnise maksmisel oleme suutnud kustutada kõik Kiriku võlad. Täna ei võlgne Viimse Aja Pühade Jeese Kristuse Kirik kellelegi ainsatki dollarit, mida ta ei suuda kohe tasuda. Nüüdseks oleme olukorras, kus võime kõige eest

kohe maksta. Me ei pea enam raha laenama ega pea seda tegema ka tulevikus, kui viimse aja pühad jätkavad elamist usus ja peavad kinni kümnnise seadusest.”¹⁷ (Vt 1. soovitus lk 152.)

Lorenzo Snow’ õpetused

Kümnnise seadust on kerge mõista ja seda saavad täita kõik.

Ma palun teid Issanda nimel ja palvetan, et iga mees, naine ja laps ... maksaks ühe kümnnendiku oma sissetulekust kümnniseks.¹⁸

[Kümnnise] seadus ei ole keeruline. ... Kui inimene saab kümme dollarit, on tema kümnnis üks dollar; kui ta saab sada dollarit, on tema kümnnis kümme. ... Seda on väga lihtne mõista.¹⁹

[Inimene võib endalt küsida]: kui palju ma peaksin kümnnisena ära andma? Kas ma ei võiks osa endale jätta? Issand on väga rikas ja ma kahtlen, kas Teda üldse häiriks, kui ma natuke endale hoiaksin. Ja nii hoitaksegi natuke endale. Aga see endale hoitud natuke hakkab seda inimest häirima, kui tema südametunnistus on nagu enamikul viimse aja pühadel. See häirib teda päeval ja samuti öösel. Tal ei ole seda õnne, millele tal on õigus – see lahkub tema juurest.²⁰

Osaline kümnnis ei ole mingi kümnnis, see on, nagu kastetaks ristimisel vee alla ainult pool inimese kehast.²¹

Ei ole ühtegi meest ega naist, kes ei suudaks maksta ühte kümnnendikku sellest, mida ta teenib.²²

Vennad ja õed! Me tahame, et te selle üle palvetaksite. ... Selle asemel et mõne inimese kombel raha ees lõmitada, peaksime maksma kümnnist. ... Jumal nõuab meilt, et me maksaksime oma kümnnist praegu. Ja ta ootab, et iga inimene maksab oma kümnnist ka tulevikus. Me teame, mis on üks kümnnendik, makskem see Issandale! Siis võime minna ausalt piiskopi juurde ja paluda temalt soovitus templisseminekuks.²³

Ma ütlen teile Issanda, Iisraeli Jumala nimel, et kui te nüüdsest hakkate maksma kümnnist, siis andestab Issand teile kogu minevikus maksmata kümnnise ja Kõigevägevama õnnistused valatakse selle rahva peale.²⁴

President Snow õhutas lapsevanemaid ja õpetajaid õpetama lastele kümnnise maksmist.

Ma soovin, et see põhimõte oleks nii sügaval meie südames, et me seda kunagi ei unusta. Ma olen öelnud rohkem kui üks kord, ma tean, et Issand andestab viimse aja pühadele nende kümnnise mittemaksmise minevikus, kui nad nüüd meelt parandavad ja nüüdsest peale kohusetundlikult kümnnist maksavad.²⁵ (Vt 2. soovitus lk 152.)

Kümnnist makstes anname Kiriku töösse omapoolse panuse.

See Kirik ei suudaks teha oma tööd ilma rahata ja [tänu kümnnise seadusele] on Jumal andnud Kiriku tööks vajamineva raha. Meie templid, kus me saame osa kõrgematest õnnistustest, mis surelikule inimesele on kunagi osaks saanud, ehitatakse selle rahaga. Ilma selle rahata ei suudaks me kunagi saata ... misjonäre maailma evangeeliumi kuulutama, nagu me praegu teeme. ... Ja on veel tuhandeid teisi asju, mille jaoks läheb vaja vahendeid. ...

Kui mõned viimse aja pühad ei oleks maksnud kümnnist, ei oleks meie nelja templit [aastal 1899] kunagi püstitatud ja me ei oleks saanud pidada Jumala antud määrusi ja seadusi meie ülenduseks ja hiilguseks. Viimse aja pühade tegevuse esimene põhimõte on

pühitseda maa, täites kümnise seadust ja viies läbi ülenduse ja hiilguse talitusi meie surnute eest.²⁶

**Kui me kuuletume kümnise seadusele,
õnnistab Issand meid ajalikult ja vaimsetl.**

Kümnise seadus on üks tähtsamaid, mis on inimestele ilmutatud. ... Kui pühad kuuletuvad sellele seadusele, õnnistatakse neid jõukuse ja eduga.²⁷

Kui me kuuletume sellele seadusele, ... pühitsetakse maa ja meid loetakse Issanda õnnistuste väärilisteks ning meid toetatakse meie rahaasjades ja kõiges, mida me teeme, nii ajalikes kui vaimsetes asjades.²⁸

Selle Kiriku ajalik pääste ... sõltub kuulekusest sellele käsule.²⁹

Vaesus eksisteerib viimse aja pühade seas ja jääb eksisteerima selle ajani, mil me vähemalt täidame kümnise seadust.³⁰

Ma usun tõesti, et kui viimse aja pühad järgivad seda seadust, siis pääseme kõigest kurjast, mis võiks meid tabada.³¹

See seadus on ilmutatud meie kaitseks ja turvalisuseks ning ka meie edendamiseks õigemeelsuse ja pühaduse teel. Selle seaduse kaudu võib maa, kus me elame, saada pühitsetud; selle seaduse kaudu võib ehitada ja rajada Siioni, et kurjad ja ilma Jumalata elavad inimesed ei suudaks seda enam kunagi maha tallata või oma kohalt eemaldada.³²

Meil on templid ja me saame osa nende õnnistustest, nimelt kõrgeimatest talitustest, mis iial on antud inimestele maa peal tänu nende kuulekusele kümnise seadusele.³³

Me ei ole iial valmis nägema Jumala palet, kuni me kohusetundlikult ei maksa kümnist ega täida teisi kohustusi.³⁴

Ma olen kõnelenud lihtsalt ja ütlen, et see, mida ma olen teile kümnise kohta öelnud, tuleb Jumalalt. Teie tegutsege nüüd vastavalt Issanda Vaimule, et teie silmad võiksid avaneda.³⁵ (Vt 4. soovitus lk 152.)

Kümniseraha kasutatakse templite ehitamiseks ja korrashoiuks.

Lapsevanematel ja õpetajatel on kohustus maksta kümnist ja siis õpetada lapsi tegema sama.

Õpetage oma [lapsi] kümnist maksma, kuni nad on veel noored. Teie, emad, õpetage oma lastele, et kui nad saavad raha, peaksid nad ühe kümnendiku Issandale maksma, ükskõik kui vähe seda on. Õpetage neid maksma täiskümnist!³⁶

On õige, et ... ametikandjad ja õpetajad [Kirikus] võtaksid oma südames ja hinges vastu selle käsu vaimu, et nad võiksid seda samas vaimus õpetada ning aidata kasvaval põlvkonnal mõista kümnise tähtsust ja pühadust. Teilt, mu vennad ja õed, oodatakse, et te mitte ainult ei alluks sellele käsule ise, vaid õpetaksite seda ka teistele, eriti kasvavale põlvkonnale, ... ja nii nagu te selle vaimu saate, nii saate seda ka jagada ning õpetada. ...

Ma soovin, et te mitte ainult ei kuuletuks sellele seadusele, vaid õpetaksite seda viimse aja pühade lastele ja aitaksite neil meeles pidada, et nad vastutusikka jõudes võiksid öelda, et neile on seda õpetatud ja nad on seda seadust juba noores eas järginud.³⁷ (Vt 5. soovitus lk 152.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Vaadake üle president Snow' jutustus ilmutuse saamisest küm-nise kohta (lk 145–148). Mõelge tema valmidusest reisida Saint George'i ja inimeste valmidusest kuuletuda küm-nise seadusele. Mida me sellest loost õpime?
2. Mida tähendab, et küm-nise seadust ei ole raske mõista? (Vt mõningaid näiteid lk 148–149.) Miks võivad mõned inimesed küm-nise seadusele kuuletumist raskeks pidada? Kuidas või-vad president Snow' õpetused aidata kellelgi saada tunnistust küm-nise maksmisest?
3. Uurige osa, mis algab lk 149. Milliseid õnnistusi olete teie või on teie lähedased saanud küm-nise eest ehitatud hoonete ja programmide kaudu? Miks on küm-nise maksmine meie es-mane kohustus?
4. President Snow tunnistas, et küm-nise seadusele kuuletudes saame õnnistusi (lk 150). Milliseid õnnistusi on küm-nise sea-dus toonud teie ellu? Teie pere ja sõprade ellu?
5. Kaaluge president Snow' nõuannet vanematele ja õpetajatele (lk 151–152). Mispärast on tähtis, et ka lapsed maksaksid küm-nist, „ükskõik kui vähe seda on”? Kuidas saame õpetada lapsi küm-nist ja annetusi maksuma?

Samateemalised pühakirjakohad: Ml 3:8–10; ÖL 64:23; 119:1–7

Abiks õpetamisel: „Pange hoolega tähele, et te ei lõpeta head arutelu liiga varakult, püüdes esitada kogu ettevalmistatud materjali. Kuigi materjali läbivõtmine on oluline, siis veel olulisem on aidata tunnis

osalejatel tunda Vaimu mõju, leida lahendust oma küsimustele, suurendada arusaamist evangeeliumist ja pühenduda üha sügavamalt käskude pidamisele” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Juab and Millard Stakes. – Deseret Evening News, 29. mai 1899, lk 5.
2. Juab and Millard Stakes, lk 5.
3. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 532–533; vt ka Deseret Evening News, 17. mai 1899, lk 2; Deseret Evening News, 18. mai 1899, lk 2. Millennial Staris on kirjas, et president Snow pidas selle kõne 8. mail, aga teised tolleaegsed märkmed näitavad, et ta pidas selle 18. mail. President Snow kõneles kümnisest ka 17. mail.
4. President Snow in Cache Valley. – Deseret Evening News, 7. aug 1899, lk 1.
5. President Snow Is Home Again. – Deseret Evening News, 27. mai 1899, lk 1. Tol ajal oli Kirikul 40 vaia.
6. President Snow Is Home Again, lk 1.
7. Deseret Evening News, 24. juuni 1899, lk 3.
8. President Snow Is Home Again, lk 1.
9. Vt The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations. – Improvement Era, aug 1899, lk 792–795; vt ka Ann M. Cannon. President Lorenzo Snow's Message on Tithing. – Young Woman's Journal, apr 1924, lk 184–186.
10. B. H. Roberts'i tsitaat väljaandes „The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations,” lk 795.
11. B. H. Roberts. Comprehensive History of the Church, 6 kd, lk 359–360.
12. Conference Report, okt 1899, lk 28.
13. President Snow in Cache Valley. – Deseret Evening News, 7. aug 1899, lk 2.
14. Vt näiteks ajalehte Deseret Evening News, 24. juuni 1899, lk 3. Tolleaegsed ülestähendused president Snow' jutlustest ja tolleaegsed ajaleheartiklid tema reisidest näitavad, et kuigi ta lubas pühadele, et neid õnnistatakse nii ajalikult kui vaimselt, kui nad täidavad kümnise seadust, siis ei lubanud ta põua lõppemist Utah' osariigi lõunaosas.
15. Vt Western Regional Climate Center. – <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Vt näiteks The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations, lk 793.
17. Conference Report, apr 1907, lk 7.
18. Conference Report, okt 1899, lk 28.
19. Deseret Semi-Weekly News, 28. juuli 1899, lk 10.
20. Conference Report, apr 1899, lk 51.
21. Deseret Evening News, 24. juuni 1899, lk 3.
22. President Lorenzo Snow's Message on Tithing. Lk 185; Salt Lake Citys Assembly Hallis peetud koosoleku protokoll, 29. mai 1899.
23. Deseret Semi-Weekly News, 28. juuli 1899, lk 10.
24. President Snow in Cache Valley, lk 2.
25. Conference Report, okt 1899, lk 28.
26. Conference Report, okt 1899, lk 27–28.
27. Juab and Millard Stakes, lk 5.
28. Deseret Evening News, 24. juuni 1899, lk 3.
29. The Annual Conference of the Young Men's and Young Ladies' Mutual Improvement Associations. Lk 794.
30. Deseret Semi-Weekly News, 28. juuli 1899, lk 10.
31. President Lorenzo Snow's Message on Tithing. Lk 185.
32. Tithing. – Juvenile Instructor, apr 1901, lk 216.
33. Tithing. Lk 215.
34. Conference of Granite Stake. – Deseret Evening News, 21. mai 1900, lk 2; Granite'i vaia konverentsil 20. mail 1900. aastal president Snow' peetud kõne ümberjutustus.
35. Deseret Semi-Weekly News, 28. juuli 1899, lk 10.
36. Millennial Star, 31. aug 1899, lk 546.
37. Tithing. Lk 215–216.

Kiriku algusaastatest peale on Abiühingu õed töötanud koos ja üksteist tugevdanud ajalikes ja vaimsetes asjades.

Abiühing: tõeline vooruslikkus ja puhas usk

„Ühtegi organisatsiooni pole asutatud üllamal eesmärgil. Selle aluseks on tõeline ligimesearmastus, mis on Kristuse puhas armastus.”

Lorenzo Snow' elust

1901. aasta suvel korraldas Abiühingu üldjuhatus päevapikuse ürituse Salt Lake'i Abiühingu õdedele. President Lorenzo Snow võttis vastu kutse tulla naistegrupile kõnelema. Ta alustas kõnet, öeldes: „Mul on au veeta täna pärastlõunal tund või paar koos teiega ja ma loodan, et teil kõigil on täna tore olla. Õige lõõgastumine ja meelelahutus on head ja mul on rõõm näha teid natuke puhkamas ja hinge tõmbamas, sest teie, kes te töötate iga päev nii pingeliselt oma kodudes ja Abiühingus, olete seda väärt.”

President Snow, kelle õde Eliza R. Snow oli olnud Abiühingu teine üldjuhataja, väljendas tänu Abiühingu töö eest. Rääkides Kiriku naistest, ütles ta: „On raske ette kujutada, mida me oleksime teinud või kuidas oleks Issanda töö edenenud ilma nendeta.” Tsiteerides üht näidet, viitas ta Kiriku tolleaegsele misjoniprogrammile, milles tihtilugu kutsuti abielus mehi teenima põhimisjonil: „Kui meie oleme olnud misjonil võõral maal, on nende misjonitöö kodus olnud niisama vaevarikas kui meil välismaal. Keset katsumusi ja puudust on nad üles näidanud kannatlikkust, meelegindlust ja abivalmidust, mis on olnud tõeliselt meeliülendav. Jumalale tänu Kiriku naiste eest! Tänuolik olen täna minagi, ühinedes teie kogunemisega.”¹ (Vt 1. soovitus lk 159.)

Lorenzo Snow' õpetused

Abiühingu liikmed on heaks eeskujuks tõelisest ligimesearmastusest ja puhtast usust.

Abiühingu organiseeris ... prohvet Joseph Smith Issanda juhatusel. ... Täna on sellest saanud Kirikus kõige võimsam headuse vägi. ...

Abiühingu eesmärgiks on tuua leevendust puudusekannatajatele, abistada haigeid ja jõuetuid, toita vaeseid, riietada neid, kes on alasti, ja õnnistada kõiki Jumala poegi ja tütreid. Ühtegi organisatsiooni pole asutatud üllamal eesmärgil. Selle aluseks on tõeline ligimesearmastus, mis on Kristuse puhas armastus (vt Mn 7:47) ja seda vaimu võib näha kõikides ühingu abitegudes. Apostel Jaakobus ütles: „Jumala ja Isa silmis puhas ja laitmatu Jumala teenimine on käia vaatamas vaeslapsi ja lesknaisi nende viletsuses ja mitte lasta maailmal ennast määrada” (Jk 1:27). Võttes seda kui tõde, on Abiühingu liikmed oma eluga näidanud eeskju puhtast ja rikkumata usust, sest nad on abistanud kannatajaid, nende armastuse käsivarred on emmanud isatuid ja lesknaisi ning nad on hoidnud endid maailmast rikkumata. Ma võin tunnista, et maailmas ei ole puhtamaid ja jumalakartlikumaid naisi, kui neid võib leida Abiühingu ridadest.² (Vt 2. soovitus lk 159.)

Abiühingu õed töötavad koos preesterluse hoidjatega, et edendada Jumala kuningriigi huve.

Mulle on alati meeldinud näha, kuidas ustavad Abiühingu õed on seisnud igas olukorras Issanda sulaste kõrval. Te olete alati preesterlusele toeks, valmis tugevdama nende käsi ja andma oma osa Jumala kuningriigi huvide edendamisel. Ja kuna te olete osalenud selles töös, siis kindlasti saate te osa selle töö viljadest ning ülendusest ja hiilgusest, mille Issand annab oma ustavatele lastele.

... Ükski tark piiskop ei jäta väärtustamata oma koguduse Abiühingu tööd. Kuidas saaksid piiskopid hakkama ilma Abiühinguta? Ma ütlen kõigile Kiriku piiskoppidele: julgustage Abiühingu õdesid ja toetage neid nende armastavas ja heatahtlikus töös – ning nad on õnnistuseks teile ja kogu rahvale.³ (Vt 3. soovitus lk 159.)

Hea on tunda Abiühingu mõju igas kodus.

Ma soovitan vendadel julgustada oma naisi [osalema] ühingu, ... sest hea oleks tunda selle organisatsiooni mõju igas kodus. Ma palun teid, mu õed, kui te külastate viimse aja pühade kodusid, kanda seda mõju endaga kaasas. Issand on teile selgelt näidanud, milline on teie vahekord Temaga ning mida teilt oodatakse kui naistelt ja emadelt. Õpetage neid asju neile, keda külastate, eriti noortele naistele. ...

Teie, mu õed, kui Abiühingu liikmed ja emad Iisraelis peaksite kasutama kogu oma mõjuvõimu ... toetamaks rikkumata emadust ja ustavust abielulepingule.⁴ (Vt 4. soovitus lk 159.)

Kiriku kasvades suureneb Abiühingu õdede võimalus teenida.

Mul pole vaja loetleda, mida Abiühing on minevikus korda saatnud. Õdede suurepärase töö on teada üle Siioni ja paljudes teistes maailma paikades. Piisab, kui ütlen, et Abiühing on olnud truu oma missioonile ja ükski heategevuslik organisatsioon ei ole sellest parem ega tehtu poolest sellega võrdne. Viimse aja pühad on Abiühingu ja selle saavutuste üle uhked ning tänulikud Taevasele Isale, et Ta innustas oma sulast, prohvet Joseph Smithi, seda organisatsiooni looma. Abiühingu tulevik on paljulubav. Kiriku kasvades kasvab ka ühingu kasulikkus ja see suudab teha isegi rohkem head kui varem. Kui kõik õed toetavad Abiühingut, saavutab see suuri asju ja on jätkuvalt Kirikule õnnistuseks. Meeldiv oleks näha keskealisi näitamas selle organisatsiooni vastu sama suurt huvi kui vanad. Kui nad seda teevad, siis nad leiavad, et see tugevdab nende usku, annab neile laiema arusaama elust ja oma kohustustest ning edendab neid materiaalselt progressi ja täiuslikkuse rajal.⁵

Abiühingu tegevuse algusaegadest peale on [Kiriku naisi] saatnud Jumala õnnistused. Olen jälginud suure rõõmuga nende edukäiku ja tundnud sügavat huvi selle vastu. ... Nad on olnud hämmastavalt edukad ja on imeline, kuidas Jumal on neid õnnistanud ning valanud nende peale oma Vaimu. Neist on saanud – kui nii on sünnis öelda – otsekui inglid, kes seisavad maailma inimeste seas.⁶ (Vt 5. soovitus lk 159.)

*„Abiühingu liikmed [on] oma eluga näidanud
eeskuju puhtast ja rikkumata usust.”*

Abiühingu õdesid, kes usaldavad Jumalat ja teenivad Teda, õnnistatakse selles ja igaveses elus.

Me soovime veenda õdesid olema oma valdkonnas kasulikud ja mitte heituma, kui nende teel on raskusi, vaid usaldama Jumalat ja vaatama Tema poole. Ma luban teile, et Tema imelised õnnistused valatakse teie peale. Te saate seda ise kogeda. ... Las ma kordan veel kord: ärge heituge, vaid astuge edasi ja tehke head, rakendage usku ja püüdke igal võimalusel veel rohkem head teha! Me soovime, et te rakendaksite kõiki ande, mida Jumal on teile andnud. Oma tegevuse edukust silmas pidades hoidke meeles seda: kui inimene alustab oma teekonda rajal, mille Issand on tähistanud ja mille kaudu viiakse täide Tema soovid, siis saadab teda edu. Ta on täpselt seal, kus Jumal soovib, et ta oleks, ja see on koht, kus sa võid paluda Jumalalt Tema õnnistust.⁷

Jumal õnnistagu Abiühingu ametikandjaid ja liikmeid! Teil on täita üllas missioon ja ma innustan teid mitte väsima tegemast head (vt ÕL 64:33). Me kõik püüdleme seestiliselt hiilguse poole ja meie tuleviku väljavaadete suursugusust on võimatu inimkeeles

väljendada. Kui te jätkate ustavalt oma tööd, saate hiilguse osaliseks ja rõõmutsete igavesti koos Jumala ja Tallega. See on väärt püüdlus, selle nimel tasub ohvreid tuua ja õnnis on mees või naine, kes on ustav ja selle saavutab. Jumal õnnistagu teid kõiki.⁸ (Vt 6. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. President Snow kuulutas, et oleks raske ette kujutada Issanda töö edenemist ilma Kiriku naisteta (lk 155). Mil viisil aitavad naised kaasa Jumala töö tegemisele?
2. Mõtisklege president Snow' sõnade üle Abiühingu missiooni kohta (lk 156, 1. osa). Kas on olnud aega, mil Abiühingu õed on täitnud seda missiooni, aidates teid või teie perekonda? Kuidas on sellised teod mõjutanud teie elu?
3. Vaata üle osa, mis algab lk 156 lõpus. Mil moel Abiühingu õed annavad oma osa „Jumala kuningriigi huvide edendamisel”? Millal oled näinud Abiühingu õdesid töötamas koos preesterluse hoidjatega?
4. Mõtisklege president Snow' palve üle Abiühingu õdedele kasutada oma mõjuvõimu, „toetamaks rikkumata emadust ja ustavust abielulepingule” (lk 157, 1. osa). Miks on seda mõjuvõimu vaja tänapäeva maailmas? Mil viisil võivad Abiühingu õed aidata noortel naistel valmistuda templiabeluks ja emaduseks?
5. President Snow ütles: „Kiriku kasvades kasvab ka [Abiühingu] kasulikkus ja see suudab teha isegi rohkem head kui varem” (lk 157, 2. osa). Mida võivad Abiühingu õed teha tänases maailmas, et suurendada oma võimalusi teha head?
6. Uurige osa, mis algab lk 158. Mõtisklege selle üle, mil viisil on teid juhatatud sinna, „kus Jumal soovib, et [te] oleks”. Kuidas on Jumal teid nendes püüdlustes aidanud?

Samateemalised pühakirjakohad: Js 1:17; Mt 25:34–40; Mo 4:26–27; Al 1:29–30; Mn 7:44–48

Abiks õpetamisel: „Õpetamiseks valmistudes tee kindlaks, et kasutad tunnist tundi erinevaid õpetamismeetodeid. See võib tähendada, et kasutate midagi lihtsat nagu värvilist plakati või kaarti ühes tunnis ning küsitlemist ja tahvlit teises (*Teaching, No Greater Call*, lk 89).

Viited

1. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1.
2. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1.
3. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1.
4. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1.
5. President Snow to Relief Societies. – *Deseret Evening News*, 9. juuli 1901, lk 1.
6. *Young Woman's Journal*, sept 1895, lk 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, sept 1895, lk 578.
8. President Snow to Relief Societies, lk 1.

Koos Jumalaga on kõik võimalik

„Meile esitatavad nõudmised on sellised, et ükski inimene ei suuda neid täita ilma Kõigevägevama abita. ... Tema on lubanud seda abi anda.”

Lorenzo Snow' elust

President Snow oli töömees, kes järgis iseenda tihti korratud nõuannet: „Me peame pingutama. ... Laisklemine ja enese tegevusse mitte rakendamine on kasutu.”¹ Kuid ta tunnistas, et enda soovis üles ehitada Jumala kuningriik ei oleks tema enese jõupingutused kunagi küllaldased ilma Jumala armuta – või „üleloomuliku abita”,² nagu ta seda tihti nimetas. Seepärast, innustades Kiriku liikmeid tublisti töötama „[õiglaste] põhimõtete arendamisel”, kuulutas ta samaaegselt: „Meie kui viimse aja pühad peaksime meeles pidama, et päästmine tuleb läbi Jumala armu.”³ Ta tunnistas, et Jumal lisab meie jõupingutustele oma jõu: „Kuhu Jumal meid asetab, seal suudame me seista; kui ta nõuab meilt enese rakendamist nende pühade põhimõtete toetamisel, siis peame seda tegema; meie peame muretsema ainult selle pärast, ülejäänud eest kannab hoolt Taevane Isa.”⁴

President Snow' õde Eliza täheldas, et vend elas vastavalt oma õpetustele. Eliza kirjeldas teda kui meest, kellel oli „vankumatult kindel usk [Jumala] väe ja armu abisse.” Ta ütles, et ta „teadis, keda ta usaldab”, ja seetõttu oli suuteline kannatama „igat raskust, igat vastuseisu” ja „ületama iga takistuse”.⁵

Lorenzo Snow näitas oma kindlat usku Jumala väe abisse, kui ta sõitis 1840. aastal teenima misjonile Inglismaal. 42-päevasel reisisil üle Atlandi ookeani kannatasid tema ja ta kaasreisijad kolme suure tormi käes. Hiljem ütles ta, et need olid „kohutavad tormid

Enne pimedada mehe tervestegemist ütles Päästja: „Me peame tegema selle tegusid, kes minu on saatnud” (Jh 9:4).

– tormid, mida isegi vanad meremehed pidasid väga ohtlikeks”. Ta märkas, kuidas tema reaktsioon tormidele erines mõnede kaasreisijate reaktsioonist. „Võib liialdamata ütleda, et mitmel juhul oli pilt kohutav. Mind ei üllatanud, kui mehed, naised ja lapsed, kes ei olnud õppinud usaldama Jumalat, väänasid hirmust käsi ja nutsid. Mina usaldasin Teda, kes oli loonud mered ja määratlenud nende piirid. Ma täitsin Tema ülesannet ja teadsin, et mind saadeti sellele misjonile volitusega, mida Tema tunnistab, ning kuigi loodusjõud raevutsesid ning laev keset mässavaid laineid õõtsus ja värises, oli tüüri juures Tema ja minu elu oli Tema kätes kaitstud.”⁶

Mitmed aastad hiljem, kui Lorenzo Snow sai Kiriku presidendiks, leidis ta taas lohutust teadmisesest, et tüüri juures on Issand. 3. septembril 1898. aastal peetud koosolekul toetas Kaheteistkümne Apostli Kvoorum ühehäälselt teda Kiriku presidendina. Koosoleku protokollis on märgitud, et ta tõusis püsti ja ütles, et „tal pole mõtet tuua vabandusi oma võimetusest jne võtta vastu selle positsiooniga kaasnev suur vastutus. ... Ta tundis, et tema teha on anda endast parim ja toetuda Issandale.”⁷ (Vt 1. soovitus lk 167.)

Lorenzo Snow' õpetused

Jumala abiga suudame teha kõik, mida meilt nõutakse.

Ma soovin rääkida viisil, mis kosutaks meie hinge ja tooks päästmist puudutavates küsimustes mõlemale poolele edu. Seepärast vajan ma kõikide usku ja palveid, kes loodavad saada juhatuset ja arukust Issandalt.

Me peaksime mõistma, milline suhe meil on Issanda, meie Jumalaga, ja milline on meie erisugune seisund Tema ees. Et korralikult täita meie peale pandud kohustusi, vajame üleloomulikku abi. ...

... Noormehele, kes soovis teada, mida ta peab tegema, et pärida igavene elu, vastas Jeesus: „Pea käsud!” Noormees vastas, et on käske pidanud noorest põlvest peale. Päästja silmitses teda ning nägi, et midagi on ikka veel puudu. Noormees oli järginud seaduse sõna ja Moosese seadust ning Jeesus armastas teda selle eest, kuid Ta nägi, et midagi on veel puudu. Noormees oli rikas mees ja tänu

rikkusele oli tal maailmas mõjuvõimu. Jeesus teadis, et enne kui võib teda või ühtegi teist inimest ülendada selestilisse maailma, peab see inimene olema allaheitlik kõikides asjades ning pidama kõige tähtsamaks kuulekust selestilisele seadusele. Jeesus teadis, mida nõutakse igalt inimeselt selestilise hiilguse saamiseks – et midagi ei peetaks kallimaks, kui on kuuletumine taeva nõuetele. Päästja nägi, et see noormees klammerdus millegi külge, mis ei olnud selestilise kuningriigi seadustega kooskõlas. Ta nägi noormehes kalduvust hoida oma tunnetes kinni sellest, mis oli talle kahjulik ning mis muudab kõigi evangeeliumi käskude pidamise võimatuks, seepärast ütles Päästja, et noormees müüks ära kõik, mis tal on, ja jagaks vaestele ning järgneks talle.

See käsk kurvastas noormeest. Ta nägi rikkuses oma elu suurt eesmärki, mis andis talle maailmas mõjuvõimu ja kõik asjad, mida ta ihaldas; asjad, mis kindlustasid talle elus õnnistused ja naudingud ning tõstsid ta ühiskonnas kõrgele positsioonile. Ta ei suutnud ette kujutada, et võib elus saada õnnistusi, naudinguid ja eelisõigusi ning ihaldatud asju, kui pole rikas. Ometi annab evangeelium kõik, mis on vajalik, et rahuldada inimese tahtmised ja nõudmised ning teha ta õnnelikuks. Issand soovis, et ta vabaneks sellisest mõtteviisist ja eemaldaks selle oma meelest ja tunnetest, ning et temast võiks saada kõigis asjus Issanda sulane. Ta soovis, et see noormees oleks täielikult pühendunud Päästja teenimisele, teeks seda tööd südamega, järgiks Püha Vaimu juhatust ja valmistaks ennast ette selestiliseks hiilguseks. See noor mees aga ei olnud sellega nõus. Temalt nõutud ohver tundus liiga suur. Siis ütles Päästja: „Tõesti, ma ütlen teile, rikas läheb taevariiki ränga vaevaga. Hõlpsam on kaamelil minna läbi nõelasilma kui rikkal minna Jumala riiki.”

Seda kuuldes hämmastusid jüngrid väga ja ütlesid: „Kes siis küll võib pääseda?” Nad leidsid, et siis ei pääse ükski rikas inimene Jumala kuningriiki. Sellele mõttele viisid neid Päästja sõnad. Aga Jeesus vastas: „Inimeste käes on see võimatu, kõik on aga võimalik Jumala käes.” (Vt Mt 19:16–26; vt samuti Joseph Smithi piiblitõlget Mt 19:26, joonealune märge *a*; Mk 10:27, joonealune märge *a*.)⁸ (Vt 2. soovitus lk 167.)

Jumal on lubanud meid aidata meie püüdlustes elada evangeeliumi õpetuste kohaselt.

Me ei saa omal jõul kuuletuda kõikidele käskudele, mis Jumal on meile andnud. Jeesus ise ei suutnud oma tööd täide viia ilma oma Isa jumaliku abita. Ta ütles kord: „Mina ei saa iseenesest teha midagi. Ma mõistan kohut nõnda, nagu ma kuulen, ja minu otsus on õiglane, sest ma ei otsi oma tahtmist, vaid tema tahtmist, kes minu on saatnud” (Jh 5:30). Ja kui Tema, meie Issandal, oli vaja jumalikkude abi, siis seda rohkem vajame Tema abi meie. Igas olukorras, milles viimse aja pühad oma kohustusi täites viibivad, on neil õigus Püha Vaimu abile, kõikides olukordades ja kõikide kohustuste täitmisel.

... Ma ei suuda ette kujutada midagi, mis oleks nii tähtis kui töötada iseenese ülenduse ja hiilguse saamiseks. Kahtlemata on see üks suuremaid põhjuseid, milleks me siia maailma tulime. ... Ükski mees ega naine ei peaks heituma, kui tunneb, et ei suuda lõpuni teha seda, mida ta sooviks. Kuid me peaksime tegema kõik, mida suudame, et viia lõpuni suur töö, mille pärast me siin oleme.⁹

See usk, mille me oleme omaks võtnud, nõuab meilt teatud viisil käitumist. Seda ei nõua oma järgijatel ükski teine meile teada olev usk. Meile esitatavad nõudmised on sellised, et ükski inimene ei suuda neid täita ilma Kõigevägevama abita. Vaja on mõista, kas või osaliselt, kui suur ja tähtis on õnnistus, mis meile lõpuks osaks saab, kui järgime seda usku või evangeeliumi, mille vastu võtsime. Ohverdused, mida meilt nõutakse, on sellised, mida ei suudaks teha ükski mees või naine ilma üleloomuliku väeta. Issandal, kes meilt neid nõuab, ei olnud kunagi kavas, et inimesed peaksid neid nõudmisi täitma ilma üleloomuliku abita – sellise abita, mille puhul ükski teine usund ei väida, et neil see on. Tema on lubanud seda abi anda. ...

Neid nõudmisi ... esitati igal ajal ja alati, kui Jumal kutsus inimesi Teda teenima ja võtma vastu Tema seadusi. Ohverdusi nõuti Iisraeli päevil, samuti meie rahva alguspäevil. Neid nõuti Aabrahamilt, Iisakilt ja Jaakobilt. Neid nõuti Mooseselt ja rahvalt, kelle ta tõi välja Egiptuse ikke alt. Neid nõudmisi on esitanud kõik prohvetid, kes on elanud Adamast kuni tänapäevani. Seda nõudsid apostlid, kes said

„See töö, mida me teeme, võib edeneda ainult siis, kui Jumal õnnistab meie ustavaid ja ausaid jõupingutusi.”

oma volituse Jeesuselt Kristuselt, elava Jumala Pojalt, käte pealepanemise teel ja kuuletudes usule, mida apostlid kuulutasid ja inimestele õpetasid. Ükski inimene Adamast kuni tänapäevani ei ole suutnud elada nende seaduste järgi, välja arvatud Jumala rahvas, kellel oli volitus ülalt meie Issandalt Jumalalt.¹⁰ (Vt 3. soovitus lk 167.)

Kui osaleme Jumala töös, on meil vaja Jumala abi.

Mida tahes te Siioni huvide edendamiseks ette võtate, te peate toetuma Issandale, et saavutada edu.¹¹

Kõiges, mida inimene püüab korda saata, peaks ta otsima ainuüksi Jumala hiilgust. Me peaksime pidama meeles, et iseenesest ei suuda me midagi. Me oleme Jumala lapsed. Me oleme pimeduses, [kui] Jumal ei valgusta meie mõistmist. Me oleme abitud, [kui] Jumal meid ei aita. Tööd, mida me peame siin tegema, ei saa teha ilma Kõigevägevama abita. ... See ongi maailma inimeste ja liiga tihti ka Iisraeli vanemate probleem: me unustame, et töötame Jumala heaks. Me unustame, et oleme siin selleks, et täide saata asju, mida lubasime Issandale. See töö, mida me teeme, on suurepärane. See on

Kõigevägevama töö ja Tema on oma varasemate kogemuste põhjal välja valinud mehed ja naised, kes Tema eesmärgid ellu viivad.¹²

See töö, mida me teeme, võib edeneda ainult siis, kui Jumal õnnistab meie ustavaid ja ausaid jõupingutusi ning meie kindlat otsust viia lõpuni see töö, mida oleme siia ilma täide saatma tulnud. Kui vaatame tagasi kogetule, siis pole raske mõista, et meie edukus on sõltunud meie ausast püüdlusest teha Jumala tööd, töötada inimeste heaks ja puhastada endid nii palju kui võimalik isekusest. Selline on olnud minevik. Me võime uskuda, et meie edu tulevikus ja abi, mida Jumal meile annab, sõltub meie otsustavusest teha Jumala tahet igas olukorras.¹³ (Vt 4. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege jutustust lk 161–163. Miks erineb Jumalat usaldavate inimeste reageerimine nii palju inimeste omast, kes Jumalat ei usalda?
2. Mõtisklege jutustuse üle Päästjast ja noorest mehest (lk 163–164). Nimetage mõningaid asju, mille külge inimesed klammerduvad ja neist lahkudes kurvastavad? Miks peame sellistest asjadest loobuma, kui tahame pälvida Issanda suurimaid õnnistusi?
3. President Snow õpetas, et isegi Päästjal oli vaja Jumala abi, et oma töö lõpuni viia (lk 165). Kuidas kasutaksite teie president Snow' sõnu, kui tahate abistada kedagi, kes tunneb, et ei suuda elada evangeeliumi järgi?
4. Uurige selle peatüki viimast osa (lk 166–167). Mispärast ei palu me vahel Jumalalt abi? Mida võiksite teha, et Jumal teid elus rohkem abistaks?

Samateemalised pühakirjakohad: Fl 4:13; 2Ne 10:23–24; 25:23; Jk 4:6–7; Mo 24:8–22; UA 1:3

Abiks õpetamisel: „Andke tunnis osalejatele ülesandeks lugeda teatud küsimusi peatüki lõpust (omaette või väikeste rühmadena).

Paluge neil otsida peatükist küsimustega seotud õpetusi. Seejärel paluge neil jagada oma mõtteid ja arusaamu ülejäänud rühmaga” (lk vii selles raamatus).

Viited

1. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
2. Deseret News, 14. jaan 1880, lk 786.
3. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
4. Deseret News, 28. okt 1857, lk 270.
5. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow, 1884, lk 116–117.
6. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 49.
7. Journal History, 13. sept 1898, lk 4.
8. Deseret News, 14. jaan 1880, lk 786.
9. Conference Report, apr 1898, lk 12.
10. Deseret News, 14. jaan 1880, lk 786.
11. Improvement Era, juuli 1899, lk 708.
12. Deseret Weekly, 12. mai 1894, lk 638.
13. Conference Report, apr 1901, lk 1.

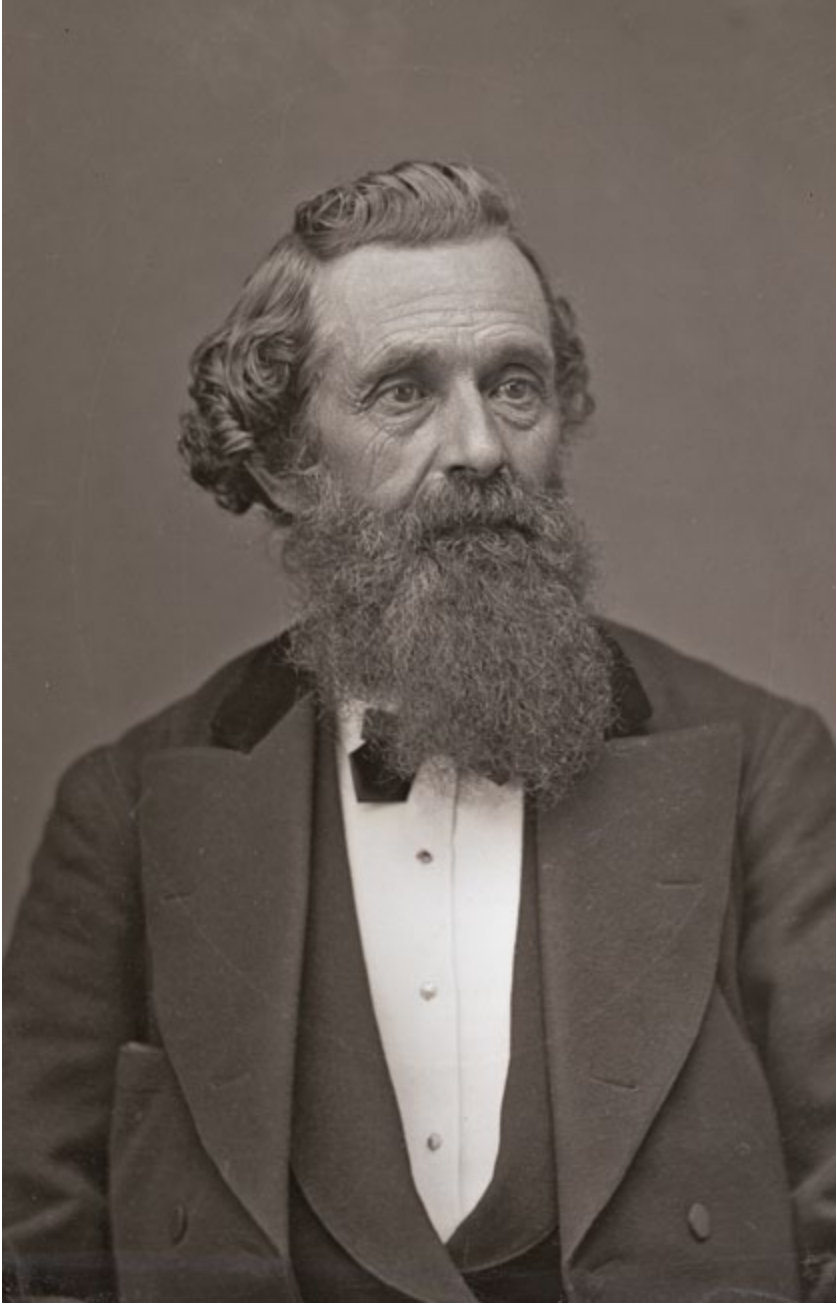
Ustav ja energiline teenimine Jumala kuningriigis

*„Teades, et meie usk on õige, peaksime
olema pühendunud oma usu eesmärgile
rohkem kui keegi teine maa peal.”*

Lorenzo Snow' elust

1851. aasta lõpus avaldas Esimene Presidentkond kirja, milles palus kõikidel Kaheteistkümne Apostli Kvoorumil liikmetel „seada korda oma erinevate misjonite asjad” ja naasta 1853. aasta aprilliks Salt Lake Citysse.¹ Seega jõudis Lorenzo Snow misjon Itaalias lõpule. 1852. aasta veebruaris andis ta misjonitöö üle vend John Daniel Malanile, kes oli hiljuti usku pöördunud ja reisis koos vanem Jabez Woodardiga Malta saarele. Maltast lootis vanem Snow sõita laevaga Indiasse. Indias töötasid esimesed misjonärid tema järelevalve all ning ta tundis suurt soovi nendega ühineda. Sealt edasi plaanis ta maakerale ringi peale teha ja naasta koju üle Vaikse ookeani ja lääneosariikide kaudu.²

Vanem Snow' plaanid muutusid, kui nad koos vanem Woodardiga Maltale jõudsid. Ta pidi mitmeks nädalaks saarele jääma, kuna aurulaev oli Punasel merel viga saanud. Selle asemel et viivituse üle kurta, otsustas Lorenzo tööle asuda. 10. märtsil 1852 kirjutatud kirjast loeme: „Ma tunnen, et sellest ajast, mille Issand on mulle nüüd kasutada andnud, võib tulla palju head. Kõige tähtsamal tööpöllul, kus tehakse ära suur töö, mis ulatub ümbritsevate rahvasteni, on mu kaaslasteks huvitavad inimesed.” Ta kirjutas, et saatis sõna vanem Thomas Obayle, misjonärile Itaalias, „et ta tuleks kohe ja tooks kaasa võimalikult palju brošüüre ja raamatuid”. Kuna vanem Snow ei teadnud, mida ta koos oma kaaslastega Maltal nii kaua teeb, avaldas ta soovi rajada sinna üks Kiriku kogudus. Ta ütles:

Vanem Lorenzo Snow

„See vabastaks mitmed riigid vaimsetest ahelatest, kuna maltalaste kaubandussidemed ulatuvad Euroopa, Aasia ja Aafrika kaldail kaugele.”³

1. mail 1852 saatis vanem Snow kirja, milles andis ülevaate Maltal tehtud töö edasiminekest. Ta kirjutas: „Inimesed külastavad meid nüüd pidevalt, tundes huvi selle „kummalise usu” vastu. Paar õhutat tagasi oli meie juures härrasid kaheksast eri riigist, et vestelda meie õpetustest: nende seas olid mehed Poolast ja Kreekast, kes nüüd suure huviga loevad meie kirjandust. Kaks intelligentset ja ettevõtlikku noort meest, meie saarel teenimise uudseviili, aitavad meid meie ettevõtmistes; ühe neist pühitsesime vanemaks. Ta räägib soravalt mitmeid keeli.”⁴

Vanem Snow unistus teenida Indias ja maakerale ring peale teha ei täitunud. Selle asemel täitis ta oma ootamatul Malta visiidil kuulekalt Issanda tahet, pannes seal aluse misjonitööle. Kui tal 1852. aasta mais õnnestus lõpuks laevale saada, sõitis ta läände, mitte itta, järgides oma juhi kutset naasta Salt Lake Citysse. Kaks kuud hiljem organiseerisid vanemad Woodard ja Obray Maltal Kiriku koguduse.⁵ (Vt 1. soovitus lk 178.)

Lorenzo Snow' õpetused

Kuna meile on antud evangeeliumi täius, teenime kui Kristuse saadikud.

Me tunnistame kogu maailmale, et me teame läbi taevase ilmutuse, läbi Püha Vaimu, et Jeesus on Kristus, Elava Jumala Poeg ja et Ta ilmutas ennast Joseph Smithile samamoodi kui muistsetele apostlitele pärast hauast ülestõusmist. Kristus tegi Josephile teatavaks taevased tõed, mille kaudu inimkond võib saada päästetud. Seeläbi ... oleme väga tähtsal ja vastutusrikkal positsioonil, teades, et vastutame Jumala ees, kes on pannud meie peale püha usalduse, et me tegutseks vastavalt sellele.

Nii nagu apostlid ilmusid maailma ette pärast seda, kui olid saanud ülestõusnud Päästjalt ülesande kuulutada kuningriigi evangeeliumi kõikidele rahvastele, lubades kõigile, kes nende sõnu usuvad, Püha Vaimu andi käte pealepanemise teel, nii ilmume ka meie. Nii nagu nemad kuulutasid vastavalt saadud ülesandele keset

tagakiusamist ja vastuseisu täie kindlusega, et evangeelium on Jumala vägi päästmiseks kõigile, kes seda usuvad ja järgivad, nii kuulutame seda ka meie. Nii nagu nemad jutlustasid usku Issandasse Jeesusesse Kristusesse, ristimist pattude andekssaamiseks ja käte pealepanemist Püha Vaimu anni saamiseks, mis on päästmise oluline osa, nii jutlustame ka meie. Nii nagu nemad said Püha Vaimu väe kaudu tunnistajateks Issandast Jeesusest Kristusest ja kandsid ustavalt Tema evangeeliumi sõnumi paganatele, nii on meist tänu samale Pühale Vaimule saanud Tema tunnistajad ja kuna meie oleme saanud sama jumaliku ja püha kutse, astume samale kohale.

Siis, olles samal kohal, võtame me vastu kõik Kristuse saadiku kohustused ja oleme vastutavad oma tegude eest ning selle eest, kuidas me kasutame andeid ja võimeid, mida Issand on meile andnud.⁶ (Vt 2. soovitus lk 178.)

**Kiriku liikmeks olemine on kutse
aidata teistel saada päästetud.**

Kui Issand kutsub maailmast ühe isiku või terve grupi inimesi, ei ole see alati mõeldud selle isiku või nende isikute heaoluks. Issanda eesmärgiks ei ole päästa ainult need inimesed, keda kutsutakse viimse aja pühadeks, ... vaid tuua pääste kõigile inimestele, nii elavatele kui surnutele. Aabrahami kutsudes andis Issand temale lubadusi hiilguse kohta, mis pidi tulema Aabrahami ja tema järglaste peale. Nendest lubadustest leiame märkimisväärse ütluse: „Ja sinu soo nimel õnnistavad endid kõik maailma rahvad.” (Vt 1Ms 22:15–18; Aabr 2:9–11.) ... Issanda plaan ei olnud õnnistada ainult Aabrahami ja tema järeltulijaid, vaid kõiki maailma rahvaid. ...

Kui Jeesus tuli, tuli ta kui ohvriand mitte ainult Iisraeli rahvale või Aabrahami järglastele, Iisakile ja Jaakobile, vaid kogu inimkonnale, et Tema läbi saaksid õnnistatud kõik inimesed ja Temas saaksid päästetud kõik inimesed. Tema missioon oli teha võimalikuks, et kogu inimkond võiks saada osa igavesest evangeeliumist – mitte ainult Iisrael, vaid kogu inimkond, mitte ainult need, kes elavad maa peal, vaid ka need, kes on vaimumaailmas. ...

Meil on sama preesterlus, mis oli Jeesusel, ja me peame tegema sama, mida Tema tegi. Peame Jeesuse sarnaselt tooma ohvriks oma

soovid ja tunded, ehk mitte küll surema märtrisurma, nagu tegi Tema, kuid tooma ohvreid, et täita Jumala tahet, või me ei ole Tema püha preesterluse väärilised. Peame olema maailma päästjad. Jumal tahab, et saaksime päästjaks inimestele, kes praegu maa peal elavad, ja ka paljudele inimestele vaimumaailmas. Ta ei anna meile üksnes võimalust päästa iseennast, vaid võimaldab meil kaasa aidata paljude Kõigevägevama järeltulijate päästmisele.⁷ (Vt 3. soovitus lk 178.)

Issanda töös on tähtsad iga kutse ja iga kohustus.

Küsimus on selles, kas me mõistame oma vastutust? Kas me mõistame täielikult selle töö iseloomu, mille oleme ette võtnud? Vahel ma arvan, et mõned meie vendadest, Iisraeli vanematest, on liialt valmis kõrvale hoidma oma kohustustest, mis neil on vastavalt nende lepingutele. Usk, mis neil kord oli, on peaaegu kadunud ja nad paistavad olevat rahul sellega, et on Kiriku liikmed vaid nime, mitte tegude poolest.

On teisi, kes arvavad, et kuna nende nimi pole laialt tuntud, kuna neil ei ole ... mõjuvõimu paljude inimeste üle, siis ei loe, millised harjumused neile külge jäävad või milliseks eeskujuks nad on oma vendadele. Aga kui nad saaksid tähtsa kutse, näiteks olla Kiriku president või nõuandja, kui nad kuuluksid Kaheteistkümne Apostli Kvoorumisse, oleksid Kõrgema Nõukogu juhataja, ülempreester või ametis Seitsmekümnes, siis oleks nende jaoks oluline, kuidas nad käituvad. Selles siin näitavad nad suurt nõrkust või suurt teadmatus, nende lamp on kas kustumas või ei ole nad aru saanud, mida tähendab võtta enda peale evangeeliumi kohustused.

Päästja ütles oma tähendamissõnas, et taevariik on nagu mees, kes enne võõrsile minekut andis oma varanduse sulaste kätte. Ühele andis viis talenti, teisele kaks ja kolmandale ühe. See, kes oli saanud viis talenti, läks ja kauples nendega ning sai teised viis juurde, kahekordistades osa, mis talle oli usaldatud. See, kes sai kaks talenti, läks samuti ja sai kaks juurde. Aga sulane, kes oli saanud ühe talendi, läks ja kaevas selle maasse ning peitis oma isanda raha ära. Ta ilmselt leidis, et tema osa oli liiga väike, et sellest kasu saada, ja seepärast ei teinud ta selle vähese rahaga midagi. (Vt Mt 25:14–30.)

„Kui sa täidad oma kohustusi, siis on sinul midagi, mida maailm ei saa anda ega ära võtta.”

Kas mõni meie vanem ei ole samasuguses olukorras? Üks ütleb: „Ma olen ainult puusepp või rätsep või ehk ainult müüriladuja abitööline, seepärast ei ole tähtis, kuidas ma ennast üleval pean ning kas ma täidan või jätan täitmata oma väikesed kohustused. Kõik oleks hoopis teistmoodi kui oleksin vastutusrikkamal ja tähtsamal kohal.”

Pea kinni, vend! Ära lase ennast petta sellisest meelitavast ideest. On tõsi, et oled ehk ainult müüriladuja abi, kuid sa oled Iisraeli vanem. Sa oled Issanda Jeesuse Kristuse saadik. Kui sa täidad oma kohustusi, siis on sinul midagi, mida maailm ei saa anda ega ära võtta, ja sa vastutad Jumala ees, kuidas sa kasutad talente, mida Ta sinu hoida andis, olgu neid siis palju või vähe.

Sa mõjutad mingil määral teisi ja isegi kui see mõju on väga väike, mõjutab see siiski kedagi ning sa oled vastutav selle mõju tagajärje eest. Seepärast asud sa – nõustud sa sellega või mitte

– Jumala ja inimese ees tähtsal kohal, mis ei jää märkamatuks ning millest sind ei saa vabastada, kui soovid oma nime puhtana hoida.

Millised väljavaated on sellisel inimesel? Ma ütleksin, et kui ta austab oma kutset ja leitakse olevat ustav talle antud usaldusele, siis on tema väljavaated saada päästetud ja ülendatud Jumala kuningriiki niisama head kui igal teisel inimesel. Kui ta mõistab oma seisundit ja elab sellele vastavalt, siis on tema väljavaated võrdsed iga inimese omadega, kes on kunagi elanud alates isa Aadamast kuni praeguse hetkeni. Ja on sama tähtis, et ta peab ennast sama korralikult üleval vastavalt oma mõjusfäärile kui iga teine inimene, keda võidaks kutsuda kõrgemale positsioonile või teisisõnu, kes on pandud vastutama suurema hulga talentide eest. ...

... Issand ei nõua inimeselt, kellel on vaid üks talent, sama palju kui sellelt, kellel on rohkem kui üks; temalt nõutakse vastavalt sellele, mis tal on. Seepärast olgu kõik julged ja püüdke rohkendada talente, mis neil on; ja see, kellel on üks talent, kasutagu seda, mitte ärgu peitku maasse; ehk las see, kellel on vaid vähe võimeid, parandab ennast ega nurise selle pärast, et loodus ei ole olnud tema vastu sama lahke kui ta venna vastu. Olgem rahul oma saatusega, ja kui see pole nii ihaldusväärne, kui me sooviksime, siis peaksime püüdma sobilikul moel seda paremaks muuta, tundes samal ajal tänulikkust oma maise elu eest ja eriti Jumala Vaimu eest, mis tuleb meie kuulekusest evangeeliumile. ...

Ma lugesin kord anekdooti ... mehest, kes oma tarkuse ja isamaa-armastusega oli saavutanud suure tuntuse, kuid kes kellegi kadeduse pärast määrati kohale, mida peeti väga alandavaks. Asudes oma kohustusi täitma, tegi see mees järgmise tähelepaneku: „Kui kutse ei austa mind, siis austan mina kutset!” Me väldiksime paljusid probleeme ja meie olukord oleks palju parem, kui me kõik austaksime kutset, millesse meid teenima kutsutakse. Issand ise tegi meie esimestele vanematele riided ehk oli tookord nende rätsepaks. Jeesus Kristus oli samuti puusepp. Päästja oli kindlasti austusväärne ja aus puusepp, muidu ei oleks ta kunagi väärinud oma hilisemat positsiooni. Kui me suudaksime näidata vendadele ja õdedele, kui tähtis on teenida oma kutses ausalt ja ustavalt, siis väldiksime paha-meelt ja probleeme, mida me praegu kogeme, ja Jumala töö läheks edasi kahekordse kiirusega ning kõik Tema eesmärgid saavutataks

kiiremini. Samuti oleksime ise paremini valmis vastu võtma Jumala tahte ilmutust. ...

Vennad ja õed! Jumal õnnistagu teid ja aidaku alati kasutada teie kätte usaldatud talente kui targad sulased.⁸ (Vt 4. soovitus lk 178.)

Kui me teenime Jumalat usu, energia ja rõõmsa meelega, annab Ta meile tuge ja aitab meil saavutada edu.

Ma ütlen, et las inimesed teenivad Jumalat ustavalt, energiliselt ja rõõmsa meelega. ... On aegu, kui inimesed satuvad olukorda, milles oleks väga raske, kui mitte võimatu, olla rõõmus. Kuid selliseid aegu tuleb ette harva.⁹

„Teades, et meie usk on õige, peaksime olema pühendunud oma usu eesmärgile rohkem kui keegi teine maa peal. Teades, nagu teame meie, või peaksime teadma, et evangeelium, mille oleme vastu võtnud, lubab meile kõike, mida meie süda oskab soovida või ihaldada, kui oleme ustavad. Me peaksime olema väga ustavad, pühendunud, energilised ja auahned täitmas Issanda soove, nagu Ta neid meile aeg-ajalt oma sulaste kaudu ilmutab. Me ei tohiks olla oma kohustuste täitmisel leiged või hoolimatud, vaid peaksime püüdma kogu väe, jõu ja hingega mõista oma kutse mõtet ja tehtava töö olemust.

Maa peal olles käskis Jeesus oma jüngritel minna ja jutlustada evangeeliumi ilma leiva või toidupaunata, muretsemata, mida süüa, juua või millega riietuda, vaid lihtsalt minna ja tunnistada asjadest, mida neile oli ilmutatud. Nii tehes kindlustasid nad endile Kõigevägevama õnnistused ja nende jõupingutusi saatis alati edu. Nende edu oli kindel, ükski vägi ei saanud neid takistada saavutamast edu, sest nad läksid Kõigevägevama jõuga täitma Tema tahet ning Tema hoidis neid ülal ja toetas ning andis neile kõik eduks vajaliku. Kuuletudes Issanda käskudele, kindlustasid nad endale õnnistused elus ja au tulla esile esimese ülestõusmise hommikul. Ning nad olid kindlad, et ükski maine vägi ei suuda takistada nende tööd. Sellised väljavaated oleksid olnud mulle meeltemööda, oleksin mina olnud nende asemel või kelle tahes asemel, sest mõte ülimast edust on mõtlevale inimesele väga meeltemööda.

Kui apostlid oleksid kästu asemel teinud midagi muud, kujutades ette, et muuga tegeledes teenivad nad sama eesmärki, ei oleks nad oma tegevustes sama suurt edu saavutanud, ka ei oleks neil olnud seda teadmist kindlast edust, mis oli nende katsumuste ja tagakiusamiste ajal kahtlemata pideva õnne ja rahulolu allikaks.

... Oleksid apostlid või seitsmekümned Jeesuse päevil ette kujutanud, et võivad täita oma missiooni, ehitades laeva nagu Noa või viljaladusid nagu Joosep, oleksid nad suuresti eksinud.

Joosep kutsuti Egiptuse maal täide viima teatud sorti ülesandeid, mis said tema kohustuseks. Teda ei kutsutud evangeeliumi kuulutama ilma kukru ja paunata, vaid ehitama viljaaitu ning kasutama kogu oma mõjuvõimu kuninga, aadelkonna ja Egiptuse inimeste juures, et nad paneksid vilja kõrvale põua ajaks. ... Kujutagem nüüd ette, et Joosep oleks hakanud laeva ehitama, mis ei oleks toonud talle Issanda kiitust ja ta poleks nii suutnud päästa egiptlasi ega oma isa koda. Kui Noal käsiti ehitada laev ja ta oleks selle asemel ehitanud hoopis viljaaidad, ei oleks tema ega tema koda pääsenud. Nii on ka meiega, kui meilt midagi nõutakse. ... Ükskõik mida meilt nõutakse Kõigevägevama kuningriigi piires, peame me hoolega järgima, et käime saadud juhiste vaimus ja täidame oma kohust, kui soovime kasvada Jumala juures väes ja mõjuvõimus.¹⁰ (Vt 5. soovitus lk 178.

Issanda töö on vahel raske, kuid toob suurt rõõmu.

Seda tööd tehes tuleb ette palju ebameeldivat, aga sellest võib saada ka suurt rahuldust. Kui me meenutame oma otsust pühenduda tõe eesmärgile ja pidada oma lepinguid, tunneme suurt rõõmu, sest tunneme tugevalt oma kutse vaimu, ilma milleta ei suudaks me Jumala kuningriigiga sammu pidada.¹¹

Me peaksime uuendama oma lepinguid Jumala ja pühade inglite ees, lubades Jumala abiga Teda eesseisvate aastate jooksul ustavamalt teenida, kui oleme seda teinud minevikus, lubades, et meie avalik ja eraelu, meie teod ja vaim ning mõjuvõim võiksid järgida hüüdlause: „Jumala kuningriik või ei midagi!” Ma usun, ... et suudame täielikult pühenduda Jumala teenimisele, et rajada maa peale tema Siion, töötades usinalt tõe ja õigluse nimel, kuni see töö

muutub meie rõõmuallikaks ning Jumala teenimisest ning Tema käskude pidamisest saab meie teine loomus. Nii võime tunda Püha Vaimu oma südames ja olla üle maailmast ning järgida selestilist seadust oma meeles ja tegevustes, nii võime mõista iseennast ja oma eelisõigusi, et võiksime juba selles elus osa saada suurest hulgast selestilistest õnnistustest, mida võib kogeda selestilises hiilguses.¹² (Vt 6. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege lugu lk 169–171. Milliste sõnadega kirjeldaksite Lorenzo Snow' hoiakut Issanda teenimisel? Mida võite teie teha, et järgida tema eeskujut?
2. Mõtisklege osa üle, mis algab lk 171. Miks toob teie arvates Kiriku liikmeks olemine kaasa suurt vastutust? Mida tähendab teie jaoks olla Kristuse saadik?
3. President Snow õpetas, et oma Kiriku kutsetes on meil võimalus olla abiks Jumala laste lunastamisel (lk 172–173). Kuidas mõjutab see arusaamine meie teenimist Kirikus?
4. President Snow ütles, et me peaksime hoolsalt teenima, olgu meie vastutus kui tahes väike (lk 173–176). Millal olete teie näinud kedagi austamas näiliselt väikest kutset või ülesannet?
5. Lugege osa, mis algab lk 176. Mil viisil mõjutavad usk, energia ja rõõmus meel meie teenimist?
6. Lugege peatüki viimast osa (lk 177–178). Millal olete teie tundnud rõõmu Jumala kuningriigis töötamisest? Kuidas võime saada ebameeldiva ülesande täitmisest rahulolu? Kuidas võime aidata lastel ja noortel ustavalt teenida Issandat?

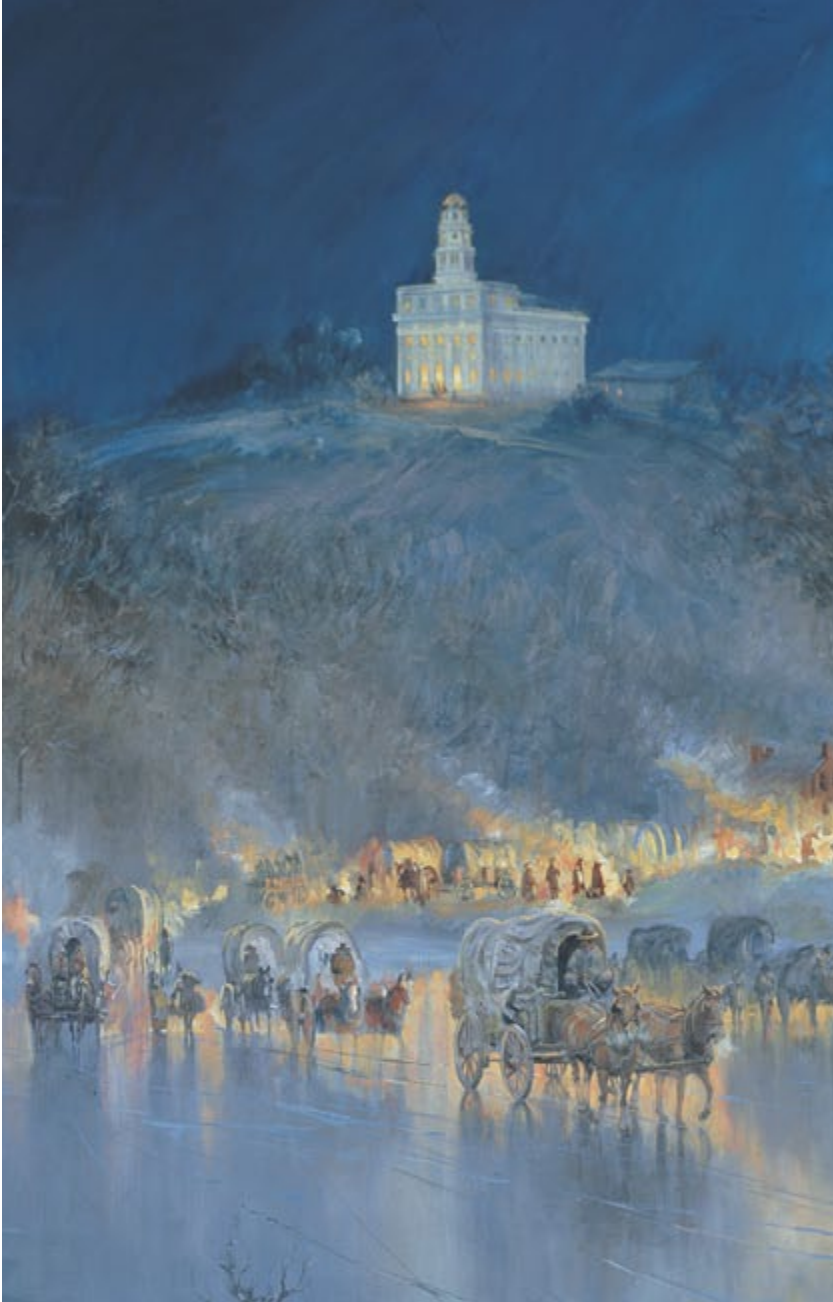
Samateemalised pühakirjakohad: Ps 100:2; 1Kr 12:12–31; Jk 1:6–7; 2:3; Ms 4:26–27; ÕL 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Abiks õpetamisel: „Kuulake siiralt tunnis osalejate kommentaare. Teie eeskujut aitab neil hoolikamalt üksteist kuulata. Kui te ei saa kommentaarist aru, küsige selgitavaid küsimusi. Te võite öelda: „Ma

pole kindel, kas sain õigesti aru. Kas te võiksite seda veelkord seletada?” või „Kas te võiksite tuua näite?” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Vt Brigham Young, Heber C. Kimball ja Willard Richards. Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. – *Millennial Star*, 15. jaan 1852, lk 25.
2. Address to the Saints in Great Britain. – *Millennial Star*, 1. dets 1851, lk 365.
3. The Gospel in Malta. – *Millennial Star*, 24. apr 1852, lk 141–142.
4. The Malta Mission. – *Millennial Star*, 5. juuni 1852, lk 236.
5. Vt Jabez Woodard. Italian Correspondence. – *Millennial Star*, 18. sept 1852, lk 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jaan 1877, lk 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jaan 1883, lk 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jaan 1877, lk 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 30. märts 1897, lk 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 31. märts 1868, lk 2.
11. *Millennial Star*, 29. okt 1888, lk 690.
12. *Conference Report*, apr 1880, lk 81.

Enne pühade lahkumist Nauvoost tegid preesterluse juhid lepingu, et nad aitavad kõiki pühasid, kes soovivad emigreerujatega liituda.

„Et me võiksime olla üks”

„Kõigevägevama hääl kutsus meid välja ... segadusest, et moodustada liit ja armas vennaskond, kus me võiksime üksteist armastada nagu iseennast.”

Lorenzo Snow' elust

Enne kui pühad Nauvoost minema aeti, kohtusid Kiriku juhtivad vennad templis. Nad tegid lepingu, et nad „teevad kõik, mis on nende võimuses, et kõik pühad, kes Nauvoost välja aeti, leiaksid endale pühade kogunemiskohas uue asupaiga”.¹ Püüdes täita oma lepingut, rajas Brigham Young 1849. aastal Alalise Emigratsiooni Fondi. Selle programmi raames laenas Kirik emigreeruvatele pühadele raha, mille nad Utah'sse jõudes ja tööle asudes tagasi maksaksid.

President Young kutsus vanem Lorenzo Snow'd ja teisi selle eesmärgi jaoks raha koguma. Vanem Snow'l oli raske pühadelt annetusi paluda. Enne Soolajärve orgu jõudmist olid tagakiusamise pärast ühest asupaigast teise kolunud pühad vaesunud. Ta kirjutas oma päevikusse: „Täites oma ülesannet ja kogudes annetusi pühadelt, kes olid pärast seda, kui neid oli röövitud ja rüüstatud, läbinud pea kahe tuhande kilomeetrise teekonna ja viimaks jõudnud Ameerika kõrbe veevaesele mahajäetud ääremaale, avastasin, kui raske see ettevõtmine oli. Peale mõne erandi oli inimestel väga vähe, kui üldse midagi, teistega jagada.” Kuid siiski andsid inimesed igal pool, kus vanem Snow käis, kõik, mis neil anda oli. Ta kirjutas: „Kõikjal keset vaesust kohtasin hinge ülevust ja valmisolekut anda osa sellest vähesest, mis neil oli. Soojad tervitused, millega mind isegi keset ülimat puudust vastu võeti, täitsid mu südame suure rõõmuga. Üks mees käis peale, et ma võtaksin tema ainsa lehma, öeldes, et Issand oli ta päästnud ja teda õnnistanud, kui ta lahkus oma kodumaalt

ja tuli rahu maale, ning tema kohus on anda oma ainus lehm ja ta ootab teistelt sarnases olukorras samasugust käitumist.”

Pärast annetuste kogumist Utah’ põhjaosas märkis vanem Snow: „Pühade südamed olid avatud, ja arvestades nende olukorda, annetasid nad lahkelt ja rikkalikult ning ütlemata hea meelega.”²

Kuigi inimestel polnud isiklikult palju anda, õnnistasid nende ühised pingutused paljude elu. Alalise Emigratsiooni Fond arenes edasi esialgu plaanimata suundades ning abistas rohkem inimesi kui ainult Nauvoos olnud Kiriku liikmeid. Fond tegutses 38 aastat ning aitas kümnetel tuhandetil pöördunud paljudest riikidest ühineda pühadega Utah’s. (Vt 1. soovitus lk 187.)

Lorenzo Snow’ õpetused

Kui me oleme ühtsed evangeeliumis, näitab Issand oma loomust meie kaudu.

Jeesus palus oma Isa, et need, kelle Isa oli Talle andnud ära siit maailmast, oleksid üks, nii nagu Tema ja Isa olid üks, ja Jeesus palus, et Isa armastaks neid nii, nagu Ta Teda oli armastanud, ning et Jeesus võiks olla nendes ja Isa Temas, et kõik võiksid olla üks. Selles palves on midagi väga olulist ning me peame püüdma saada sellisteks nagu Isa ja Poeg – olles kõiges üks.³

Nendes salmides (Jh 17:19–21) on näidatud, kui tähtis on, et apostlid oleksid ühte meelt, et Issanda eesmärgid saaksid maailmas teoks. Sest kui apostlid ja need, kes neisse usuvad, ei ole üksmeel- sed, ei saa maailm uskuda Issanda missiooni ja eesmärki. Seepärast palus Jeesus Isa, et kõik, keda Isa Talle oli andnud, võiksid olla üks, nii nagu Tema ja Isa on üks: et maailm tunneks ära, et Isa on Ta läkitanud. Seda püüdis Issand teha Iisraeli kaudu, tuues nad välja orjusest Egiptuses. Ta tahtis teha neist ühtse rahva, omand- rahva, rahva, keda Jumal võiks austada ja au sees hoida, et maailm võiks uskuda ning et nad võiksid saada Tema õnnistuste osalisteks, sest kogu inimkond on Jumala järeltulijad. Oleks Iisrael täitnud Is- sanda nõudmised, oleks maailm sellest rohkesti kasu saanud ja Ju- mala eesmärgid oleksid täide saadetud. Issand soovis näidata oma olemust ja taevaste olemust ning soovis anda oma armastuse ja

õnnistuse Iisraeli kaudu kogu inimkonnale, kuid Iisrael oli sõna-kuulmatu ega kuuletunud Tema häälele. ...

Kui me ei ole üksmeelsed, kui meie seas puudub üksmeel vaimsetes või ajalikes asjades, ei saa me kunagi selliseks rahvaks, nagu Jumal sooviks, ja me ei saaks kunagi tööriistadeks Tema käes, aitamaks maailmal uskuda, et preesterlus on taastatud ning et meil on igavene evangeelium. Et võiksime Jumala eesmärkidele kaasa aidata, peame tegema, mida tegi Jeesus – allutama oma tahte Jumala tahtele mitte ainult ühes, vaid kõigis asjades, ning elama nii, et Jumala tahe oleks meis.⁴ (Vt 2. soovitus lk 187.)

Üksmeel on tähtis nii Kirikus kui oma peres.

Meie keskel peaks valitsema suurem üksmeel. Kaheteistkümne Kvoorumis valitseb täiuslik üksmeel. Kas selles kvoorumis ei peaks valitsema täiuslik üksmeel. Igaüks vastaks: Jah, Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis peaks valitsema täielik üksmeel. ... Esimeses Presidentkonnas valitseb samuti täielik üksmeel. Ja kõik nõustuksid, et see peaks nii olema. Ja kas ei peaks valitsema üksmeel Seitsmekümnete seitsme juhi seas, Siioni eri vaiade kõrgemate nõukogude seas? Kindlasti peaks, ja seda üksmeelt on võimalik saavutada. Sama kehtib ka Kiriku teiste organisatsioonide ja kvoorumite kohta. Kas ei peaks valitsema üksmeel vaiade juhtkondades? Kindlasti peaks, ja kui mina oleksin vaiajuhataja, ei jääks ma rahule enne, kui saavutaksin üksmeele oma nõuandjatega. Kas piiskopi ja tema nõuandjate vahel ei peaks valitsema üksmeel? Kindlasti peaks.

Aga mis on kõige tähtsam? Kas ei peaks üksmeel valitsema perekonnas? ... Kindlasti peaks. Miks peaks ükski mees jääma rahule, miks peaks ükski abikaasa ja pereisa jääma rahule, kui peres ei valitse täiuslik üksmeel, nii täiuslik kui võimalik. Seepärast peaks isa tegema endast nii täiusliku mehe, kui üks mees selles elus tema pere arvates olla võib. Ja iga naine peaks püüdma saada nii täiuslikuks naiseks, kui üks naine selles elus olla võib. Siis on nad valmis kasvatama oma lastest nii täiuslikud lapsed, kui nad on valmis ja võimelised olema. Isa ja ema peaksid olema ettevaatlikud. Naine ei tohiks kunagi laste juuresolekul oma mehest halvasti rääkida. Kui ta leiab, et mees on midagi valesti teinud (mis on täiesti võimalik),

ei tohiks ta sellest kunagi laste juuresolekul rääkida. Ta peaks mehe kõrvale kutsuma ja seejärel rääkima temaga tema vigadest, ilma meest halvustamata, aga mitte kunagi ei tohiks isast laste juuresolekul lugupidamatult kõnelda. Ja samamoodi ei tohiks isa oma naisest laste juuresolekul halvasti rääkida. Ja ma palun Jumalat, et Ta aitaks abikaasadel end selle koha pealt parandada. Ma tean, et paljud raskused, mis praegu noorte seas ilmnevad, ja lugupidamatus preesterluse suhtes tulenevad probleemidest pereringis, kus isa on laste ees üles näidanud lugupidamatust ema suhtes ja ema isa suhtes. Ma tean, et see on nii.⁵ (Vt 3. soovitus lk 188.)

Me saavutame üksmeele, aidates üksteisel tunda rahu ja rõõmu.

Me kõneleme palju ligimesearmastusest ja ka iseenda armastamisest; me kõneleme sellest ja vahel ka mõtleme sellele, kuid kas me tunneme nende asjade vaimu ning näeme, et raskused peituvad meis endis? Me peame mõistma, et meil tuleb tegutseda vastavalt põhimõtetele, mis seoksid meid kokku ühtseks rahvaks, köidaksid kokku meie tunded, et me võiksime saada üksmeelseks, ja et selle saavutamiseks peame pingutama.

Kuidas endid kokku siduda? Kuidas saada oma ligimesega üheks? Kuidas kaks inimest, kes kohtudes teineteist ei tunne, saaksid sõpradeks, tunneksid teineteise vastu lähedust ja poolehoidu? Nad peaksid midagi tegema – mitte ainult üks neist, vaid mõlemad. Poleks kasu, kui vaid üks neist tegutseb, kui ainult üks vastab teise tunnetele. Et tunded ja poolehoid oleksid vastastikused, on vaja mõlemapoolset tegutsemist. ...

... Iga osapool peab tegema midagi, et võita teiste osapoolte sõprus ja saada nendega üheks kogukonnaks. ...

... Laske oma meeltel avarduda, et mõista end ümbritsevate sõprade huve ja nende eest hoolitseda. Kui teil avaneb võimalus seista oma sõprade huvide eest, siis tehke seda. Seda tehes märkate, kuidas kõigi teie vajaduste eest kantakse hoolt kiiremini, kui te oma sõprade eest hoolt kannate. Ma tean, et see on hea ja tähtis põhimõte. ...

„Kas ei peaks üksmeel valitsema perekonnas? ... Kindlasti peaks.”

Me peame mõistma, et meil tuleb hea seista meid ümbritsevate inimeste rahu ja õnne eest ning mitte kunagi ei tohi me oma liigimeste tundeid ja õigusi jalgade alla tallata. Kui mees eirab oma venna õigusi, siis hävib peatselt nendevaheline usaldus. Ja kui usaldus on kord juba hävitatud, ei ole seda kerge taastada. See võtab kaua aega. Ma tunnen, et peame just sellele pöörama tähelepanu oma mõtlemises, oma tegemistes ja oma palvetes ning arvestama kõigi meid ümbritsevate inimeste huvidega. Peame mõistma, et nagu meil endil, nii on ka neil õigusi ja eelisõigusi.

Kui inimene pidevalt seisab hea end ümbritsevate inimeste huvide eest ning püüab õnnistada kõike, mis kuulub tema vendadele, toob ta seda tehes õnne ka iseendale. Kui aga inimene valib vastupidise tee ning teiste inimeste õnnistuste ja heaolu nimel töötamise asemel otsib nendes vigu, kas saab ta sedamoodi õnnelikuks? Kindlasti mitte.

... Mõistes vajadust usinalt töötada usalduse võitmiseks ning andes ajalikke õnnistusi ja abi niivõrd, kui see on meie võimuses,

tagame endale kaasinimeste sõpruse. Ainult nii saavutame üksmeele ja näitame, et tunded meie vahel on lahked ja vennalikud. Me peame näitama seda oma tegudes, mitte suruma ühel päeval inimese kätt ja soovima „Jumal õnnistagu sind!”, järgmisel päeval aga unustama varem öeldu ja tallama tema usalduse jalgade alla.⁶

Kui inimene ei ole valmis oma vendade hüvanguks ohvreid tooma ja kui ta teab, et käitub oma vendade suhtes vääralt, siis ei ole see inimene õige Issanda ees. Kus on tema vennaarmastus?

Kui vend ei ole valmis oma venna eest kannatama, siis kuidas ta saab näidata, et ta oma venda armastab? See on meie rumalus ja nõrkus, kui me ei ole oma vendade suhtes kannatlikud, vaid kui nad meie vastu eksivad, oleme kohe valmis neile kätte maksma, ja kui nad meie varba peale astuvad, teeme kohe sedasama. ... Kui ma näen venda, keda on väärkoheldud ja ta selle eest kohe kätte maksab, siis ma ütlen talle, kui kaugele on ta oma kohustuse rajalt eksinud ja et ta peab õppima end valitsema või ta ei pääse iial Jumala kuningriiki.⁷

Ma loen mõned lõigud Õpetuse ja Lepingute raamatust.

„Minu jüngrid otsisid vanal ajal süüd üksteise vastu ja ei andnud oma südames üksteisele andeks; ja selle kurja tõttu neid vaevati ja nuheldi kibedasti.

Mispärast, ma ütlen teile, et teil tuleb andestada üksteisele, sest see, kes ei andesta oma vennale tema eksimusi, seisab Issanda ees süüdimõistetuna, sest tema patt on siis suurem” (ÕL 59:8–9). ...

Nagu nendest salmidest selgub, oli üks asi, mida Päästja jüngrid ei saavutanud: neil ei õnnestunud saavutada vaimu ühtsust ja seda tunnet, mis nende vahel oleks pidanud valitsema, ning Issand noomis neid selle eest. Issand nõuab, et inimesed andestaksid üksteisele isegi seitsekümmend korda seitse korda. Ja isegi kui süütegija andestust ei palu, peame talle andestama. ... Meile öeldakse, et sellel, kes ei andesta oma vennale, lasub suurem patt: tema patt on suurem kui sellel, kes tema vastu eksis. Issand nõuab meilt, et me armastaksime oma ligimest nagu iseennast. Seda on tihti raske teha, kuid me peame seda tegema, et saavutada täiuslikkust – ja me suudame seda. (Vt 4. soovitus lk 188.)

**Kui me saame ühtseks evangeeliumis,
suureneb meie mõistmine ja arukus ning
me valmistume eluks Jumala juures.**

Me peaksime saama ühte köidetud ja käituma nagu Taavet ja Joonatan, nagu oleks meil üks süda (vt 1Sm 18:1) ja laskma enne oma käe otsast raiuda, kui üksteisele viga teeme. Milline võimas rahvas me oleksime, kui oleksime sellised. Me peame selle saavutama hoolimata sellest, kui vähe sõbralikke tundeid me praegu tunneme. Ma ütlen teile, et tuleb päev, mil peame sel viisil üheks saama, kui soovime olla Jumala juures. Me peame õppima armastama oma ligimesi nagu iseennast. Me peame selle poole püüdma, olgu me sellest kui kaugel tahes, me peame õppima selgeks need põhimõtted ja istutama need oma südamesse. Ma näen seda selgelt ja seepärast räägin neist asjadest sel viisil, sest soovin istutada need pühade südamesse, et nad iga päev võiksid niimoodi tunda.⁹

Kõigevägevama hää l kutsus meid välja Paabeli segadusest, et moodustada liit ja armastav vennaskond, kus me võiksim üksteist armastada nagu iseennast. Kui astume sellest eesmärgist kõrvale, eemaldub meist Jumala Vaim. Kuid kui me jätkame selles lepingus, mille sõlmisime evangeeliumi vastuvõtmisel, siis kasvab valgus ja arukus ning me valmistume selleks, mis on tulemas. Ja tänu meie ustavusele ja sõlmitud lepingutele kuuletumisele muutuvad meie alustalad kõigutamatuks otsekui taeva sambad.¹⁰ (Vt 5. soovitus lk 188.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege Lorenzo Snow' kogemust Alalise Emigratsiooni Fondiga (lk 181–182). Millised võimalused on meil tänapäeval Kirikus anda teiste abistamiseks raha või vahendeid? Mil viisil aitab see meil saada üheks?
2. Mõtisklege president Snow' õpetuse üle, miks Jumal soovib, et oleksime üksmeelsed (lk 182–183). Mispärast on inimestel kergem saada tunnistust Issandast ja Tema taastatud Kirikust,

kui nad näevad, et me oleme üksmeelsed? Kuidas muutuvad inimeste tunded, kui nad näevad, et me ei ole üksmeelsed?

3. Uurige osa, mis algab lk 183. Kuidas rakendada seda nõuannet oma kodus? Mida teha, et luua üksmeel perekondlikes suhetes?
4. Kuidas võime kogeda ühtsust Abiühingus või preesterluse kvoorumis, isegi kui meil on erinevad huvid ja ideed? (Vt näiteid lk 184–186.) Mil viisil oled sa saanud kasu üksmeelest oma peres? Kirikus? Kogukonnas?
5. Miks teeb armastav suhtumine üksteisesse meist võimsa rahva? Kuidas mõjutab meie elu armastus teiste vastu? Nende küsimuste üle mõtiskledes või arutledes vaadake peatüki kahte viimast lõiku (lk 187).

Samateemalised pühakirjakohad: Ps 133; Jh 13:34–35; Rm 12:5; Mo 18:21; 4Ne 1:15–17; ÕL 51:9; Ms 7:18

Abiks õpetamisel: „Evangeeliumi õpetamise krooniv, veenev, usku pöörav vägi tuleb ilmsiks, kui innustatud õpetaja ütleb: „Ma tean oma hinges Püha Vaimu väe ja ilmutuse läbi, et õpetused, mida ma õpetasin, on õiged”” (Bruce R. McConkie, *Teaching, No Greater Call*, lk 43).

Viited

1. Brigham Young, Heber C. Kimball, ja Willard Richards. Important from Salt Lake City. – *Millennial Star*, 15. apr 1850, lk 120; vt ka Eliza R. Snow Smith. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*. 1884, lk 107.
2. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, lk 108.
3. *Deseret News*, 14. jaan 1857, lk 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 23. jaan 1883, lk 1.
5. *Conference Report*, okt 1897, lk 32–33.
6. *Deseret News*, 11. märts 1857, lk 3–4; algupärases viites on lk 3 märgitud valesti kui lk 419.
7. *Deseret News*, 14. jaan 1857, lk 355.
8. *Conference Report*, apr 1898, lk 61, 63.
9. *Deseret News*, 11. märts 1857, lk 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 4. juuni 1889, lk 4.

Preesterlus inimkonna päästmiseks

*„Preesterlus, mida me hoiame, ilmutati
inimkonna päästmiseks. Peame selle
suhtes elavat huvi üles näitama.”*

Lorenzo Snow' elust

Vanem Lorenzo Snow pühitseti apostliks 12. veebruaril 1849. Kaheksa kuud hiljem kutsuti ta alustama misjonitööd Itaalias. 19. oktoobril 1849 lahkus ta koos teiste teenima kutsutud vendadega. Nad läbisid pika teekonna jalgsi, ratsutades ja laevaga sõites.

Jõudnud 1850. aasta juunis Itaaliasse, avastasid nad, et inimesed Itaalia suuremates linnades ei olnud valmis evangeeliumi vastu võtma. Vanem Snow' tähelepanu köitsid inimesed, keda tuntakse valdeslastena, ja ta tundis innustust nende keskel töötada. Valdeslased olid mitu sajandit elanud Piemonte regioonis – mägede vahelises orus, mis asus Itaalia ja Šveitsi piirist lõuna pool ning Itaalia ja Prantsusmaa piirist ida pool. Nende kogukond oli moodustunud soovist usureformi järele ning nad pühendusid Piibli uurimisele ja järgisid Päästja apostlite eeskujule.

Vanem Snow rääkis, et kaaludes evangeeliumi kuulutamist valdeslastele, tundis ta oma meeltes tulvavat valgust.¹ Kuid vaatamata sellele veendumusele tundis ta, et ei peaks kohe alustama misjonitööd, kuna Kiriku vaenlased olid inimeste seas levitanud Kirikut laimavaid trükiseid.² Vanem Snow kirjutas: „Tundsin Vaimu soovivat, et me alustaksime aeglaselt ja ettevaatlikult, ning allusin taeva tahte.”³

Kuigi misjonärid ei asunud kohe evangeeliumi kuulutama, laskis vanem Snow trükkida itaalia- ja prantsuskeelseid brošüüre. Sellele lisaks sõbrunesid tema ja ta kaaslased nende ümber elavate inimestega. Ta ütles: „Me püüdsime rajada aluse tulevaseks eduks,

Kaasaegne foto Itaalia Piemonte regioonist, kus vanem Lorenzo Snow teenis misjonärina 1850ndate alguses.

valmistades inimeste meeli vastu võtma evangeeliumi ning arendades inimeste südames sõbralikke tundeid. Siiski oli see meie kannatuse proovilepanek – viibida nädalaid ja kuid huvitavate inimeste seas, suutmata aktiivselt ja avalikult jagada suuri põhimõtteid, mida olin tulnud kuulutama.”⁴

Valdeslaste arvamus Kirikust hakkas märkimisväärselt muutuma pärast seda, kui vanem Smith andis preesterluse õnnistuse ühele raskesti haigestunud poisile. Vanem Snow kirjutas oma päevikus:

„6. september. Täna hommikul juhiti mu tähelepanu Joseph Guyle, kolmeaastasele poisile, meie võõrustaja noorimale lapsele. Paljud sõbrad olid käinud last vaatamas ja inimsilmale paistis tema lõpp lähedal olevat. Ma läksin pärastlõunal poissi vaatama: surm oli laastanud ta keha, temast oli järel vaid luu ja nahk ning ainult lähemalt vaadates võis näha, et ta oli veel elus.”

Muretsedes vastuseisu pärast evangeeliumi kuulutamisele ning väikese Joseph Guy pärast palus vanem Snow sel õhtul Issandalt abi. Ta meenutas hiljem: „Veidi enne magamaheitmist palusin abi Issandalt. Mida ma palvetades tundsin, on raske unustada.”

„7. september. Täna hommikul tegin ettepaneku ..., et me peaksime paastuma, minema mägedesse ja palvetama. Enne lahkumist läksime last vaatama. Tema simad olid suletud, kõhn nägu ja kahvatud kõrvad viitasid lähenevale lõpule. Surma külm higi kattis poisi keha ja elu oli temast peaaegu lahkunud. Proua Guy ja teised naised nutsid, härra Guy seisis langetatud päi ning sosistas vanem Snow’le ja teistele misjonäridele: „Ta sureb. Ta sureb.””

Vanem Snow jätkas: „Pärast väikest puhkust mägedes hüüdsime ühes kõrvalises kohas pühalikus palves Issanda poole, et Ta säästaks lapse elu. Mõtiskledes, mida me peaksime tegema ja mida me peagi inimestele kuulutama hakkame, pidasin seda hetke väga tähtsaks. Olin nõus tooma ohvriks mida tahes, et Issand meie palvet kuulda võtaks.”

Kui nad sel pärastlõunal perekond Guyde juurde naasid, andis vanem Snow väikesele Josephile preesterluse õnnistuse. Mõne tunni pärast külastasid nad peret taas ja Josephi isa ütles neile taevalikult naeratades, et poisil on palju parem.

„8. september. Lapsel oli olnud sedavõrd parem, et vanemad said ka ise puhata, mida nad polnud pikka aega teha saanud. Täna võisid nad lapse üksi jätta ja omi asju ajada.” Kui Josephi ema poisiervenemise pärast oma rõõmu väljendas, vastas vanem Snow: „Taeva Jumal on seda teie heaks teinud.”

„Sellest tunnist alates tuli poisi tervis tagasi,” meenutas vanem Snow. „Süda täis tänu meie taevasele Isale, võin öelda, et mõne päeva pärast tõusis ta voodist ja läks oma sõpradega mängima.”⁵

Pärast seda juhtumit pidas vanem Snow olukorda nii soodsaks kui võis loota, et Issanda töö edeneks inimeste seas. 19. septembril 1850, täpselt 11 kuud pärast lahkumist kodust Itaaliasse teenima, ütles ta oma kaaslastele, et nad alustaksid evangeeliumi kuulutamist. Taas kord läksid nad mägedesse, kus vanem Snow pühitset selle maa taastatud evangeeliumi kuulutamiseks.⁶

Vanem Snow' sõnad proua Guyle – „Taeva Jumal on seda teie heaks teinud,” – peegeldavad õpetusi preesterlusest, mida ta eluaja oli jaganud. Ta meenutas pühadele, et tänu preesterluse hoidjate tööle tehakse avalikuks Jumala hiilgus ja vägi teiste heaoluks.⁷ (Vt 1. soovitus lk 197.)

Lorenzo Snow' õpetused

Preesterluse hoidjad on Kõigevägevama sõnumitoojad, kellele on taevast antud volitus läbi viia pühasid talitusi.

Meie, viimse aja pühad, kuulutame, et oleme Jumalalt saanud igavese evangeeliumi täiuse; me väidame, et meil on püha preesterlus – Jumala volitus sooritada talitusi Tema nimel.⁸

Iga inimene, kes alandab ennast Jumala ees ja kes pärast meeleparandust kastetakse vette pattude andekssaamiseks, saab käte pealepanemise teel Püha Vaimu anni. Kas mina võin seda talle anda? Ei! Mina olen lihtsalt Kõigevägevama sõnumitooja, kellele on antud volitus sooritada vee alla kastmine pattude andekssaamiseks; volitusega kastan mina ta vette. Mina panen oma käed inimese pea peale, et ta saaks Püha Vaimu anni, ja seejärel Jumal tunnistab minu volitust – tunnistab, et ma olen Tema sõnumitooja, ning annab sellele inimesele Püha Vaimu.⁹

Kui [ma olen] risti[nud] inimesi ja viinud läbi püha preesterluse talitusi, on Jumal need talitused kinnitanud Püha Vaimu kaudu, andes teada inimestele, kes talituses osalesid, et see volitus anti taevast. Ja iga vanem, kes on läinud igavest evangeeliumi kuulutama ja on tegutsenud oma kutse vaimus, võib tunnistada sama, et nende pühade talituste läbiviimise kaudu on Jumala hiilgust ja väge ilmutatud neile, kes talitustest osa said. See on meie tunnistus; see oli [1830. aastal] ühe inimese tunnistus, kes kuulutas, et Jumal oli andnud talle volituse ristida inimesi pattude andekssaamiseks ning panna käed nende peale, et nad saaksid Püha Vaimu, mille kaudu nad võivad saada teadmise igavestest maailmadest selle kohta, et tal on Jumala volitus. See isik oli Joseph Smith ja tema andis volituse, mille pühad inglid olid talle andnud, teistele, kes lähetati tunnistama maailmale, et inimesed, kes saavad osa nendest pühadest talitustest, saavad tunnistuse Kõigevägevamalt, et need talitused on läbi viidud Jumala volitusega. Ja see on meie tunnistus ja see on meie tunnistus nendele inimestele ja kogu maailmale.¹⁰

Kogu maailmas ei leia te kirikuõpetajaid, kes julgeksid kuulutada sama, mida kuulutavad meie Kiriku vanemad. Milline inimene julgeks astuda maailma ette ja öelda, et Jumal on volitanud teda läbi viima talitusi, mille kaudu inimesed võivad saada ilmutust Jumalalt. Igaüks, kes midagi sellist väidaks, asetaks ennast väga ohtlikku olukorda, sest kui tal pole Jumala volitust, ei lähe kaua aega, enne kui tema pettus avastatakse. Meie vanemad võivad seda aga julgelt väita. ... Jumal saatis taevast oma pühad inglid ja taastas inimesele volituse viia läbi evangeeliumi talitus[i].¹¹ (Vt 2. soovitus lk 197.)

Preesterlus aitab meil leida õnne selles elus ja igavikus.

Preesterlus on taastatud! Preesterlus on antud inimestele, et kõigil, kes soovivad olla head ja õnnelikud, võiks olla see võimalus. Evangeelium õpetab meile, kuidas olla edukas, hea ja õnnelik. Kristuse evangeeliumi vaim õpetab kõiki asju, mis on vajalikud meie heaoluks praegu ja tulevikus.

Me peame pidama neid eesmärke silmas praegu ja tulevikus. Kes teist on olnud pikemat aega Kirikus, meenutagu elu kakskümmend viis aastat tagasi või ainult kümme aastat tagasi. Kui palju me oleme

*Kõiki ustavaid Kiriku liikmeid õnnistatakse
preesterluse talituste ja lepingute kaudu.*

saavutanud! Me näeme kaugemale tulevikku ja mõistame asju paremini ning oleme seetõttu paremini ette valmistatud selleks, mis siin maailmas toimub, kui kümme, viisteist, kaksikümmend või kaksikümmend viis aastat tagasi. Me teame, kuidas olla kasulikud ja kuidas teha asju nii, nagu neid tegema peaks. ...

... Preesterluse eesmärk on teha kõik [inimesed] õnnelikuks, jagada teadmisi ja aidata aja jooksul kõigil inimestel samadest õnnistustest osa saada.¹²

Selsamal põhjusel taastati preesterlus meie päevil, et juhatada ja täiustada Jumala pühasid siin, ja kõik arukus, ausameelsus ning ustavus, mida me omandame selles elus ... , jääb meiega teisel pool eesriiet.¹³

Issand ütles, et annab meile kõik, mis Tal on, ja seda vastavalt töötusele ja lepingule, mis preesterluse juurde kuuluvad (vt ÕL 84:33–44). Keegi ei peaks kahtlema Jeesuse sõnades. Ta kuulutab

Johannese ilmutuse raamatus: „Kes võidab, sellel ma lasen istuda koos minuga mu troonile, nagu minagi olen võitnud ning istunud oma Isaga tema troonile” (Ilm 3:21). Kas võib öelda midagi enamat? Kas see ei hõlma kõike?¹⁴

Evangeelium on meile antud taevast ja preesterlus, mida me hoiame, ilmutati inimkonna päästmiseks. Peame selle suhtes elavat huvi üles näitama.¹⁵ (Vt 3. soovitus lk 197.)

**Õigemeelsed preesterluse hoidjad otsivad
usinalt ja energiliselt vaimseid ande, mis
aitavad neil teenida kaasinimesi.**

Soovin pakkuda oma preesterluse vendadele nõuandeid, juhatust ning innustust. Teil lasub suur ja püha vastutus nii selle põlvkonna päästmise kui ka paljude möödunud ja tulevaste põlvkondade päästmise eest. Immaanueli kuningriigi kuulsusrikas lipp, mis on maailma taastatud, tuleb lahti rullida iga rahva, kuningriigi ja impeeriumi seas; hoiatushäääl ... peab kõlama kõigile inimestele; teid on Jumal valinud seda tööd tegema, teie olete Joosepi sarved, mis lükkavad kokku kõik inimesed (vt 5Ms 33:13–17). Kindlasti suudate teha palju rohkem, et leida, milline viis oma püha kutset suurendada oleks kõige parem teile ja inimkonnale.¹⁶

Selles Kirikus on mehi, kes on oma südames ja tunnetes sama head, kui mehed olla võivad, kuid neil pole küllalt usku ja energiat ja seepärast ei saavuta nad, mida suudaksid. Kui nende usk, energia ja otsusekindlus oleksid võrdsed nende heade tunnete ja soovidega, aususe ja headusega, siis oleksid nad tõepoolest Iisraeli võimsad mehed ning haigused ja kurjuse jõud põgeneksid nende eest kui aganad tuule käes. Siiski me oleme hea rahvas ja astume ühte jalga teistega ning muutume Jumala ees aina õigemeelsemaks. Kuid ma soovin teile rõhutada, mu vennad ja õed, et meie seas on vanemaid, kellele on antud vaimseid ande, mida saab kasutada Püha Vaimu abil. Evangeeliumi vaimseid ande peab arendama usinuse ja visadusega. Kui muistsed prohvetid soovisid teatud õnnistust või tähtsat tarkust, ilmutust või nägemust, siis nad paastasid ja palvetasid selle nimel mitu päeva või isegi mitu nädalat.¹⁷

Apostlid Peetrus, Jaakobus ja Johannes andsid Melkisedeki preesterluse Joseph Smithile ja Oliver Cowderyle.

Mu noored vennad, kui kõik on teie vastu, kui kõik tundub tumedana, täitke oma kohust ja teist saavad tugevad mehed, vägevad mehed; haiget tehakse terveks teie teenimise kaudu, kuradid põgenevad teie juurest, surnud tõusevad üles ning te suudate tänu Jumala väele ja kohasele ambitsioonikusele teha kõike, mida inimene on teinud alates Aadama päevist.¹⁸

Et kanda krooni, peame ambitsioonikalt püüdma olla puhtad, vooruslikud, ustavad ja Jumala sarnased. Need põhimõtted peavad olema meie loomuses, põimitud meie südametunnistusse, olema osake meist, tehes meist tõe allika, õigluse, aususe, armu ja kõige hea ja ülla keskme, et meist võiks kiirata valgus, elu, vägi ning seadus, et juhtida ja valitseda ning aidata päästa ekslevat maailma. Jumala poegadena peame tegutsema oma taevase Isa nimel. Me eeldame, et võime kasutada oma preesterluse väge ülestõusmises: me võime seda kasutada vastavalt õigemeelsusele ja täiuslikkusele, mille saavutame selles elus, ning ülestõusmise hommikul on meil

vaid need võimed, mille oleme saavutanud selles elus. Jumalikkust ei saa *anda*, vaid see tuleb *omandada*, sellest tõigast ei näi usumaa-ilm teadlik olevat. Püüdke teisi abistada ja te saate ise abi, ning kes teie seas tahab saada suureks, peab olema hea, hoolitsedes üldsuse huvide eest, saades kõikide teenijaks.¹⁹

Israeli vanemad! Jumala pühadena peaksime olema valmis pühendama aega ja tööd ning tooma vajalikke ohvreid, et saavutada oma erinevates kutsetes olulisi vaimseid omadusi. Innustagu Issand kõiki usinalt otsima evangeeliumi ande, vägesid ja lubadusi.²⁰ (Vt 4. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege jutustust lk 189–192. Kuidas võivad Melkisedeki preesterluse hoidjad ennast õnnistuste andmiseks ette valmistada? Mida me võime teha, et valmistuda preesterluse õnnistuste saamiseks?
2. Lugege lõiku lk 193 alguses. Mil viisil ilmutavad preesterluse talitused meie elus Jumala väge?
3. Kuidas aitavad preesterluse talitused ja õnnistused meil leida siinses elus õnne? Kuidas aitavad need meil leida igavest õnne? Vastates nendele küsimustele, mõtisklege president Snow' õpetuste üle lk 193–195.
4. Uurige vaimseid ande lk 195–197, mida president Snow innustas preesterluse hoidjaid arendama. Mida tähendab vaimsete andide arendamine? Kuidas seostub see nõuanne Kiriku liikmete püüdlustega?

Samateemalised pühakirjakohad: Jk 5:14–15; Al 13:2–16; ÖL 84:19–22; 128:8–14; UA 1:3, 5

Abiks õpetamisel: „Aitamaks tunnis osalejatel küsimustele vastata, võiksite neile öelda enne millegi lugemist või ettekandmist, et te ootate neilt vastuseid. ... Näiteks võite te öelda: „Kuulake, kui ma selle lõigu ette loen, et te võiksite siis rääkida, mis teile selle juures

kõige enam huvi pakub” või „Püüdke seda pühakirjakohta kuulates mõista, mida Issand räägib meile usu kohta”” (*Teaching, No Greater Call*, lk 69).

Viited

1. Kiri Brigham Youngile. The Italian Mission 1851, lk 11.
2. Organization of the Church in Italy. – Millennial Star, 15. dets 1850, lk 371.
3. Kiri Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 14.
4. Kiri Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 14.
5. Tsiteeritud teoses Organization of the Church in Italy, lk 371.
6. Kiri Brigham Youngile. The Italian Mission, lk 15.
7. Conference Report, apr 1880, lk 81.
8. Deseret News: Semi-Weekly, 23. jaan 1877, lk 1.
9. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 598.
10. Conference Report, apr 1880, lk 81–82.
11. Deseret News: Semi-Weekly, 2. dets 1879, lk 1.
12. Deseret News, 15. mai 1861, lk 81–82.
13. Deseret Evening News, 6. okt 1880, lk 2; Lorenzo Snow’ 1880. aasta üldkonverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus.
14. The Object of This Probation. – Deseret Semi-Weekly News, 4. mai 1894, lk 7.
15. Journal History, 11. juuli 1865, lk 2.
16. Address to the Saints in Great Britain. – Millennial Star, 1. dets 1851, lk 362.
17. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.
18. Anniversary Exercises. – Deseret Evening News, 7. apr 1899, lk 9.
19. Address to the Saints in Great Britain, lk 362–363.
20. Deseret News: Semi-Weekly, 15. aug 1882, lk 1.

Kiriku juhtkond ja omakasupüüdmatu teenimine

„Meie oleme teie sulased Issanda kuningriigis ning hoolime teie ja kogu inimkonna heaolust.”

Lorenzo Snow' elust

1840. aasta oktoobrist kuni 1843. aasta jaanuarini juhtis Lorenzo Snow Kirikut Inglismaal Londonis ja Londoni lähipiirkonnas. Seal teenides juhatas ta kohalikke preesterluse juhte, õpetades neid näost näkku ja vahetevahel kirja teel. Vahetult enne oma Inglismaa misjoni lõppu kirjutas vanem Snow Londoni koguduste kahele juhtivale vanemale, kes tänapäeva mõistes olid koguduse juhatajad. Oma kirjas jutustas ta kogemusest, mis tal oli ühe piirkonnas elava koguduse juhiga.

Vanem Snow kirjeldas seda juhti kui meest ilma välispidiste viigadeta. Ta oli mees, kes innukalt ehitas Jumala kuningriiki ja kelle juhtimise all oli igaüks oma kohal ja täitis oma kohust. Ta oli hoolikas ja töötas ise rohkem kui kõik teised. Kuid vaatamata selle mehe välimisele ustavusele oli kogudusel pidevalt probleeme, mis olevat tulenenud temast. Vanem Snow püüdis mõnda aega probleemide põhjust välja selgitada ja noomis koguduse liikmeid, et need oma juhti ei toetanud. Siis hakkas ta kahtlustama, et juhil on ehk saladus – tema sees tegutsev vaim, millest juht ise teadlik ei olnud ja mis ennast avalikult ei ilmutanud, kuid mis tõi koguduses kaasa probleeme. Vanem Snow kirjutas:

„Ma palusin Jumalat, et ta annaks mulle läbinägelikkuse vaimu. Mu palvele vastati ja ma avastasin, et selles vennas oli varjul eneseülenduse vaim, mis juhtis paljusid tema tegusid. Ta saatis venna mingit ülesannet täitma, samal ajal alla surudes soovi ise selle eest au pälvida. Kui ülesannet ei täidetud, noomis ta hoolimatut venda,

Üstavad Kiriku juhid järgivad Issanda manitsust Peetrusele: „Sööda mu lambaid” (Jh 21:16–17).

aga mitte sellepärast, et Issanda töö oli jäänud tegemata või et vend oli kaotanud õnnistuse, vaid kuna tema käsule oli vastu astutud. Kui üks vend ristas mitu inimest, rõõmustas tema süda mitte selle pärast, et inimesed olid astunud lepingusse Jumalaga, vaid et seda oli tehtud tema järele vaatamise all, ja ta soovis salaja, et keegi tema hoolealustest ei saaks au osaliseks ilma, et tema nime sellega seostatakse.”

Vanem Snow pani tähele, et kui koguduse liikmed täitsid ülesannet edukalt, aga ei järginud seda tehes juhi iga nõuannet, oli juhi kiidusõnade taga märgata kadeduse vaimu. Ta jätkas: „See vaim oli varjatud, tema vilju ei olnud avalikult näha, kuid need muutuksid avalikuks, kui midagi ette ei võeta. See oli seespiline kurjus, mis lõpuks tema kasulikkuse hävitas. See tõi juhatajale oma kohustuste täitmisel tarbetuid probleeme ja negatiivse mõttelaadi. Ta oli innukas edendama Jumala tööd, kuid alati sellisel viisil, et kõik teaksid, mida oli teinud tema. Ta andis häid juhiseid, ent alati märkis ära iseenda osaluse.”

Vanem Snow ei kirjutanud seda kirja selleks, et kohalikku juhti hukka mõista. Ta kirjutas selle kirja, et aidata teistel juhtidel näha, ära tunda ja vältida seda uhket vaimu, mida ta oli kirjeldanud. Ta hoiatas, et paljud inimesed, kes siiralt uskusid, et nendes eneseütlenduse vaimu ei olnud, avastasid oma üllatuseks, kui uurisid oma tegusid innustavaid motive lähemalt, et seesama vaim oli olnud paljude nende tegude innustajaks.

Neid sel viisil hoiatades andis ta nõu: „Et saaksime sellisteks, nagu Jumal soovib, peame õppima rõõmustama, nähes teiste edu, rõõmustama, nähes Siionit edenemas, tulgu see ükskõik kelle töö tulemusena. Peame sulgema oma südame kadedusele, kui keegi meist nõrgem saab suurema au osaliseks; olema rahul väiksema ameti suurendamisega, kuni meid kutsutakse kõrgemasse ametisse; tegema väikseid asju ning mitte võtma endale au suurte tegude eest.” Ta võrdles Kirikut suure hoonega ja pühasid selle hoone osadena, öeldes, et me ei tohiks kunagi olla uhked, kui meid vahel väiksemaks saetakse, sirgeks lõigatakse, täkitakse ja raiutakse, et mahuksime selles vaimses hoones meie jaoks valitud paika.”

Vanem Snow lõpetas oma kirja järgmiste sõnadega: „Kui juhtiv vanem püüab olla selline, nagu ta võiks olla ja peaks olema, heites

endast isekad põhimõtted ja alati tegutsedes oma rahva hüvanguks, olles alandlik ning mitte püüdes teha lühikese ajaga liiga palju või olla kohe liiga suur, teab ta alati, kuidas õigesti suurendada oma ametit, ning tal pole kunagi puudu Jumala väest, et korda saata Tema tahet.”¹ (Vt 1. soovitus lk 205.)

Lorenzo Snow’ õpetused

Issand on andnud oma Kiriku juhtidele jumaliku kohustuse: „Sööda mu lambaid!”

Las iga mees, kellel on Kirikus kutse, kellele Jumal on andnud oma püha preesterluse, mõtleb sõnadele, mida Päästja ütles kaheistkümmenele apostlile enne oma Isa juurde minemist: „Sööda mu lambaid!” (Jh 21:16–17) Ta ütles seda üha uuesti, kuni tema apostlid muutusid kurvaks, et Ta seda neile kordas. Kuid Jeesus ütles: „Sööda mu lambaid!” Ehk teisisõnu: „Mine maailma ja pühendu minu eesmärgile! Maailma inimesed on minu vennad ja õed. Ma tahan nende eest hoolt kanda. Hoolitsege minu inimeste eest! Toitke mu karja! Minge ja kuulutage evangeeliumi! Ma tasun teile teie ohverduste eest. Ärge arvake, et võite Jumala töö saavutamiseks tuua liiga suuri ohvreid.” Ta kutsus neid tegema seda tööd kogu südamest. Ja nüüd kutsun mina neid, kes hoiavad seda preesterlust, vaia juhtivaid ametnikke, piiskoppe ja kõrgemat nõukogu, toitma Tema karja. Hoolige neist! ... Töötage nende heaks ja ärge piirake oma mõtteid ja tundeid isikliku kasu saamiseks. Siis annab Jumal teile ilmutuse ilmutuse peale, inspiratsiooni inspiratsiooni peale ning õpetab teile, kuidas õnnistada pühade ajalikku ja vaimset heaolu.² (Vt 2. soovitus lk 205.)

Juhte ja õpetajaid kutsutakse järgima Päästja eeskujuga ja teenima armastusega, mitte otsima omakasu.

Miks kutsutakse inimene teisi juhtima? Kas selleks, et ta saaks mõjuvõimu ning kasutaks seda enda kasuks? Ei! Hoopis vastupidi: teda kutsutakse sellesse kutsesse samal põhjusel, miks preesterlus anti Jumala Pojale – et ta tooks ohvreid. Et ta tooks ohvreid enda heaoluks? Ei! Enda poolt juhitud inimeste huvides. Kas tal palutakse ohverdada iseennast ristil, nagu tegi Päästja? Ei, ta peab saama

oma vendadele sulaseks, mitte nende isandaks, ning töötama nende huvides ja heaoluks. Ta ei peaks kasutama sel viisil omandatud mõjuvõimu enese huvides, oma pere, sugulaste ja sõprade huvides, vaid ta peaks hindama kõiki oma vendasid endaga võrdselt ja seetõttu püüdma õnnistada ja tuua kasu kõigile võrdselt, vastavalt nende annetele ja väärilisusele, ning niiviisi tehes arendama endas isalikku tunnet, mis on alati Isa südames. ...

... Las need, kes pühade seas jutlustavad, mõistavad, mispärast anti neile preesterlus. Andke neile teada ja täielikult mõista, mispärast nad asetati ühte või teise ametisse. Nad peaksid tegutsema meie Õpetaja vaimus, kes oli kõigi sulane, et nad õpiksid arvestama ja austama teiste huve ja heaolu nagu enese omi. ... Siis tegutsevad nad kahe suure käsu vaimus, milles, nagu Päästja ütles, „on kogu Seadus ja Prohvetid”, nimelt armastades Issandat kogu oma südame, hinge ja mõistusega ning oma ligimest nagu iseennast (vt Mt 22:37–40).³

Enne [õpetamist] palvetage nii: paluge Issandat, et võiksite ütelda midagi, mis tuleks teie õpilastele kasuks. Ärge muretsege, kas see toob hiilgust teile, lihtsalt pidage meeles, et publik, kellele te esinete, soovib saada midagi, mis tuleks neile kasuks. See võib tulla ainult Issandalt. Ärge muretsege selle pärast, kas ... teie kuulajad peavad teid heaks kõnepidajaks. Ärge hoolige sellest, vaid heitke endast kõik isekus, mis on teie meeles, et Issand võiks teile öelda midagi, mis tooks inimestele kasu.⁴ (Vt 3. soovitus lk 205.)

Targad juhid hindavad teiste oskusi ning annavad inimestele võimalusi teenida.

Juht, keda inimesed oma südames armastavad, keda tuntakse kui puhaste mõtetega, ausat, Jumala ja inimeste huvides töötavat inimest, kes on valmis tooma iga ohvri, mida temalt nõutakse. Talle kuulub inimeste usaldus ja kui ta on kord võitnud nende usalduse, siis mida ta peaks tegema, et rahuldada inimeste soovi näha pidevat edasiminekut? Las selline mees kutsub endale appi võimekaid vendi, kes jagaksid temaga vastutust. Sest üldjoontes te leiate, et anded on jagatud mitme inimese vahel ja vaid harva võib neid leida koos ühes inimeses, ning et andel on vaja ainult võimalust areneda. Juht võib ütelda ühele vennale: „Vend see ja see, sina oskad täita

*„Üldjoontes te leiate, et anded on jagatud mitme inimese vahel
ja vaid harva võib neid leida koos ühes inimeses.”*

seda või teist ülesannet paremini kui mina” või teisele: „Sina sobid paremini seda tegema” ja nii edasi, kuni ta kasutab ära kõikide anded, ning selle asemel et inimeste usk temasse kahaneks, see hoopis kasvab.⁵ (Vt 4. soovitus lk 205.)

Õige viis juhtida on teha seda alandlikult, hea eeskuju kaudu ja pühendudes teiste heaolule.

Autoritaarne valitsemisviis ei ole õige viis juhtida pühasid, pigem peaks neid teenima alandlikkuse vaimus, tarkuses ja headuses, õpetades, mitte sundides, vaid tegude kaudu. Isegi kui te õpetate sama hästi kui ingel, õpetate te palju paremini heade harjumuste, hea eeskuju ja tegude kaudu, seistes pidevalt inimeste huvide eest.⁶

Kui te olete sama ustavad ja üksmeelsed kui Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümne Apostli Kvoorum ning järgite Kristust nagu meie, on teiega hästi. Me oleme kindlalt otsustanud täita oma kohust ja teenida Issandat ja töötada Tema rahva heaks ning Tema töö täidesaatmiseks. Meie oleme teie sulased Issanda kuningriigis ning hoolime teie ja kogu inimkonna heaolust.

Issand ei ole oma töö tegemiseks maa peal valinud tuntud ja haritud inimesi. Mitte neid, keda on koolitatud ja haritud kolledžites ja seminarides, pole Issand valinud oma Kirikut juhtima, vaid alandlikke mehi, kes on pühendunud Tema eesmärgile, mehi, kes lasevad Pühal Vaimul ennast juhtida ning annavad kogu au Jumalale, teades, et ise ei suudaks nad midagi teha. Vennad Ja õed! Ma võin teile kinnitada, et ma ei soovinud seda vastutust, mis minul lasub. Kui ma oleksin võinud sellest väärikalt kõrvale hoida, ei oleks ma kunagi astunud oma praegusesse ametisse. Ma pole seda ametit kunagi palunud ega ole ka kunagi palunud oma vendadelt abi, et mind kutsutaks sellesse ametisse. Issand on ilmutanud mulle ja mu vendadele, et see on Tema tahtmine, ja mul pole vähimatki kavatsust kõrvale hoida ühestki vastutusest või tagasi lükata kutseid, mille täitmist Issand minult nõuab.⁷

Ma püüan olla pühendunud teie huvidele ja Jumala kuningriigi huvidele. Ma teenin teid vastavalt oma teadmistele ja arusaamisele, vastavalt sellele, mis on parem teie huvides seoses Kõigevägevama huvidega. Issand aitab mind selles.⁸ (Vt 5. soovitus lk 206.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Kuidas kohandada meie jaoks Lorenzo Snow' kirja juhtidele Inglismaal (lk 199–202)? Mis näiteks võib juhtuda, kui meis on oma Kiriku kutseid täites eneseülendamise vaim? Kuidas suurendame oma kutset ilma iseennast upitamata?
2. Uurige osa lk 202. Kuidas saavad juhid toita Kirstuse karja? Kuidas on Kiriku juhid sind „toitnud”? Milliseid juhtide iseloomomadusi sa imetled?
3. Lugege president Snow' hoiatust eneseülendamise kohta (lk 202–203). Seejärel vaadake üle teine täislõik lk 201. Miks me peame teisi teenides oma motiive uurima? Mõtisklege palve-meelselt oma Kirikus teenimise motiivide üle.
4. Uurige lõiku, mis algab lk 203 lõpus, ja mõtisklege selle üle. Kuidas mõjub kogudusele, kui juhid jagavad vastutust teiste

liikmetega? Milliseid tulemusi oled sa näinud, kui erinevate annetega Kiriku liikmed töötavad koos ühise eesmärgi nimel?

5. President Snow andis nõu: „Autoritaarne valitsemisviis ei ole õige viis juhtida pühased” (lk 204). Millised tagajärjed võivad Kirikus olla autoritaarsel juhtimisel? Kodus? Millised on alandliku juhtimise tulemused?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 6:24; 20:25–28; 23:5; Mk 10:42–45; Jh 13:13–17; 2Ne 26:29; 28:30–31; Mo 2:11–19; 3Ne 27:27; ÕL 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Abiks õpetamisel: „Enne tunni algust tahvlile kirjutatud küsimused aitavad tunnis osalejatel mõelda teemale juba enne seda, kui tund peale hakkab” (*Teaching, No Greater Call*, lk 93).

Viited

1. Lorenzo Snow' kiri William Lewzeyle ja William Majorile, nov 1842. Lorenzo Snow, Letterbook. 1839–1846, Church History Library.
2. Deseret News, 14. jaan 1880, lk 787.
3. Deseret News, 13. juuni 1877, lk 290–291.
4. Improvement Era, juuli 1899, lk 709.
5. Deseret News, 13. juuni 1877, lk 290.
6. Address to the Saints in Great Britain. – Millennial Star, 1. det 1851, lk 362.
7. Deseret Semi-Weekly News, 4. okt 1898, lk 1.
8. Conference Report, okt 1898, lk 54.

Misjonitöö: „Leia tee iga inimese südamesse!”

*„Võimalik on leida tee iga inimese südamesse;
ja teie töö on leida tee nende südamesse,
keda olete kutsunud teenima.”*

Lorenzo Snow' elust

Lorenzo Snow ristiti Ohio osariigis Kirtlandis, kus ta õppis heebreakeel keelt ühes klassis koos prohvet Joseph Smithi ja teiste Kiriku juhtidega. Ta lootis saada kunagi ühes Ühendriikide idaosa ülikoolis klassikalise hariduse.¹ Kuid selle eesmärgi nimel töötades tundis ta tõmmet teise eesmärgi suunas. Lorenzo Snow meenutas hiljem:

„Ma võtsin [evangeeliumi tõed] vastu kogu südamega ja otsustasin mitte pidama jääda. ... Mulle tegi muret, kas pärast selle imelise teadmise saamist ei peaks ma sellest teistele tunnistama. Noored mehed, kes naasid misjonilt, tunnistasid õnnistustest, mida nad olid kogunud ... , ja ma hakkasin mõtlema, kas ma ei peaks idaranniku kolledžisse või ülikooli astumise asemel minema jagama oma tunnistust sellest, mida Issand on mulle teada andnud. Samas ei tahtnud ma loobuda hariduse omandamisest, sest olin sellest ammu unistanud ning lõpuks olid mul võimalus ja vahendid oma unistus teoks teha.”

Nende tunnetega võideldes küsisin nõu ühelt usaldusväärsest sõbralt. „Ma seletasin talle oma olukorda ja ta ütles: „Vend Snow, ma ei annaks sellist nõu kellelegi teisele, kuid ma tunnen, et antud olukorras valiksin mina sinu asemel hariduse omandamise.” See oli just see, mida ma kuulda tahtsin, ja tegi mulle rõõmu. Ma olin mõnda aega rahul, kuid kuuldes talvel noori vanemaid tunnistamas oma edust evangeeliumi kuulutamisel, hakkasin uuesti selle peale mõtlema. Issand oli andnud mulle teada, et Ta oli tulemas maa

„Kui inimene on saanud teadmise, innustatakse teda seda teistega jagama; kui inimene on õnnelik, siis teda ümbritseb vaim, mis õpetab teda, kuidas ka teisi õnnelikuks teha.”

peale ja et selleks oli vaja teha ettevalmistusi: Ta oli mulle andnud kõik, mida ma soovisin, ja rohkemgi veel, sest minu ristimine läbi Püha Vaimu ja täiuslik teadmine, mis mulle tol korral anti, olid minu jaoks tõelisemad ja veenvamad kui minu külma vette kastmine ning ma tundsin endal lasuvat vastutust. Nii ma siis sulgesin oma raamatud ning lõpetasin ladina ja kreeka keele õppimise.”²

Pärast selle otsuse tegemist teenis Lorenzo Snow 1837. aastal misjonil Ohio osariigis. Hiljem teenis ta teistel misjonitel – esiteks Missouri, Illinoisi, Kentucky ja Ohio osariigis ning siis Inglismaal, Itaalias ja Hawaii saartel ning seejärel Ameerika Ühendriikide loodeosas ja Wyomingi osariigis. Inglismaal teenides kirjutas ta kirja oma tädile, milles selgitas, mispärast ta jättis maha oma kodu ja läks misjonäriks: „Mõte, et olen nelja-viie tuhande miili kaugusel oma lapsepõlvkodust ja kõigist oma varajastest helladest mälestustest, tekitab küsimuse: *Miks ma siin olen?* ... Ma olen siin, kuna Jumal on kõnelnud ja kutsunud prohveti, kelle kaudu Ta taastas igavese evangeeliumi täiuse kõigi annete, vägede, talituste ja õnnistustega, kuulutades kõigile inimestele: „*Parandage meelt, sest Jumala riik on lähedal.*” Jumala juhatusel on mind kutsutud Tema saadikuks kuulutama seda sõnumit maailma rahvastele ja see paneb mulle suure vastutuse, mida ma ei saa hüljata ilma Kõigevägevama abita.”³

President Snow oli alati tänulik, et oli teinud otsuse teenida misjonärina Issandat. 1901. aasta septembris, olles 87-aastane, ütles ta: „Isegi praegu tunnen ma rõõmu, mõteldes misjonitööl veedetud ajale. Nende eriliste kogemustega seotud tunded on saanud tähtsaks osaks minu olemusest.”⁴ (Vt 1. soovitus lk 216.)

Lorenzo Snow’ õpetused

Saanud evangeeliumi täiuse, soovime aidata teistel leida rõõmu samadest õnnistustest.

Kui inimene on saanud teadmise, innustatakse teda seda teistega jagama; kui inimene on õnnelik, siis teda ümbritseb vaim, mis õpetab teda, kuidas ka teisi õnnelikuks teha. ... Kas inimesel on võimalik olla õnnelik ilma teadmisseta Kristuse evangeeliumist? ... Kuigi maailmas püüavad [inimesed] teha ennast õnnelikuks, ei saada neid nende ponnistustes edu. Nad võivad saada õnnelikuks ainult ühe

põhimõtte kaudu – võttes vastu evangeeliumi täiuse, mis õpetab meid, et õnne leidmiseks me ei pea ootama, kuni jõuame igavesse maailma. Evangeelium õpetab, et me peaksime rõõmustama selles elus koos meid ümbritsevate inimestega Kõigevägevama õnnistuste üle.

Meie eesmärgid peaksid olema järgmised: õppida olema kasulik. olla päästjaks oma ligimestele, õppida, kuidas neid päästa, õpetada neile põhimõtteid, mida järgides nad hakkavad mõistma, mis meil on.⁵

Saage sõpradeks end ümbritsevate inimestega või valige üks ja ergutage tema tundeid, usku, olukorda ja meelt ning püüdke neid valgustada. Kui nad on patustanud, püüdke neid päästa nende patudest ja tuua nad välja vangistusest, et nad saaksid koos teiega osa valgusest ja vabadusest. Nii saate teha head teadmiste abil, mida Issand on teile andnud.⁶ (Vt 2. soovitus lk 216.)

Misjonärid on valmis ohvreid tooma, et aidata teistel teada saada tõde.

Vaevalt olid pühad jõudnud ennast Utah's sisse seada, kui Issanda teenijad juhtisid taas nende tähelepanu Kiriku suurele misjonitööle.

Me olime vaesed ja püüdsime muuta maa elamiskõlblikuks, kuid me ei tohtinud eirata oma kohustust levitada maailmas evangeeliumi, sest Issand oli andnud käsu, et evangeeliumi tuleb kuulutada kogu maailmale. Üheks selle töö taevase algupära tõendiks on, et ka keset tagakiusamist ja äraajamist püüdsid viimse aja pühad seda Issanda käsku täita.

Kiriku 1849. aasta sügisesel üldkonverentsil – kõigest kaks aastat pärast seda, kui pühad olid jõudnud Soolajärve orgu – kutsuti mitu vanemat avama misjoneid maailma eri paigus. Kaheteistkümnest apostlist neli määrati neid juhtima. Apostel Erastus Snow kutsuti Skandinaaviasse, apostel John Taylor Prantsusmaale, mind Itaaliasse ja apostel Franklin D. Richards Inglismaale, kus misjonile oli juba alus pandud. See oli suur ettevõtmine nendes rasketes oludes, milles me tol ajal olime, meie pered suurt puudust kannatamas, kuid Issand oli meid kutsunud ja me tundsim, et peame kutse vastu võtma, mis tahes ohvrit see ka ei nõuaks.⁷

Me pühendasime oma elu, kõik, mida kalliks pidasime, selleks, et maailm võiks mõista, et igavestes maailmades on Jumal, ja et maailm võiks mõista, et Jumal osaleb ka praegu inimeste asjades. Maailmas arvatakse üha rohkem, et truudusetus on taunitav. Isegi kristlaste hulgas ei usu tuhanded ja kümned tuhanded – kuigi nad seda ei tunnista, kuna see on ebapopulaarne –, et Jumalal on inimestega mingit tegemist. Me peame esile astuma ja ohvreid tooma, et inimesteni võiks jõuda õige teadmine Jumalast.⁸

Kui me kutsume oma noori misjonäre minema maailma rahvaste juurde, mõtisklevad nad misjoni üle, ja kuulnud lugusid teiste misjonäride kogemustest, pole kõige meeldivam oodata katsumusi ja raskusi, mida ületada. Nende voorus on nende valmidus alluda nõudmistele ja teenida.⁹

On palju asju, mis meie noortele vanematele ei ole misjonil teenides meelt mööda. Nad teavad, et peavad ohverdama kodused mugavused; nad mõistvad, et lähevad inimeste sekka, kellele alati ei meeldi, mis neil on öelda. Kuid teisest küljest tunnevad misjonil teenivad vanemad, et inimestel on potentsiaali igaveseks eluks, ning kui nad leiavad ausa mehe või naise, pehmendab Issanda Vaim nende südant ja ehk nad võtavad vastu sõnumi, mida misjonärid jagavad. See toob neile rõõmu ja rahulolu. Lisaks näevad vanemad selles töös võimalust kogemusi omandada, mis tuleb neile tulevikus kasuks. On kummaline, et tuhandete kirjade hulgas, mida ma olen saanud neilt, keda on kutsutud misjonile (peamiselt noortelt meestelt), ei mäleta ma ühtegi korda, kui keegi oleks keeldunud minemast. Miks nii? Sest armastuse ja surematuse vaim, Kõigevägevama Vaim on nende vanemate peal ja nad on saanud ilmutuse, mis innustab neid tegema seda, mida ükski muu vägi ei paneks neid tegema.¹⁰ (Vt 3. soovitus lk 216.)

Misjonärid ei tohiks kunagi unustada, et nad on taeva saadikud ning toovad häid ja rõõmsaid sõnumeid.

Me saadame oma vanemaid evangeeliumi kuulutama. Kes neid saadab? ... Neid saadab Iisraeli Jumal. See on Tema töö. Ükski suurelik inimene pole niivõrd huvitatud vanema edust evangeeliumi kuulutamisel kui Issand, kes saatis ta kuulutama inimestele, kes on

„Heitke kõrvale isiklikud huvid ja teid saadab suur ja hiilgav edu ning kogu Kirik saab näha teie töö tulemusi.”

Issanda lapsed. Ta eostas nad eelmises maailmas ning nad tulid siia maailma Issanda tahtel.¹¹

Me tunneme, et te [misjonärid] saavutate suurt edu, sest me teame, et teid on kutsunud Jumal. Inimese tarkus poleks kunagi sellist tööd välja mõtelnud. Ma olen üllatunud, kui mõtlen selle töö suurusele. Võin kinnitada, et just see töö on praegusel ajal vajalik, ning tunnen, et te teete seda kogu hingest. Arendage endas Jeesuse Vaimu, just nagu Ta ütles, et ei saa teha midagi muud kui seda, mida Isa Tal teha käskis (vt Jh 5:30).

Ärge hoolige raskustest ja näilistest kaotustest! Heitke kõrvale isiklikud huvid ja teid saadab suur ja hiilgav edu ning kogu Kirik saab näha teie töö tulemusi.

Ärge tehke välja mõnede inimeste ükskõiksusest ja väikestest pettumustest, mis teile osaks saavad; Issanda Vaim on teiega; te puudutate inimeste südameid ja saate võitu nende ükskõiksusest; ... te tunnete rahulolu teile usaldatud töö kordaminekust. ...

Teile on antud täielik volitus, kuid te ei pea sellest üldse juttu tegema. Te avastate, et ei pea sellest rääkima, sest Issanda Vaim

kinnitab seda inimestele nende tunnetes ja see kinnitus ja tunne on teie volitus.

Te kohtate inimesi, kes arvavad, et teavad teist rohkem, kuid kui täidate oma kohust, siis tunnevad nad teie lahkudes, et teil on midagi enam kui neil ja et te olete neid õnnistanud ja aidanud. ...

Olge sõbralikud inimeste vastu, kelle juurde teid saadetakse! Teie alandlikkus ja Issanda Vaim, mis teil on, tunnistavad, et sobite täitma oma kohta. Püüdke mõista inimloomust ja käituge vastavalt, et teha kõik inimesed õnnelikuks ja kõik meeldivaks. ...

Võimalik on leida tee iga inimese südamesse, ja teie töö on leida tee nende südamesse, keda olete kutsunud teenima. ...

Soovin teile Jumala õnnistusi. Enne teeasumist asetatakse teid ametisse. Me palume teie eest ning soovime kuulda teie edusammudest. Olge südameilt tasased ja alandlikud! Kui te oma kuulajakonda vaatate, mõtelge kahele asjale: esiteks, et te hästi kõneleksite ja oma kõneoskusega publikule muljet avaldaksite; teiseks küsige: „Miks ma siin olen?” Te olete seal, et külvata oma publiku südamesse elu seemneid, ja oma südames peaksite palvetama: „Issand, olgu mul võimu läbi Vaimu puudutada nende inimeste südameid!” Vanem peab ütleva selle lühikese palve. See on kõik, mida ta peab tegema. „Luba mul ütelda midagi, mis päästaks need hinged!” Seda soovib teilt Esimene Presidentkond ... ja see on kõikide teie vendade soov.¹²

Pöörake tähelepanu oma vaimse soomusrüü säramalöömisele. Ma olen märganud, et kui kõik minu ajalikud mured on kõrvale heidetud, pühendub mu silm vaimsetele asjadele. Palvetage, vennad, ja ärge pidage paljaks paastuda! ... Ärge liiga palju naljatage ja ärge kurvastage Vaimu! Ise misjonil teenides leidsin, et paari nädalaga suutsin kodu unustada ja Jumala Vaim toetas mind. Vabadus ja rõõmsameelsus kutsuvad Vaimu, kuid ärge ülearu palju naljatlege. ... Jätka palvemeelselt, et teis võiks olla pealaest jalatallani Jumala Vaim.¹³

Viinamäel töötavad vanemad ei tohiks kunagi unustada, et nad on taeva saadikud, et nad toovad häid sõnumeid inimestele, kes ei tunne Issandat. ...

Kui prohvet Joseph Smith saatis esimesed vanemad võõrale maale, nägi ta ette, kuidas neid võidakse vastu võtta, ja ta ütles neile, et kuigi vähesed võtavad neid vastu kui Jumala sulaseid, ei võta enamik inimesi neid vastu ega kuulda nende sõnumit. See on olnud Jumala sulaste koorem, mida nad on kandnud juba aegade algusest peale, ja me peame olema rahul ustavate teenijate ponnistuste tulemusega, isegi kui meie abiga tuuakse vaid mõned tõe tundmisele. ...

Ma loodan ja palun, et ükski vanem, kes teeb misjonitööd ... ei unustaks ennast ega langeks maailma kiusatuste lõksu. On ainult üks viis neist ohutult eemale tüürida ja see on heita kõrvale kurjus, isegi kõik see, mis paistab olevat halb. Neid ahvatletakse ühel või teisel viisil. Nii tegutseb meie lunastuse vaenlane, kuid Iisraeli vanemad peavad kiusatustest üle olema, ja et seda edukalt teha, peavad hoidma end maailmast puutumata. ... Kui nad arendavad ja armastavad oma misjoni vaimu ja mõistavad, kui tähtsa kutse Jeesus Kristus on neile andnud, ning elavad vastavalt sellele, siis suudavad nad olla inimestele teejuhtideks ja päästjateks, peegeldades neile taeva valgust ja erinedes sellega teistest inimestest. Kuid kui nad lähevad üle vaenlase poolele ja saavad osa maailma vaimust, siis kaotavad nad oma jõu ning muutuvad teiste inimeste sarnaseks, kes on kõlblikud minema koju kurvastama nagu teised langenud ning põhjustama oma armsamatele südamevalu. ... Kui nad aga jätkuvalt otsivad alandlikkuses Issanda õnnistusi, pühendudes Tema aule ja hiilgusele, soovides oma südames inimeste hingede päästmist, tehhes kõik, mis nende võimuses, et tuua neile päästmine, saavad nad maistes tegemistes tunda kirjeldamatut rõõmu ja lõpuks saavad nad koos Isa ja Pojaga osa asjadest, mis on liiga suured ja hiilgusrikkad, et surelik meel neid võiks mõista.¹⁴ (Vt 4. ja 5. soovitus lk 216.)

**Meie südamed rõõmustavad, kui aitame
teistel saada evangeeliumi täiuse.**

Me arvame, et selle töö täidesaatmiseks on vaja palju kannatlikkust, usku, usinust, visadust ja pikameelsust. Linnades, kus tuhanded evangeeliumi vastu võtsid, juhtus mitmel puhul, et kuude viisi

ei kandnud töö mingit vilja, enne kui nendele põhimõtetele küllaldaselt tähelepanu pöörati. ... Vahel kulub mitu kuud või isegi aastat, kuid me võime olla kindlad, et usu, palve, töö ja Issanda õnnistuste toel ületame kõik raskused, tuues au ja hiilgust Jumalale; ning me ise tunneme rahuldust, et oleme *täitnud oma kohuse* ja puhastanud oma rõivad kõigi inimeste verest.¹⁵

Enne Itaaliasse minekut käisin ma [Inglismaal] Manchesteris, Macclesfieldis, Birminghamis, Cheltenhamis, Londonis, Southamptonis ja Lõuna konverentsis. ... Mul oli au kohtuda paljudega, keda olin [kaheksa aastat varem] Kirikusse toonud; ja ma ei pea ütlema, et taaskohtumine nende inimestega oli tõeline rõõm, mida on alati meeldiv meenutada. Apostel Johannes ütles: „Me teame, et oleme tulnud surmast ellu, sest me armastame vendi” (Jh 3:14). Meie misjonäridest vanemate armastus maailma inimeste vastu, kes on neile võõrad, ja inimeste armastus nende vanemate vastu, kes toovad neile evangeeliumi sõnumi, on iseenesest küllaldane, et veenda ausat südant: see armastus lähtub Jumalast ning Jumal on meiega. Püha tunne, mille meis äratab Püha Vaim, eristab meid ülejäänud inimkonnast; see tunne muudab kogu maailma ning veenab uskmatauid inimesi, et Jumal pole mitte ainult meie kõigi Isa, vaid me olema ka Tema sõbrad ja sulased.¹⁶

Ma olen pühendanud kogu oma elu Issanda teenimisele. Ma olen asetanud *kõik* ohvrialtarile, et võiksin Teda austada, teha Tema tahtmist ning levitada elu põhimõtteid inimlaste hulgas. Kui ma meenutan minevikku ja näen, kuidas Issanda käsi on avanud mulle tee ning saatnud mulle ootamatu edu igas asjas, mis puudutab neid misjoneid, tunnen kahekordset indu täita Tema tahet ka edaspidi. Keel ei suuda väljendada minu südamlikku tänu nende õnnistuste eest. Neile vendadele ja pühadele, kelle lahke vaim ja huvi Jumala töö vastu on eriti väljendunud nende misjonitöös, valagu Kõigevägevam oma õnnistusi võrdse heldusega. Ja kui nad aastate pärast kuulevad tuhandetelt ja kümnetelt tuhandetelt inimestelt, kelle hulgas nad teenisid, tänuhüüdeid Kõigevägevamale ilmutuse valguse eest, siis rõõmustavad ka nemad teades, et nad osalesid selle imelise lunastuse täideviimisel.¹⁷ (Vt 6. soovitus lk 216.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege lk 207–209 ja mõelge Lorenzo Snow' vastuse peale küsimusele „Miks ma siin olen?“. Mil viisil mõjutab see küsimus kõikide Kiriku liikmete võimalusi jagada evangeeliumi?
2. Mõtisklege president Snow' nõuande üle osas, mis algab lk 209 lõpus. Kuidas võite teie järgida seda nõuannet ja aidata kellelgi leida tõelist õnne?
3. President Snow rääkis ohverdustest, mida tema ja teised töid, et jagada evangeeliumi (lk 210–211). Milliseid ohverdusi olete teie näinud inimesi tegemas, et jagada evangeeliumi? Miks on inimesed valmis neid ohvreid tooma?
4. Kuidas aitavad kinnitused lk 211–213 põhimisjonäre? Kuidas aitavad need meid evangeeliumi jagamisel? Mil viisil võime kasutada neid õpetusi, et aidata kedagi, kes ei tea, kas minna teenima misjonile?
5. Lugeses president Snow' nõuannet lk 211–214, mõtisklege, kuidas seda rakendada kõigi Kiriku liikmete elus. Näiteks mida teie arvates tähendab heita kõrvale isiklikud huvid? Kuidas võime leida tee iga inimese südamesse?
6. Lugege peatüki viimast lõiku, milles president Snow kirjeldab misjonitööst saadavat kestvat rõõmu. Millal olete teie tundnud rõõmu misjonitööst? Mispärast peame vahel olema kannatlikud ja alles siis võime täielikult kogeda rõõmu?

Samateemalised pühakirjakohad: Al 26:1–8, 35–37; ÕL 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Abiks õpetamiseks: „Paluge tunnis osalejatel valida üks huvitav osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge ühe ja sama osa valinutel moodustada paari-kolmeliikmelised rühmad ja arutada, mida nad on õppinud“ (käesolev raamat lk vii).

Viited

1. Journal and Letterbook. 1836–1845, Church History Library, lk 33; vt ka The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20. juuli 1901, lk 22.
2. The Grand Destiny of Man, lk 22.
3. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 48.
4. Letter from President Snow. – Millennial Star, 12. sept 1901, lk 595.
5. Deseret News, 15. mai 1861, lk 82.
6. Deseret News, 11. märts 1857, lk 3; algupärase viites on lk 3 märgitud vasti kui lk 419.
7. Scandinavians at Saltair. – Deseret Evening News, 17. aug 1901, lk 8.
8. Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave. – Millennial Star, 29. aug 1887, lk 549.
9. Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant. – Millennial Star, 20. juuni 1895, lk 386.
10. Conference Report, apr 1901, lk 2–3.
11. Deseret Weekly, 12. mai 1894, lk 637.
12. Instructions to Missionaries. – Improvement Era, dets 1899, lk 126–129; Lorenzo Snow soovitas seda vendadele, keda kutsuti Vastastikuse Edu Seltsi misjonärideks. Tema kõne avaldati ajakirjas Improvement Era seletusega, et see oli „täis kasulikke nõuandeid kõigile, kes sel eesmärgil töötavad”.
13. In Journal History, 9. apr 1862, lk 4.
14. Letter from President Snow, lk 595–596.
15. The Malta Mission. – Millennial Star, 5. juuni 1852, lk 237.
16. Letter from President Snow, lk 595.
17. Address to the Saints in Great Britain. – Millennial Star, 1. dets 1851, lk 365.

*President Lorenzo Snow tunnistas, et evangeelium
taastati prohvēt Joseph Smithi kaudu.*

Jumala kuningriik liigub edasi

„Need, kes teevad [Jumala] tööd, peavad edasi minema, edasi liikuma. ... Kuni saab astuda ühe sammu edasi, tuleb see samm astuda.”

Lorenzo Snow' elust

1884. aastal, täites ülesannet Ameerika Ühendriikide idaosas, kuulis Lorenzo Snow, et prohvet Joseph Smith ja tema vend Hyrum olid surnud märtrisurma. Ta ütles: „Uudised sellest kurvast sündmusest tulid muidugi ootamatult ja löid mind suure hämmingu ja kurvastusega, mida ei suuda kirjeldada ükski inimene.” Kuuletudes Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi juhatusele, tegi ta ettevalmistusi, et naasta oma koju Illinoisi osariiki Nauvoosse.¹

Hiljem meenutas ta: „Josephi eluajal arvasid mõned inimesed, et see Kirik ei saavuta edu, kui seda ei juhi Joseph, ning kui saabus aeg, mil ta lahkus märtrina siit maailmast vaimumaailma, olid pühad kogu Jumala kuningriigis ärevil. Nad ei olnud seda oodanud. Nad ei teadnud, mis saab edasi. [Kiriku juhtimise] koorem laskus siis Kaheteistkümne Apostli Kvoorumile ja tänu Jumala õnnistustele ning inspiratsiooni vaimule, mis oli nende südames, liikus kuningriik Kõigevägevama juhtimisel edasi.”²

Kiriku teine president Brigham Young suri 1877. aastal, olles juhatanud Kirikut 33 aastat. Vanem Snow, kes teenis tol ajal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis, oli taas Kiriku maise juhtkonna muutumise tunnistajaks. Hiljem ütles ta, et president Young suri peaaegu ootamatult. Pühad ei olnud selleks valmis. Kuid Jumala kuningriik liikus edasi.³

Kui Kiriku kolmas president John Taylor 1887. aastal suri, kinnitas vanem Snow pühadele: „Issand on arvanud heaks kutsuda meie

armastatud vend president Taylor ära kõigi kannatuste ja märtrisurmade juurest ning Kirik liigub ikka edasi.”⁴

1898. aastal, umbes 11 aastat pärast seda, kui Lorenzo Snow oli lohutanud pühasid president Tayloriga matustel, vajas ta ise lohutamist. Ta teenis tol ajal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumis juhatajana. President Wilford Woodruff teenis Kiriku presidendina ja tema füüsiline tervis ei olnud kõige parem. Juhataja Snow teadis, et vastavalt seatud korrale peaks tema pärast president Woodruffi surma asuma Kirikut juhtima. Ühel öhtul vaevus see tõsiasi teda eriti. Tundes ennast võimetuna asuma Kirikut juhtima, läks ta üksinda ühte Soolajärve templi ruumi palvetama. Ta palus Jumalal säästa president Woodruffi elu, kuid lubas samuti, et täidab iga ülesande, mille Jumal talle annab.

President Woodruff suri 2. septembril 1898, varsti pärast juhataja Snow’ siirast palvet templis. Juhataja Snow viibis Brigham Citys, umbes 100 km Salt Lake Cityst põhja pool, kui saabus teade president Woodruffi surmast. Ta sõitis samal öhtul rongiga Salt Lake Citysse. Salt Lake’i saabudes läks ta taas templisse palvetama. Ta tunnistas, et tunneb end võimetuna, kuid lubas teha Issanda tahtmist. Ta palus juhatust ja ootas vastust, aga vastust ei tulnud ning ta lahkus ruumist.

Astunud avarasse koridori, sai ta oma vastuse – ja kinnituse –, mida oli otsinud. Tema ees seisis ülestõusnud Päästja, kes ütles talle, mida ta peab tegema. President Snow rääkis sellest juhtumist hiljem oma pojatüttele Alice Pondile. Alice kirjutas üles kõneluse oma vanaisaga Soolajärve templis:

„Ma kõndisin mitu sammu oma vanaisast eespool avaras koridoris, mis viib selestilisse ruumi. Ta peatas mu ja ütles: „Oota üks hetk, Alice, ma tahan sulle midagi rääkida. See juhtus siinsamas, kui Issand Jeesus Kristus president Woodruffi surma ajal mulle ilmus. Ta ütles mulle, et ma Kiriku Esimese Presidentkonna kohe ümber organiseeriksin ega ootaks, nagu tehti eelmiste presidentide surma korral, ning et minust pidi saama president Woodruffi mantlipärija.”

Siis astus vanaisa mulle lähemale, sirutas välja oma vasaku käe ja ütles: „Ta seisis siinsamas, umbes kolm jalga pörandi kohal. Paistis, nagu seisaks ta puhtast kullast plaadil.”

Vanaisa rääkis mulle, milline suurepärane isiksus Päästja on, ning kirjeldas Tema käsi ja jalgu, Tema palet ja kauneid valgeid riideid, mis olid kõik nii säravvalged ja kirkad, et vanaisa suutis vaevalt Tema poole vaadata.

Siis astus vanaisa veel ühe sammu mulle lähemale, pani oma käe minu pea peale ja ütles: „Ma soovin, et sina, mu pojatütar, peaksid meeles, et see on sinu vanaisa tunnistus, mida ta sulle rääkis oma suuga, et ta tõepoolest nägi Päästjat siin templis ja rääkis Temaga näost näkku.”⁵

President Snow' kohtumine Päästjaga kinnitas püha tõde, mida ta oli teadnud juba mitu aastat – et Jeesus Kristus juhib seda Kirikut. Sellest tõsiasiast innustatuna tunnistas president Snow tihti, et hoolimata vastuseisust liigub Kirik edasi. Ta oli tänulik võimaluse eest osaleda Issanda töö edasiviimises viimsetel päevadel. 1898. aasta sügisel üldkonverentsil, kus teda toetati Kiriku presidendina, ütles ta: „Otsustagem oma südames, tunnistagem seesmiselt Issandale, et oleme järgmise konverentsi ajaks parem rahvas, ühtsem rahvas, kui oleme seda praegu. Nii peaks tundma ja otsustama iga mees ja naine, kes viibib sellel pühalikul koosolemisel. Mina püüan olla rohkem pühendunud, kui olen seda olnud varem, Jumala kuningriigi huvidele ja Tema eesmärkide elluviimisele.”⁶ (Vt 1. soovitus lk 227.)

Lorenzo Snow' õpetused

Et ettekuulutus täide läheks, on Issand taastanud oma Kiriku maa peale.

Jumala sulasena tunnistan ma, et ta ilmutab oma tahet üheksateistkümnendal sajandil. See tuli Tema enda häälega taevast, Tema Poja isikliku ilmumise ja pühade inglite teenimise kaudu. Ta käsib kõiki inimesi kõikjal meelt parandada ning ära pöörduda pahategudest ja ebaõiglastest soovidest, saada ristitud pattude andekssaa-miseks, et nad võiksid vastu võtta Püha Vaimu ning tuleksid Tema juurde. Ta on alustanud lunastustööd, millest on kõnelenud kõik prohvetid, targad ja nägijad kõikidel ajastutel ning kõikide inimeste seas.⁷

Viimse aja pühade tõelisele usule antud hüüdnimi – mormoonlus – ei ole uus usk, välja arvatud praegusele põlvkonnale. See

on algupärane päästmisplaan, mis sai alguse taevas enne maailma algust ja mida Jumal ilmutas erinevatel aegadel maailmale. Aadam, Eenok, Noa, Aabraham, Mooses ja teised muistsed prohvetid kandisid seda usku põlvest põlve läbi evangeeliumi eri ajajärgude, nagu meie usume. ... Mormoonlus on lühidalt öeldes algupärane kristlus, mis on taastatud, muistne evangeelium, mis on tagasi toodud – see-kord sisse juhutamaks viimast evangeeliumi ajajärku, et tuua algus millenniumile ja viia lõpuni lunastustöö sellel planeedil.⁸

Me näeme Kõigevägevama kätt rajamas kuningriiki, millest rääkis muistne prohvet Taaniel, kuningriiki, mis kasvab ja levib, kuni täidab kogu maa (vt Tn 2:44), kui valgus ja mõistmine on levinud kõigi seas, et enam pole tarvilik ühel inimesel õpetada teisele „Tunne Issandat!”, sest nad kõik tunnevad mind, niihästi pisikesed kui suured” (Jr 31:34), ja kui Issanda Vaim valatakse kõige liha peale nii, et nende pojad ja tütreid hakkavad ennustama, nende vanemad uinuvad unenägusid nähes, nende noored mehed näevad nägemusi (vt Jl 3:1) ja ei tehta halba ega kahju kogu Issanda pühal mäel (vt Js 11:9).⁹ (Vt 2. soovitus lk 227.)

**Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik
on ehitatud kindlale alusele ja jätkab
vastuseisust hoolimata edasiliikumist.**

Vennad ja õed! Jumal on maa peal üles ehitanud oma Kiriku ja kuningriigi kogu inimkonna hüvanguks ja õnnistuseks, et juhatada neid tõe rajal, valmistada neid ette ülenduseks Tema juures ning Tema imeliseks tulemiseks ja maapealseks kuningriigiks. Tema eesmärgid saavutatakse vaatamata kurjade inimeste ja pimeduse jõudude vastuseisule. Kõik, mis on tema töö ees, eemaldatakse. Miski ei suuda vastu seista tema väele, kuid kõik, mida ta on käskinud, saavutatakse täielikult ja täiuslikult. Jumala armastus oma rahva vastu jätkub ja püsib ning Tema rahvas võidutseb Tema väes.¹⁰

Kes võiks rääkida selle kuningriigi hävitamisest? ... Samahästi võib püüda eemaldada taevast tähti või kuud või nihutada päikest oma orbiidilt! Seda ei juhtu kunagi, sest seda suudab vaid Kõigevägevam.¹¹

„Vennad ja õed! Jumal on maa peal üles ehitanud oma Kiriku ja kuningriigi kogu inimkonna hüvanguks ja õnnistuseks.”

Jumala kuningriik läheb edasi jõu ja väega ning seda saadab suur ja imeline edu.¹²

See töö on rajatud kindlale alusele, aegade kaljule. ... Pole tähtsust, kas keegi teel olles kadunuks jääb ja usu kaotab: Kirik läheb edasi.¹³

Kirik jääb püsima, sest see seisab kindlal alusel. See ei ole inimeste loodud; see ei rajane Vana Testamendi ega Uue Testamendi uurimisel; see ei tulene kolledžite või ususeminaride õpetustest, vaid see tuli otse Issandalt. Issand on selle avaldanud Püha Vaimu valguse kaudu ning iga inimene võib seda teada sellesama vaimu kaudu.

... Ta annab meile teada, mida peame tegema, kuivõrd oleme valmis pigem ohverdama oma elu kui tegutsema vastupidiselt sellele teadmisele. Ta avaldab meile selestilise kuningriigi saladused ja annab meile pidevalt ilmutusi asjadest, mida me varem ei teadnud. See teadmine ja mõistmine kasvab meis pidevalt.

... Me oleme saanud liiga palju teadmist, et meie eesmärged võidakse luhta ajada. Kes soovivad mormoonlust taga kiusata ja kukutada, las nad püüavad seda teha. ... Meie töö on kasvada teadmistes Jumalast, pidada Tema käske, olla ustavad ning jätkuvalt kasvada ja muutuda vanemaks, saades üha täiuslikumaks.¹⁴ (Vt 3. soovitus lk 227.)

Me oleme Jumala rahvas ja Ta kaitseb meid, kui me edasi pürgime ja Tema tahet järgime.

Paljudel juhtudel ..., kui Jumala rahva häving paistis kohe saabuvat ja ei olnud mingit võimalust sellest pääseda, ... toimus ühtäkki midagi, mis oli ette valmistatud nende päästmiseks, et eelseisev häving ära hoida. See juhtus iisraellastega, kui Mooses neid juhtis. Kui nad jõudsid Punase mere äärde ja egiptlaste sõjavägi nende taga ähvardas nad hävitada, ei paistnud neil olevat mingit pääseteed, kuid viimasel hetkel, kui nad vajasisid päästmist, anti neile tee ja nad pääsesid (vt 2Ms 14:10–25).

Nii on see olnud ja on alati ka meiega. Vaatamata sellele, kui suured näivad meie ees seisvad raskused, valmistatakse meile pääsemine, kui täidame Jumala lastele määratud kohust. Kuid tulevikus

võib osutada vajalikuks – ja ma soovin seda rõhutada –, et osa pühasid mängib kuninganna Esteri rolli ning on valmis ohverdama kõik, mida nõutakse, et viimse aja pühasid päästa.

Esiteks peaksime teadma, et me oleme Jumala rahvas. ... Me peame Esteri kombel esile astuma ja olema valmis riskima kõigega inimeste päästmiseks. Asudes täitma oma ülesannet, ütles Ester: „Aga kui ma hukkun, siis hukkun!” (Vt Est 4:3–16) ... Kuid Jumala rahvas ei hukku. Alati võib leida ühe rägastikku sarvipidi kinni jäänud jäära nende päästmiseks (vt 1Ms 22:13). ...

Issand ütles: „Ma olen oma südames otsustanud, ... et panen teid proovile kõiges, et kas te püsite minu lepingus kuni surmani välja, et teid võidaks leida olevat väärilised. Sest kui te ei püsi minu lepingus, ei ole te mind väärt” (vt ÕL 98:14–15). Meil on, mille nimel elada, ja kõik, mille nimel oma elu Issandale ohverdada. Kuid neis asjades pole surma. Neis on päästmine ja elu, kui Jumala rahvas – need, kes kutsuvad ennast Issanda Jeesuse Kristuse nime järgi – peab Tema käske ja teeb seda, mis on Tema silmis vastuvõetav. Kõigevägevamal ei ole plaanis lasta oma inimesi hävitada. Kui me teeme õigesti ja peame tema käske, siis päästab Ta meid igast raskusest.¹⁵ (Vt 4. soovitus lk 227.)

On aeg alandada ennast Jumala ees ja viia lõpuni töö, mille ta meie teha on usaldanud.

Need, kes teevad [Jumala] tööd, peavad edasi minema, edasi liikuma. ... Kuni saab astuda ühe sammu edasi, tuleb see samm astuda.¹⁶

Nüüd on viimse aja pühadel aeg ennast Kõigevägevama ees alandada. Nüüd on viimse aja pühadel aeg välja selgitada, millele nad on ennast pühendanud; on aeg, et viimse aja pühad parandavad meelt oma pattudest ja rumalusest ja paluvad Kõigevägevamat, et saada Temalt abi; ... et me võiksime liikuda edasi ja täide viia see suur töö, mille ta meie teha on usaldanud.¹⁷

Me teeme Jumala tööd. Meie võimalused on suurepärased, kuid pidagem kõigis oma töödes ja tegemistes meeles, et oleme Jumala sulased ja teeme Tema tahtmist. Ärge kaotage ausameelsust, vaid las meie usk suureneb pidevalt meie elu jooksul. Ma olen rahul,

teenides seal, kuhu Jumal mind on juhatanud, ja palun Issandalt abi Jumala kuningriigi ehitamisel selles paigas ning abi oma perele elatise teenimisel.¹⁸

Me võime kasvada teadmistes ja väes ja oma võimes ehitada Jumala kuningriik maa peale ning seda tänu usinusele, alandlikkusele ja ustavusele meie tehtud lepingute suhtes.¹⁹

Kuna me ei mõista täielikult Issanda teid ja Tema eesmärke, siis võib meile oma teadmatuses tunduda, et viies ellu Jumala plaani, võime mõneks ajaks puhkama jääda. Kuid seda ei ole Jumalal plaanis ega saagi olla, kui inimesed jätkavad oma tööd, usaldades Jumala lubadusi. ...

Iga inimene olgu ustav ja väga usin Jumala käskude pidamisel ning arendagu endas soovi teha head inimestele enda ümber; ja kui minevikku vaadates leiame, et ei ole käitunud vastavalt oma südametunnistusele ja kohusele, siis parandagem oma vead Jumala ja inimeste ees, et oleksime valmis igaks olukorraks, mis võib tulla. Jätkugu templite ja kogudusehoonete ehitamine, koolitagem oma lapsi ja kasvatagem neid Issanda kartuses ning viigem jätkuvalt evangeeliumi kaugetele rahvastele. ...

See on Jumala töö ja Tema näitab selle suunda ja juhatab selle edenemist maa peal, ning see töö peaks meie meeles esikohal olema. Niikaua, kui meid leitakse täitmas oma kohust, võime jääda paigale ja püsida kindlana oma eesmärgi saavutamisel, näidates sellega maailmale oma usku ja pühendumist tõe põhimõtetele, mida Jumal on avaldanud. ...

Issand võib asetada meid suure surve alla, mis nõuab Tema rahvalt suurt ohverdust. Küsimus on, kas me toome selle ohverduse? See töö on Kõigevägevama töö, ja õnnistused, mida meile on lubatud, tulevad pärast seda, kui oleme ennast tõestanud ja katsumuse läbi teinud. Ma ei püüa ütelda, kas seda rahvast ootab või ei oota raske katsumus, mille nad peavad läbima. Küsimus, mille ma tahan esitada, on: kas ma olen valmis vastu võtma ja rakendama iga õnnistust, mis Issandal minu jaoks varuks on, või teisest küljest – kas ma olen valmis tooma iga ohvri, mida Issand võib minult nõuda? Ma ei annaks kõomet ühegi usu eest, mille nimel ei tasu elada ja surra,

ja ma ei pea palju inimesest, kes pole valmis kõike ohverdama oma usu nimel.

Ma ütlen ühele ja kõikidele: liikuge edasi! Liikuge edasi ja saage osa Issanda päästest ning ärge seiske paigal!²⁰ (Vt 5. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Vaadake teksti lk 219–221. Mida tähendab ütlemine, et Jumala kuningriik liigub edasi? Millised kogemused on aidanud teil näha Jumala kuningriigi edenemist?
2. Teises lõigus lk 222 viitab president Snow neljale Vana Testamendi ettekuulutusele. Mil viisil täituvad need ettekuulutused tänapäeval?
3. Uurige president Snow' õpetusi Kiriku edasiliikumisest vaatamata vastuseisule (lk 222-224). Kuidas aitavad need õpetused meid, kui meid usu pärast taga kiusatakse? Kuidas olete käitunud, kui teie tunnistust on püütud kõigutada?
4. Uurige teist ja kolmandat lõiku lk 224 algavas osas. Mida võime õppida Esteri eeskujust, kui meilt nõutakse ohvri toomist? Kuidas aitab sellises olukorras teadmine, et oleme Jumala rahvas?
5. Peatüki viimases osas soovitab president Snow liikmeil ehitada Jumala kuningriiki seal, kuhu Issand on neid asetanud. Kuidas aitab lapsevanemate tegevus kodus ehitada Jumala kuningriiki kogu maa peal? Kuidas võivad kodu- ja külustusõpetajad ehitada Jumala kuningriiki?

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 24:14; Et 12:27; Mn 7:33; ÖL 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Abiks õpetamisel: „Tihti on abiks, kui alustame oma järgmise õpetunni ettevalmistamist varsti pärast eelmist tundi. Te olete kõige tundlikum oma õpilaste vajaduste ja huvide suhtes vahetult pärast nendega koos viibimist” (*Teaching, No Greater Call*, 97).

Viited

1. Vt Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 79–82.
2. Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave. – Millennial Star, 29. aug 1887, lk 549.
3. Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave, lk 549.
4. Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave, lk 549.
5. Alice Pondi jutustus LeRoi C. Snow' jutustuses An Experience of My Father's. – Improvement Era, sept 1933, lk 677; vt ka vanem John A. Widtsoe ja Noah S. Pondi, Alice Armeda Snow Young Pondi abikaasa vahelist kirjavahetust, 30. okt 1945 ja 12. nov 1946, Church History Library. Kui president Snow seda kogemust jagas, oli Alice kahekümnendates eluaastates, oli saanud templianni ja pitseeritud oma abikaasaga.
6. Conference Report, okt 1898, lk 55.
7. Greeting to the World by President Lorenzo Snow. – Deseret Evening News, 1. jaan 1901, lk 5.
8. Mormonism by Its Head. – Land of Sunshine, okt 1901, lk 252.
9. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 597.
10. Deseret Semi-Weekly News, 4. okt 1898, lk 1.
11. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 598.
12. Deseret Weekly, 4. nov 1893, lk 609.
13. Millennial Star, 12. mai 1890, lk 293; Lorenzo Snow' 1890. aasta kevadisel üldkonverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus.
14. Conference Report, apr 1900, lk 3–4.
15. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
16. Deseret News: Semi-Weekly, 27. juuni 1882, lk 1.
17. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
18. Journal History, 11. juuli 1865, lk 2.
19. Deseret News, 15. mai 1861, lk 82.
20. Deseret News: Semi-Weekly, 27. juuni 1882, lk 1.

Armasta Jumalat rohkem kui maailma!

*„Me peame ... jõudma kõrgema tasemeni:
me peame armastama Jumalat rohkem,
kui me armastame maailma!”*

Lorenzo Snow' elust

Varsti pärast seda, kui Lorenzo Snow Ohio osariigis Kirtlandis ristiti ja liikmeks kinnitati, pöördusid paljud viimse aja pühad, nende hulgas ka mõned Kiriku juhid, prohvet Joseph Smithi vastu. Lorenzo Snow' sõnul kütsid usust taganemist üles spekulatsioonid või teisisõnu ebaharilikud äririskid, mille kaudu loodeti kiiresti rikastuda. Pimestatuna soovist maailma ajalike asjade järele, pöörasid inimesed selja evangeeliumi igavestele õnnistustele.

Umbes 50 aastat hiljem, teenides Kaheteistkümne Apostli Kvoorumu juhatajana, kõneles Lorenzo Snow viimse aja pühade grupile Utah' osariigis Loganis. Ta kirjeldas neile vastasseisu, mille tunnistajaks ta oli olnud Kirtlandis, ja hoiatas, et varsti seisavad ka nemad silmitsi samasuguste katsumustega. Juhataja Snow ütles: „Kiiresti on tulekul midagi, mis teid proovile paneb, võib-olla rohkem, kui teid kunagi on proovile pandud. Kuid kõik, mis meil teha tuleb, on näha oma vigu ja nõrkusi, kui meil neid on. Kui me oleme varem olnud truudusetud, siis uuendagem oma lepinguid Jumalaga ja leidkem läbi paastu ja palve andestust oma pattudele, et Kõigevägevama Vaim võiks puhata meie peal, et meil ehk õnnestuks pääseda neist vägevatest kiusatustest, mis on lähenemas. Tormitsev taevas muutub üha süngemaks. Te näete, missuguseid tagajärgi tõi spekulatsiooni vaim Kirtlandis. Seepärast olge hoiatatud!”¹

Kuna president Snow' hoiatus on viimse aja pühadele päevakohane ka tänapäeval, on sellesse peatükki kaasatud suur osa tema

Isegi pärast suuri ilmutusi Kirtlandi templis taganesid usust paljud Kirtlandi pühad.

jutlusest Logani pühadele. Ta ütles: „Võib-olla tuleb paar sõna meie toleaeegsest olukorrast [Kirtlandis] meile tulevikus kasuks – ehk võtame nendest õppust.”² (Vt 1. soovitus lk 236.)

Lorenzo Snow' õpetused

Kui inimesed lasevad ilmalikkusel oma meeles ja südames võimust võtta, siis pööravad nad selja igavestele põhimõtetele.

Ma mäletan väga selgelt raskeid aegu, mida kogesin Kirtlandis, ... kus elas Jumala prohvet ning kus Jumal Jeesus Kristus, Jumala Poeg, ilmus ja näitas ennast kogu oma hiilguses. Ta seisis templi kantsli rinnatise peal, mis oli käsu kohaselt ehitatud. Tema jalgealune oli sillutatud puhta kullaga ja merevaigu karva. Tema juuksed olid valged kui puhas lumi. Tema pale säras eredamalt kui päike. Tema hääli oli kui suurte vete kohin (vt ÕL 110). See imepärane ilmutus leidis aset templis, mis oli Tema auks püstitatud. Ma viibisin Kirtlandis sel ajal, kui toimusid sündmused, mis minu arvates hakkavad praegu korduma. Viimse aja pühased ümbritsevad olud olid ebatavalised, vähemasti olid ebatavalised nende sündmuste tagajärjed inimestele. ... Tol ajal olid inimesed Ameerikas haaratud spekulatsiooni vaimust. Spekuleeriti nii raha, pankade, maade ja linnakruntidega kui ka paljudes teistes valdkondades. See spekulatsiooni vaim tõusis maailmast ja uhtus üle pühade südamete nagu suur laine või veetulv ja paljud langesid ning jäid Kirikust kõrvale.³

Mõned neist (Kirtlandi pühadest) hakkasid spekuleerima; nad unustasid oma usu, nad unustasid põhimõtted, mida neile oli ilmutatud, ja paljud vajusid aegade vaimu kütkeisse ja langesid spekulatsiooni lõksu. Tõusis kadedus ja tüli ning Issand, olemata nendega rahul, saatis nende sekka hävitust ja nende asupaik lõhuti tükkideks.⁴

Just enne seda suurt äralangemist oli Issand valanud inimeste peale imelisi õnnistusi. Nende peale valati rohkelt evangeeliumi ande – igavikulisi rikkusi. Neid külastasid inglid. Jumala Poeg, nagu varem öeldud, rääkis oma teenijatega. Inimesed olid templi pühitsemisel osa saanud imelistest õnnistustest. Sellel Jumala soosingu erilisel ajal osalesin ma ise paljudel templis peetud koosolekutel. Meil

olid palvekoosolekud ja tunnistuste koosolekud, ning tunnistused, mida vennad ja õed jagasid, olid imelised. Nende seas esines suurel hulgal prohvetlikku ettekuulutamist; nad rääkisid võõraid keeli ja oli keelte tõlgendamist. Need õnnistused ilmnesisid peaaegu kõigi Kirtlandi inimeste hulgas. Nende südamed olid pühendunud, nad olid valmis ohverdama kõik, mis neil oli. Nad tundsid ennast nii, nagu elaksid nad koos Jumalaga, mis oli loomulik, kui nad tundsid selliseid imelisi mõjusid.

Enne kui spekulatsiooni vaim inimeste südames võimust võttis, olid viimse aja pühad tunda saanud kõiki neid õnnistusi ja paljusid teisi, mida ma pole jõudnud üles lugeda. Oleks võinud arvata, et pärast nende imeliste ilmutuste saamist ei suuda enam ükski kiusatust pühadest võitu saada. Kuid see juhtus, ja neid pillutati laiali nelja ilmakaarde.

See võib tulla üllatusena, kuid spekulatsiooni vaim vallutas ka Kaheteistkümnne Apostli Kvoorumi ja Seitsmekümnete seitsme juhataja kvoorumi. Kogu Kirikus polnud kvoorunit, mida spekulatsiooni vaim ei oleks puudutanud. Selle vaimu kasvades tekkis rohkem lahkkelisid. Vennad ja õed hakkasid üksteist laimama ja üksteisega tülitsema, kuna nende huvid ei langenud ühte.

Kas see juhtub ka nende viimse aja pühadega, kellele ma praegu räägin? Ma kardan, et see on tulekul, aga kui palju see teid mõjutab, ei ole mulle teada. Teie saate selle kogemuse osaliseks ja võib-olla on see teile vajalik.

... Pool Apostlite kvoorumist langes Kirtlandi päevil nende kurjade mõjude alla. Selle kahetsusväärse olukorra lõi spekulatsioon, armastus maailma jumala – kulla vastu. Ja kui sel oli niisugune mõju neile, kes hoidsid maa peal kõrgeimat preesterlust, siis kuidas mõjutaks see meid, kellel pole ehk samasugust mõistmist, informatsiooni ja kogemusi, kui oli neil. ...

Praegu te olete head inimesed. ... Jumal armastab teid. Ta rõõmustab teie õigemeelsuse üle ega soovi, et teiega korduks sama, mis juhtus Kirtlandis. Selle järele pole mingit vajadust. Meie käes on vägi vältida asju, mis pühasid Kirtlandis tülli ajasid ja poole Kaheteistkümnest kukutasid. Issand ei soovi, et viimsetel aegadel taolised sündmused taas korduksid.⁵

Viimse aja pühad peaksid olema tarkuses ja mõistmises kaugemale arenenud ega tohiks sattuda sellisesse lõksu. Asi ei ole seda väärt. Asi pole väärt selja pööramist nendele suurepärasele põhimõtetele ja asjadele, mida oleme saanud igavestest maailmadest. Pöörata selg neile asjadele ja pühendada end maailma närustele asjadele ei ole seda väärt. Mis tahes kiusatus meie teele ka satub või millega iganes me juba silmitsi seisame – me peaksime võtma õppust minevikust ja mitte laskma minevikul enda üle võimust võtta või muidu me kahetseme seda väga.⁶ (Vt 2. soovitus lk 236.)

Me oleme lubanud, et hoidume ilmalikkusest ja pühendame ennast Jumala kuningriigile.

Maailma jumaluseks on kuld ja hõbe. Maailm kummardab seda jumalat. Kuigi inimesed ei pruugi seda tunnista, on see jumal nende silmis kõikkõimas. Taeva Jumal on ette näinud, et viimse aja pühad peavad näitama, kas nad on oma teadmistes ja tarkuses ja Jumala väes küllalt kaugemale arenenud, et maailma jumal ei saaks nende üle võimust võtta. Me peame jõudma nii kaugemale. Me peame samuti jõudma kõrgema tasemeni: me peame armastama Jumalat rohkem, kui me armastame maailma, rohkem, kui me armastame kulda ja hõbedat, ning armastama oma ligimest nagu iseennast.⁷

Kui me ... ei pea kinni lepingutest, mida oleme sõlminud, ega kasuta oma aega, andeid ja võimeid Jumala kuningriigi ülesehitamiseks maa peal, kuidas võime siis loota, et tuleme esimese ülestõusmise hommikul esile koos suure lunastustöö tegijatega? Kui meie oma kommete, harjumuste ja tegudega jälgendame maailma ja seega samastame ennast maailmaga, siis kas te arvate, mu vennad, et Jumal annab meile õnnistused, mida me saada soovime? Ma ütlen teile, et Ta ei tee seda! ... Me peame ennast kasvatama taeva õigemeelsuses ja kinnitama oma südamed Jumala õigluses. Prohvet Jeremia kaudu ütles Issand: „Ma panen nende sisse oma Seaduse ja kirjutan selle neile südamesse; siis ma olen neile Jumalaks ja nemad on mulle rahvaks” (Jr 31:33). Issand püüab teha just seda ja Ta saavutab selle meis, kui me kuuletume Tema tahtele.⁸

Ma tänan Jumalat, et nendel maailmas valitsevatel korruptsiooni ja kurjuse aegadel leidub õigemeelseid mehi ja naisi, kes pühendavad Jumala antud andeid Tema ülistuseks ja hiilguseks. Ja on

ka tuhandeid vooruslikke ja auväärseid mehi ja naisi, kelle Issand on rahvaste seast välja valinud, kes on valmis pühendama oma aega ja andeid, aitamaks täide viia Jumala tööd Tema laste huvides.⁹ (Vt 3. soovitus lk 236.)

Kui keeldume vahetamast igavikulist hiilgust maailma rikkuste vastu, järgime Päästja eeskujut.

Võite oodata ..., et kohtate elus oma teel takistusi, mis panevad teie otsusekindluse proovile, ja mõnel teie seast võib tekkida kiusatus pöörata kõrvale tõe ja au rajalt ning Eesavi kombel loobuda igavesest hiilgusest hetkelise rahulolu ja naudingu nimel (vt 1Ms 25:29–34). Kasutage juhust ja tehke nii nagu Päästja, kui Talle pakuti maailma hiilgust, juhul kui ta end alandab ja narrina käitub. Päästja vastas oma kiusajale: „*Tagane minust, Saatan!*” (Vt kuningas James'i piiblitõlkes Lk 4:5–8.)¹⁰

Elu üle mõtiskledes leian, et maailma kestus on igavikuga võrreldes lühike; meie mõistmisvõime ja jumalikkus ei ole loodud – see on eksisteerinud alati ja eksisteerib kogu igaviku (vt ÕL 93:29). Nendele tõsiasjadele vaadates on meile kui intelligentsetele olevustele kohane mõista, et sinne elu lõpeb vaid mõne päeva pärast ja siis tuleb elu, mis on igavene; ning kui me oleme käskudest kinni pidanud, on meil eelis nende ees, kes pole ennast parandanud.¹¹

Evangeelium liidab ühte kõikide südamed, kes sellele kuuletuvad; Ta ei tee vahet rikaste ja vaeste vahel; me oleme kõik ühte seotud, täitmaks meile antud kohust. ... Las ma küsin teilt midagi: kes siin maailmas saab nimetada midagi enda omaks? Kes võib ühtegi selle maailma asja tõeliselt enda omaks pidada? Minule ei kuulu midagi – olen vaid ülevaatajaks piskule, mille kasutamise kohta pean Jumalale vastust andma. Viimse aja pühad on saanud evangeeliumi seaduse läbi Jumala ilmutuse ja see on kirja pandud nii lihtsalt, et kõik võivad seda mõista. Ja kui me mõistame positsiooni, millele asusime siis, kui tegime ristimislepingu pattude andekssaamiseks, peame olema teadlikud asjaolust, et seadus nõuab, et me *eelkõige* otsiksime Jumala kuningriiki ja et meie aega, andeid ja võimeid tuleb kasutada selle huvides (vt Mt 6:33; 3Ne 13:33). Kui see nii ei oleks, siis kuidas võiksime pärast siinset elu, kui see maailm muutub

*Nagu rikas noormees, kes Päästjaga kõneles (vt Mt 19:16–22),
pööravad ka tänapäeval paljud inimesed abivajajatele selja.*

Jumala ja Tema Poja elupaigaks, saada igavese elu ning elada ja valitseda koos Temaga?

Kes võib öelda, et rikastel või neil, kellel on palju andeid, on rohkem lootust nendest õnnistustest osa saada kui vaestel või neil, kes on andekad ainult ühes asjas? Minu arusaamist mööda võib mees, kes töötab kas rätsepana, puuraidurina, kingsepana või mingis teises valdkonnas töölisena, kes elab vastavalt evangeeliumi seadusele ning on oma kutses aus ja ustav, saada kõikide uue ja igavese lepingu õnnistuste osaliseks niisama hästi kui iga teine mees. Tänu oma ustavusele võib ta saada trooni, võimu ja meelevalda; ta saab lapsi niisama palju, kui on tähti taevavõlvil või liiva mererannas. Kes võib oodata sellest enam?¹² (Vt 3. ja 4. soovitus lk 236.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege jutustust lk 229-231. Mispärast sunnib ilmalikkus inimesi oma usku unustama? Kuidas võime hoolitseda oma ajalike vajaduste eest, ise ilmalikuks muutumata?
2. Mõtisklege lõigu üle, mis algab lk 231. Kuidas aitab meie armastus Jumala vastu meil ilmalikkust vältida?
3. President Snow õpetas, et oleme teinud lepingu kasutada „oma aega, andeid ja võimeid Jumala kuningriigi ülesehitamiseks maa peal” (lk 233). Mida saame teha, et sellest lepingust kinni pidada?
4. Vaadake selle peatüki viimast osa. Mil viisil võivad järgmised tõesed aidata meil oma lepingutest kinni pidada? „Maailma kestus on igavikuga võrreldes lühike.” Keegi ei saa „ühtegi selle maailma asja tõeliselt enda omaks pidada”.

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 6:19–24; Jh 17:15; 1Jh 2:15–17; Jk 2:13–19; Mr 8:35–39; ÕL 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Abiks õpetamisel: Väikesed vestlusrühmad annavad suurele arvule inimestele võimaluse õppetunnis kaasa lüüa. Inimesed, kes tavaliselt osalema ei kipu, võivad jagada väikeses rühmas mõtteid, mida nad terve rühma ees ei avaldaks (*Teaching, No Greater Call*, lk 161).

Viited

1. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 2. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 3. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 4. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200; Lorenzo Snow' 1888. aasta kevadisel üldkonverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus. 5. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 6. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200.	7. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 8. Deseret News: Semi-Weekly, 23. jaan 1877, lk 1. 9. Deseret Semi-Weekly News, 4. juuni 1889, lk 4. 10. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 486. 11. Brigham City Bugler. – Supplement, 1. aug 1891, lk 2. 12. Deseret News: Semi-Weekly, 23. jaan 1877, lk 1.

Teha teistele head

„Arendage endas armastuse vaimu; olge valmis tegema teiste heaks rohkem, kui ise samasuguses olukorras ootaksite neilt.”

Lorenzo Snow' elust

Lorenzo ja tema pere olid esimesi viimse aja pühased, kes Illinoisi osariigist Nauvoost välja rändasid. Koos teiste perede grupiga suundusid nad 1846. aasta veebruaris läände Iowa osariiki. Ilmaolud muutsid nende teekonna raskeks – päev päeva järel pidid nad sompama vihmas, läbi lume ja pori.

Kord palus üks teekaaslane Snow'de perelt abi. Lorenzo Snow kirjutas oma päevikusse: „Mees palus, et ma lubaksin tema reisi-kirstu meie vankrisse panna, sest ta ei jaksanud seda enam edasi tassida. Meie vanker oli koormatud asjadega, mida olime suutnud sinna mahutada, aga ikkagi lubasin tal kirstu meie vankrisse tõsta ja meiega ühes tulla.”

Järgmisel päeval koges Lorenzo pere midagi väga ebameeldivat: murdus vankri telg. Ta kirjutas: „Sadad väga tugevasti ja ilm [oli] kohutavalt külm. Me panime kohe telgi püsti [ja] süütasime hikkoripuudest lõkke. ... Pori ja vesi olid nii sügavad, et me ei saanud vankri juurde muidu kui põlvini vees kahlates. ... Me olime viisteist miili laagripaigast eemal ja lähima majani oli üheksa või kümme miili. Kuna keegi meist polnud mehaanik, ei olnud eriti tõenäoline, et suudame vankri ära parandada.

Ootamatult saabus abi samalt mehelt, keda nad olid päev varem abistanud. „Meid tabanud õnnetus kurvastas mind,” kirjutas Lorenzo. „Aga äkitselt astus too mees minu juurde ja lausus, et on elukutselt vankriehitaja ning tal ei ole raske meie vanker korda teha. ... Kohe kui ilm lubas, valmistas vend Wilson (nii oli tole eelmainitud mehe

Läbi Iowa osariigi reisisid sai Snow'de perekond abi mehelt, keda nad ise olid päev varem abistanud.

nimi) uue telje, mis oli eelmisest märksa parem. Vanker korras, lahkusime paigast, kus olime vihma ja pori pärast mitu päeva telgis elanud.

Lorenzo Snow' jaoks kinnitas see vahejuhtum väärtuslikku õpetust ligimeste teenimise kohta. Oma päevikusse kirjutas ta: „Abi andmine viib tihti abi saamiseni.”¹ (Vt 1. soovitus lk 243.)

Lorenzo Snow' õpetused

Me oleme ühe ja sama Taevase Isa lapsed ja meid on saadetud maailma üksteisele head tegema.

Me kõik oleme ühe ja sama selestilise maailma Isa lapsed. ... Kui me tunneksime üksteist nii hästi kui peaksime, ... siis oleksime üksteise vastu lahkemad, kui oleme praegu, ja iga inimene sooviks leida viise, kuidas oma vendi abistada, kuidas leevendada nende kurbust ja olla neile toeks ning kuidas [nad võiksid] eemaldada pimeduse nende meeltest. Kui me mõistame üksteist ja omavahelisi tõelisi suhteid, siis peaksime tundma end teisiti kui tunneme praegu; selle teadmiseni võib jõuda ainult elu Vaimu saamise kaudu ning kui soovime üksteist õigemeelsuses tugevdada.²

Meid on saadetud maailma teistele head tegema – teistele head tehes teeme head endale. Me peaksime seda alati meeles pidama: mees oma naise suhtes, naine oma mehe suhtes, lapsed vanemate ja vanemad laste suhtes. Alati leidub võimalusi üksteisele head teha.³

Ma palun Jumalat Jeesuse nimel, et me võiksime püüda olla iga päev ustavamad; et püüaksime alati olla täna natukene paremad, kui olime eile; et võiksime püüda saada natuke rohkem armastust ja poolehoidu oma ligimeste suhtes, sest meile on öeldud, et selles on koos kogu seadus ja prohvetid: „Armasta Issandat, oma Jumalat, kogu oma südamega ja kogu oma hingega ja kogu oma mõistusega! ... Armasta oma ligimest nagu iseennast!” (Vt Mt 22:37–40.) „Kõike siis, mida te iganes tahate, et inimesed teile teeksid, tehke ka nendele! See ongi Seadus ja Prohvetid” (vt Mt 7:12). Need on põhimõtted, mille me peaksime ära õppima. ... Me peaksime olema alati ja kõigile sõpradeks. Ükski viimse aja püha ei vihka maailma, vaid me oleme maailma sõbrad – see on meie kohus. Me peame õppima jagama oma armastust ja tegema tööd kogu inimkonna

huvides. See on viimse aja pühade missioon. Me ei tohi jätta seda enda teada, vaid jagama kogu maailmaga, sest see sõnum peab jõudma kõikide inimesteni.⁴

Olge ausad, õiglased ja armulikud, rakendades kõigis oma kavatsustes ja otsustes, kõigis tegudes ja toimetustes õilsust ja jumalikkust! Arendage endas armastuse vaimu; olge valmis tegema teiste heaks rohkem, kui ise samasuguses olukorras ootaksite neilt. Püüdke olla suur mitte maailma, vaid Jumala silmis! Olge suur järgmises mõttes: „*Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest oma südamest, kõigest oma väest, meelest ja jõust ja oma ligimest nagu iseennast.*” Te peate inimkonda armastama, sest kõik inimesed on teie vennad, Jumala lapsed. Paluge usinasti, et teil oleks sellist inimesearmastust, mõistmist, armastust, väge ja võimet töötada sihikindlalt Messia kuningriigi huvides.⁵ (Vt 2. soovitus lk 243.)

Meie õnn kasvab, kui aitame teistel õnne leida.

Meil peaks olema suur soov teha teistele head. Ärge hoolige ülearu palju iseendast! Küll ka meile saab osaks headus, kui mõtleme teistele ja püüame teha neid õnnelikuks ning tuua neid natuke lähemale Issandale. ... Kui olete natuke masendunud, vaadake enda ümber ja leidke keegi, kes on hullemas olukorras kui teie. Minge tema juurde ja uurige, mis tal mureks on, siis püüdke teda lohutada tarkusega, mille Issand teile on andnud. Esimene asi, mida te märkate, on see, et teie enda masendus on kadunud, te tunnete kergendust, Issanda Vaim on teiega ja kõik paistab kirkam.⁶ (Vt 3. soovitus lk 243.)

Kui hoolitseme esmalt teiste huvide eest, muutume ise kiiremini paremaks.

Üks parimaid asju, mida võivad teha noor mees ja noor naine, kes püüavad olla parimad, on aidata teistel olla samuti parimad, aidata neil ennast parandada. Parim viis ennast parandada on teha teistele head. Pidage seda alati meeles!⁷

Hariduse omandamiseks peab inimene tööd tegema. Pärast ühe kursuse läbimist peab ta minema uuele kursusele ning töötama edasi, et omandada teadmisi, kuid ta ei omanda neid kunagi nii

hästi kui õpitud teistega jagades. Las ta hakkab tööle, kogub kokku oma sõbrad ja püüab edastada neile samu teadmisi, mida on ise saanud. Siis saab tema ise teada asjadest, mida ta poleks kunagi teadnud, kui poleks püüdnud teisi õpetada ja teistele oma teadmisi jagada. Kõik, kes on olnud koolis õpetajad, mõistavad, mida ma tahan öelda. ...

Las iga inimene peab meeles, et on teisi, kes on pimeduses ega ole teadmistes, tarkuses ja mõistmises kuigi kaugemale arenenud. Las ta jagab oma sõpradele ja vendadele tarkust, mõistmist ja väge nii palju, kui ta ise on nendest kaugemale arenenud. Peagi ta märkab, et tema meel avardub ja valgus ja teadmised, mida ta on omandanud, kasvavad üha kiiremini. ...

Kui soovite tagada endale oma sõprade sõpruse ja poolehoiu, siis lohutage neid selle valgusega, mida ise olete saanud, pidades meeles, et need õnnistused tulid Jumalalt. Nii teete vaid seda, mida iga inimene peaks tegema. ...

Et tagada endale kõrgeimad ja suurimad õnnistused, et kindlustada endale Kõigevägevama heakskiit ning saada pidevalt paremaks õigsuses, peab inimene tegema kõike nii hästi, kui suudab. Ta peab olema valmis tooma oma sõprade heaks ohvreid. Kui ta soovib ennast parandada, on selleks parim viis aidata oma sõpradel paremaks saada. ...

... Laske oma meeltel avarduda, et mõista end ümbritsevate sõprade huve ja nende eest hoolitseda. Kui teil avaneb võimalus seista oma sõprade huvide eest, siis tehke seda. Seda tehke märkate, kuidas kõigi teie vajaduste eest kantakse hoolt kiiremini, kui te oma sõprade eest hoolt kannate. Ma tean, et see on hea ja tähtis põhimõte.⁸ (Vt 4. soovitus lk 243.)

Kui me teiste heaks ohvreid toome, avaneb meie sees taevas.

Me peame tunnetama ..., et peale meie endi on ka teisi inimesi; me peame vaatama teiste südamesse ja tunnetesse ning saama va- gamaks, kui me oleme praegu.

... Me peame ohverdama oma kaaslaste nimel. Seda tegid nii Päästja kui vend Joseph ja me näeme ka president [Brigham Youngi]

„Laske oma meeltel avarduda, et mõista end ümbritsevate sõprade huve ja nende eest hoolitseda.”

seda tegemas. Jeesus, vend Joseph ja vend Brigham on alati olnud valmis ohverdama kõik rahva hüvanguks; see annab vend Brighamile mõjuvõimu Jumala juures ja mõjuvõimu inimeste juures, see on valmidus ennast ohvriks tuua, mida ta alati üles näitab. Nii on see ka teiste puhul. Kui nad on valmis teiste heaks ohverdama, saavad nad rohkem Jumala sarnaseks ja igaveste maailmade õnnistused on nende peal. Nad ei saa õnnistusi ainult selles elus, vaid kogu igavikus. Ja nii on ka teie puhul – samas mõõdus, mis te olete valmis üksteise nimel ohvriks tooma, edenete te Jumala kuningriigis. Kui te soovite saada Jumala sarnaseks ja elada koos Temaga, siis järgige rada, mida käivad inglid taevas. Kui soovite teada, kuidas saada paremaks, siis ma ütlen teile: saage Jumala sarnasteks!

... Inimesed võivad nautida taevast enda ümber igal pool. Me peame asuma tööle ja rajama taeva siin maa peal, hoolimata meid ümbritsevast kurjast ja kuraditest ning vaatamata selle maailma pahelisusele peame töötama, et rajada taevas siin maa peal.

Inimene ei saa kunagi nautida taeva õnnistusi enne, kui on õppinud, kuidas neid omandada, ja siis vastavalt tegutseb. Vaadake oma tuttavaid ning mõtelge nende olukorrale 20 aasta eest, ... kui neil oli natuke rõõmu, rahu ja õnne, kuigi nende elus oli probleeme. Nüüd võib neil olla mugavam elu ja rohkem asju, et hoolitseda oma ajalike vajaduste eest, kuid kui neil pole sõpru ja puudub oma vendade lugupidamine, on nad õnnetud, õnnetumad, kui olid 20 aastat tagasi.

... Vennad ja õed! Issand õnnistagu teid! Mõtisklege nende asjade üle ja armastage üksteist ja ülendage end elus nii palju, kui Issand annab meile tarkust ja võimeid, ning õppigem üksteist usaldama.⁹ (Vt 5. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Lugege jutustust lk 237-239. Millal olete ise näinud, et abi andmine viib tihti abi saamiseni?
2. President Snow tuletas meile meelde, et me oleme Jumala lapsed (lk 239-240). Kuidas peaks see teadmine mõjutama meie suhtumist üksteisesse? Milliseid võimalusi teha head annab Abiühing oma õdedele? Milliseid võimalusi teha head pakub preesterluse kvoorum meestele?
3. Mõtisklege lk 240 toodud osa üle. Mispärast kasvab meie enda rõõm, kui aitame teistel rõõmu leida? Kuidas saaksid vanemad õpetada seda tõe oma lastele?
4. Mispärast kasvab meie tarkus, kui jagame oma teadmisi teistega? (Vt näiteid lk 240-241.) Mida olete kogunud seoses selle põhimõttega?
5. Uurige osa algusega lk 241. Mispärast toovad lihtsad abiteod meid taevale lähemale? Mõtiskledes selle peatüki sõnumi üle, mõtelge kuidas võiksite muuta oma kodu taevale sarnasemaks paigaks.

Samateemalised pühakirjakohad: Mt 25:31–45; Lk 6:36–38; Mo 2:17; 4:14–27; ÕL 81:5; 82:3

Abiks õpetamisel: „Parem on peatuda vaid mõnel heal mõttel ja neid korralikult arutada ja uurida, kui püüda meeleehtlikult õpetada igat sõna käsiraamatus. ... Kui tahate, et teie tunnis oleks tunda Issanda Vaimu, siis on rahulik, kiirustamata õhkkond hädavajalik” (Jeffrey R. Holland. Teaching and Learning in the Church. – *Ensign*, juuni 2007, lk 91).

Viited

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Church History Library, lk 39–42.
2. Deseret News, 28. jaan 1857, lk 371.
3. Conference Report, apr 1899, lk 2.
4. Salt Lake Daily Herald, 11. okt 1887, lk 2.
5. Eliza R. Snow Smith. Biography and Family Record of Lorenzo Snow. 1884, lk 486–487.
6. Conference Report, apr 1899, lk 2–3.
7. Improvement Era, juuli 1901, lk 714.
8. Deseret News, 11. märts 1857, lk 3; algupärase viites on lk 3 märgitud valesti kui lk 419.
9. Deseret News, 11. märts 1857, lk 4.

Prohvet Joseph Smith

„Ma tundsin Joseph Smithi kui ausat meest, temas oli tõde, au ja truudus. Joseph oli valmis ohverdama kõik, mis tal oli, isegi elu ennast tõendusena taevale ja maailmale, et ta oli toonud inimkonnale tõe.”

Lorenzo Snow' elust

„Veel on elus vaid mõni üksik inimene, kes tundis prohvet Joseph Smithi sama hästi kui mina,” ütles president Snow 1900. aastal. „Ma olin tihti koos temaga. Ma küllastasin teda ja ta perekonda, istusin tema lauas, kohtusin temaga tihti ja vestlesin temaga eraviisiliselt, et saada nõu ja juhatus.”¹

Lisaks neile isiklikele läbikäimistele nägi Lorenzo Snow Joseph Smithi ka argielus pühasid teenimas nii sõbra kui prohvetina. Ta rääkis ühest koosolekust Joseph Smithiga, mis toimus ehitusjärgus Nauvoo templis. Prohvet astus poodiumile koos ühe teise usulahu õpetajaga. Õpetaja oli „pingsalt pühalik. Kui üteldi midagi, mis pani inimesi heameelt tundes naerma, oli [ta] täiesti tasa ja ta ilme püsis muutumatuna.” Temale vastupidiselt tundis Joseph Smith end sel hommikul väga hästi ja ütles enne koosoleku algust mõningaid asju, mis „põhjustasid inimeste seas naeru.” Lorenzo kirjutas: „Pärast koosoleku algust tõusis president Smith püsti ja ma pole kunagi kuulnud teda kõnelemas suurema väega kui tol korral. Inimestel oli hea meel, teda täitis Jumala Vaim ning ta kõneles jõuliselt ja ladusalt.”²

Kuigi president Snow'le avaldasid muljet kogemused Joseph Smithiga, ei põhinenud tema tunnistus prohveti missioonist nendel kogemustel. Ta kuulutas korduvalt, et oli saanud tunnistuse Pühalt Vaimult. Ta ütles: „Ei minul ega kellelgi teisel, kes [Joseph Smithil] tundis, polnud põhjust kahelda, et ta oli tõe ja au mees. Kuid ma

Joseph Smith oli jumalamees, keda täitis tema kutse vaim.

ei kuulutanud kunagi evangeeliumi põhimõtteid üksnes temalt või teistelt inimestelt saadud informatsioonile tuginedes, vaid ma uskusin, et tema sõnad tulevad mulle kui Jumala poolt inspireeritud inimese väljaöeldud tõde. ... Jumala Vaim, Püha Vaim, mida kõik inimesed võivad tunda ja mille kaaslust nad võivad nautida, ... kinnitas mulle, et tema öeldud asjad on tõde, ja sellest sai mulle teadmine, mida ükski inimene ei saa anda ega ära võtta.”³ (Vt 1. soovitust lk 252.)

Lorenzo Snow’ õpetused

Joseph Smith oli puhas, siiras ja aus noormees, kui ta oma taevaliku kutse sai.

Joseph Smith, kelle Jumal kutsus oma tööd tegema, oli vaene ja harimatu ega kuulunud ühtegi üldlevinud kristlikku usulahku. Ta oli lihtsalt üks aus ja ausameelne poiss. Poliitikute ja vaimulike silmakirjatsejate kelmustükid, altvedamisoskused ja petlik argumendatsioon olid talle tundmatud. Nagu muistne Mooses, tundis ta, et ei sobi täitma usureformaatori rolli selles kõige ebasoovitavas olukorras – võitlema sajandeid püsinud arvamuste ja tõekspidamiste vastu, mille targad teoloogid olid heaks kiitnud. Kuid Jumal oli ta kutsunud päästma kõikide rahvaste seast vaeseid ja ausa südamega inimesi nende vaimsest ja ajalikust ikkest. Jumal lubas, et kes iganes Tema sõnumi vastu võtab ja sellele kuuletub – saades ristitud pattude andekssaamiseks ausal eesmärgil –, võib saada jumaliku ilmutuse, võtta vastu Püha Vaimu, saada evangeeliumi õnnistused, mida lubati ja saadi evangeeliumi kaudu, nagu kuulutasid muistsed prohvetid. Ja see sõnum, see lubadus oli jõus kõikjal ja kõikide suhtes, ükskõik kuhu ja kelleni Jumala volitatud sõnumikuulutajad selle kandsid. Nii ütles Joseph Smith, harimatu, lihtsameelne, lihtne ja aus poiss.⁴

Kui ma esimest korda prohvet Joseph Smithi nägin, olin 18-aastane. Oli 1832. aasta sügis. Kõlasid kuulujutud, et prohvet plaanib pidada koosoleku Ohio osariigis Portage’i maakonnas Hiramis, mis asus kolme kilomeetri kaugusel minu isakodust. Olnud temast palju kuulnud, kasvas minu uudishimu ja ma otsustasin kasutada võimalust kuulda teda kõnelemas. Sellel eesmärgil läksin koos mõne oma

isa pere liikmega Hiramisse. Koosolek oli juba alanud. Joseph Smith seisis [John] Johnsoni maja uksele ja kõneles inimestele. Teda kuulates uurisin kriitiliselt tema välimust, riietust ja maneerid. Ta rääkis peamiselt omaenda kogemustest, eriti inglise külalastusest, tunnistades vägevalt nende imeliste ilmutuste kohta. Alguses näis ta veidi ebakindlana ja kõneles üpris vaikse häälega, kuid järk-järgult muutus ta hääle tugevaks ja võimsaks ning kogu kuulajaskond tundis, et ta jutt on aus ja siiras. Vähemasti mina tundsin seda, ning see mulje on jäänud minuga kuni praeguseni.⁵

[Tol esimesel korral] teda vaadates ja kuulates mõtlesin omaette, et mees, kellel on selline kirglik tunnistus, ei saa olla valeprohvet.⁶ (Vt 2. soovitus lk 252.)

Prohvet Joseph säilitas oma aususe ja kõrge moraali elu lõpuni.

Prohvet Joseph Smith, kellega ma olin mitu aastat niisama lähedalt tuttav kui oma vennaga, oli ausameelne mees. Ta oli kogu oma elu pühendunud inimkonna huvidele ja Jumala käskudele. Kunagi pole ükski mees olnud ausameelsem ja rohkem pühendunud inimkonna huvidele, kui seda oli prohvet Joseph Smith.⁷

Ma tundsin Joseph Smithi kui ausat meest, temas oli tõde, au ja truudus. Joseph oli valmis ohverdama kõik, mis tal oli, isegi elu ennast tõendusena taevale ja maailmale, et ta oli toonud inimkonnale tõe.⁸

Ta oli jumalamees, keda täitis ta kutse vaim – mees, kelle ausameelsuses ei ole kahtlust ja kes oli aus kõigis oma ettevõtmistes. Ükski inimene, kes oli temaga niisama lähedaselt tuttav nagu mina, ei leidnud ühtegi viga tema iseloomus. ... Ma tunnistin vend Joseph Smithi kui mehe ja Jumala sulase heast iseloomust, tema aususest, truudusest, ustavusest, lahkusest ja heasoovlikkusest.⁹ (Vt 2. soovitus lk 252.)

Joseph Smith oli vaba silmakirjalikkusest, ta võis osaleda niihästi süütus lõbustuses kui ka õpetada Jumala väega.

Ma osalesin ... regulaarselt templis peetavatel koosolekutel ning kuulsin prohveti õpetusi õilsatel teemadel. Aeg-ajalt täitis teda Püha

Vaim ja ta kõneles otsekui peaingli häälega ning tema isikust kiirgas väge ja tema nägu hiilgas valgusest. ...

Vahel kõneles ta lihtsatel teemadel ja mõnikord selgitas kuningriigi saladusi. Temas toimunud muutus oli sedavõrd märgatav, et tundus, nagu tõstetaks ta maapealsetele inimestele kõnelemise ajal taevasse, siis aga pöördus ta taas tavalisemate teemade juurde. ...

Joseph Smith oli alati loomulik ja väga rahulik, ta ei sattunud kunagi segadusse ning teda ei ärritanud teda ümbritsevad inimesed ega asjad. Paljud kirikuõpetajad külastasid Josephit, püüdes teda tabada tegudelt, mida saaks talle ette heita, kuid Josephi teod olid alati samad ka siis, kui ta oli ükski. Ta ei olnud kunagi silmakirjalik. Ta tegeles tervislike spordialadega, ta ei põlanud ära pallimängu, jooksuvõistlust ega teisi vabas õhus harrastatavaid spordialasid. Üks kirikuõpetaja nägi prohveti juures külas olles aknast, kuidas prohvet aias oma sõbraga maadles. See ja teised süütud lõbud veensid kirikuõpetajat prohveti aususes ja vähimagi silmakirjalikkuse puudumises. ...

Kord mängis Joseph Smith Nauvoos koos mõnede noorte mees-
tega palli. Kui Josephi vend Hyrum seda nägi, noomis ta Josephit, öeldes, et selline käitumine ei sobi Jumala prohvetile. Prohvet vastas leebel häälel: „Vend Hyrum, kui ma poistega mängin, ei kahjusta see mu mainet, vaid hoopis rõõmustab poisse ja ma võidan nende poolehoiu.”¹⁰ (Vt 3. soovitus lk 252.)

Saadest tuge Pühalt Vaimult, kasvas Joseph Smith vaimses väes ja mõjuvõimus.

Vägev prohvet Joseph Smith ei olnud haritud mees, kui Jumal ta välja valis ja talle tema missiooni teatavaks tegi. Issand annab vaimseid ande ja teadmisi harimatutele, ning kuningriigi suursugusus ilmutatakse neile läbi Püha Vaimu ja tasapisi kasvavad nende teadmised Jumala asjadest.¹¹

Oma elu viimasel poolel kasvas Joseph Smithi mõjuvõim oma kaaslaste üle. Ma märkasin seda, kui naasin koju misjonilt Euroopas. Ma isegi mainisin seda Josephile, et meie viimasest kohtumisest saadik oli ta palju muutunud; ta oli muutunud tugevamaks ja vägevamaks. Ta tunnistas, et Issand oli talle oma Vaimu juurde andnud.

Joseph Smithile meeldis süütu meelelahutus pere ja sõprade seltsis.

Ühel päeval kutsus ta kokku vennad Kaheteistkümne Apostli Kvoorumist ja teised Kiriku juhtivad vanemad ning määras neid täitma mitmeid ülesandeid ja missioone. Kõik nad istusid ja ootasid ärevusega prohveti sõnu oma tulevaste kohustuste kohta. Nad tundsid, nagu viibiksid ülema olevuse läheduses. Kirtlandis ei olnud prohvetil sellist jõudu ja väge, ... kuid mõne aastaga oli ta saanud Issanda väes sedavõrd tugevaks, et inimesed seda tunnetasid. Nii oli ka seekord. Vanemad tunnetasid tema ülevat väge. Joseph ütles: „Vanem Brigham, ma soovin, et sa läheksid itta ja hoolitseksid Kiriku eest Ühendriikide idaosas ja vend Kimball tuleb sinuga koos.” Ja pöördudes kellegi teise poole, sõnas ta: „Sina hoolitse meie paberite trükkimise eest.” Nii määras ta igapähele kindla ülesande ning kõik suhtusid tema sõnadesse, nagu oleks seda öelnud Issand. ...

Prohvetil oli võim avaldada imelisel viisil muljet kõigile, kes temaga kokku puutusid. Temas oli midagi, mis puudutas inimeste südant. Eriti selgelt oli seda näha siis, kui ta kutsus vendi minema evangeeliumi kuulutama. Prohvetist tulvav inspiratsioon võttis nende hinge üle võimust ja tungis sügavale nende olemusse. Nad armastasid teda ja uskusid temasse ning olid valmis tegema kõike, mida ta ütles, et edendada Jumala tööd. Ta täitis neid oma olemuse väega ja vapustas neid tunnistusega oma prohvetlikust missioonist. Maailmas on palju inimesi, kel on eriline sõpruse ja soojuse vaim, mida tunnevad kõik, kes nendega kokku puutuvad. Ma olen kohanud palju selliseid inimesi, kuid kunagi pole ma kohanud kedagi, kelle juures oleksin tundnud sellist erilist ja vägevat mõju kui prohvet Joseph Smithi juures. Seda tunnet põhjustas Jumala Vaimu küllus, mis oli prohvetiga. Ainuüksi tema käepigistus täitis inimese selle mõjuväega ja iga tundlik inimene teadis, et surub ühe erilise inimese kätt.¹² (Vt 4. soovitus lk 252.)

Igäüks meist võib saada tunnistuse, et Joseph Smith oli prohvet ja et tema kaudu taastati evangeelium.

Ausa südamega ja õiglase eesmärgiga teada saada tõde, võtsin ma vastu [Joseph Smithi] sõnumi ja kuuletusin sellele õpetusele ning sain realsel ja rahuldust pakkual viisil jumaliku ilmutuse – lubatud õnnistuse –, nimelt teadmise sellest tööst. Kas ma olen ainus tunnistaja? Mida on kogenud need tuhanded, kellele ma praegu kõnelen? Kas ka teie olete tunnistajad?¹³

Milline on teie tunnistus? Kas teie tunnistate, et see on aegade täiuse ajajärk; et ingel, keda Ilmutaja Johannes nägi taevas lendavat igavese evangeeliumiga, et kuulutada evangeeliumi ilmamaa elanikele ja igale rahvale, suguharule, keelele ja inimestele, on ilmunud ja taastanud maa peal evangeeliumi ning Joseph Smith oli tööriist, mille abil taastamine aset leidis (vt Ilm 14:6)?¹⁴

Joseph Smith kinnitas, et Peetrus, Jaakobus ja Johannes külastasid teda ning andsid talle volituse viia läbi pühasid talitusi, mille kaudu lubati igale ausa südamega mehele ja naisele Püha Vaim ja täiuslik teadmine õpetusest.¹⁵

Joseph Smith sai volituse avada tee ning tuua meieni plaan, tänu millele võib iga inimene teada tõde neist asjadest; et nad ei sõltuks ainuüksi prohvetite tunnistusest ega muistsete või kaasaja apostlite tunnistusest ega Mormoni Raamatust ega millestki, mida tehti või öeldi minevikus, vaid et me võiksime iseenda jaoks tõde teada. See on isiklik teadmine.¹⁶

Ma tean, et Joseph Smith oli elava Jumala tõeline prohvet. Ma tunnistan, et ta nägi Jumalat ja Tema Poega Jeesust Kristust ja kõneles nendega. Issand andis mulle selle elava tunnistuse ning see on leegitsenud mu hinges alates päevast, mil ma selle sain. Nüüd annan ma selle kogu maailmale. Ma tunnistan kogu inimkonnale, et Jumal saatis Joseph Smithi ja et tema töö on Jumala töö, ja ma kuulutan pühalikult prohveti ettekuulutustest kõikidele maailma rahvastele ning tunnistan kõige tõsisemal viisil, et ma tean, et see on tõde.¹⁷ (Vt 5. ja 6. soovitus all.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Kujutage ette sündmust, mida on kirjeldatud lk 245. Mida ütleb see jutustus Joseph Smithi kohta?
2. Lugege uuesti president Snow' kirjeldust Joseph Smithi iseloomust (lk 247–248). Mil viisil aitas Joseph Smithi iseloom tal olla tööriistaks Issanda käes?
3. Mida te arvate sellest, et Joseph Smith võttis aega süütuks meelelahutuseks? (Lk 248–249) Mida võime teha, et meie meelelahutus suurendaks, mitte ei vähendaks meie võimet saada Püha Vaimu kaaslus?
4. Mil viisil kasvasid tasapisi Joseph Smithi teadmised Jumala asjadest? (Vt näiteid lk 249–251.) Kuidas võime järgida prohveti eeskujut, et vaimselt kasvada?
5. Lugege teist täislõiku lk 251, nagu kõneleks president Snow otse teile. Kuidas vastaksite tema küsimustele?
6. Uurige osa, mis algab lk 251. Millal olete teie vajanud isiklikku teadmist, et evangeelium on taastatud prohvet Joseph Smithi

kaudu? Millist nõu annaksite pereliikmele või sõbrale, kes soovivad saada isiklikku tunnistust?

Samateemalised pühakirjakohad: ÕL 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; JSA 1:1–26

Abiks õpetamisel: „Kui õpilane esitab küsimuse, siis selle asemel et ise küsimusele vastata, paluge seda teha teistel õpilastel. Näiteks võite öelda: „See on huvitav küsimus. Mida teised sellest arvavad?” või „Kas keegi oskab sellele küsimusele vastata?”” (*Teaching, No Greater Call*, lk 64).

Viited

1. Conference Report, okt 1900, lk 61.
2. Reminiscences of the Prophet Joseph Smith. – Deseret Semi-Weekly News, 29. dets 1899, lk 1.
3. Deseret News: Semi-Weekly, 27. juuni 1882, lk 1.
4. Deseret News: Semi-Weekly, 9. märts 1886, lk 1.
5. Reminiscences of the Prophet Joseph Smith, lk 1.
6. The Grand Destiny of Man. – Deseret Evening News, 20. juuli 1901, lk 22.
7. Conference Report, apr 1898, lk 64.
8. Millennial Star, 25. nov 1889, lk 738; Lorenzo Snow' 1889. aasta sügisesele üldkonverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus.
9. Millennial Star, 27. juuni 1895, lk 402.
10. Reminiscences of the Prophet Joseph Smith, lk 1.
11. Journal History, 14. nov 1898, lk 4; Lorenzo Snow' 1898. aasta novembris Box Elderi vaia konverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus.
12. Reminiscences of the Prophet Joseph Smith, lk 1.
13. Deseret News: Semi-Weekly, 9. märts 1886, lk 1.
14. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
15. Deseret News: Semi-Weekly, 9. märts 1886, lk 1.
16. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
17. Reminiscences of the Prophet Joseph Smith, lk 1.

„Me tunnistame kogu maailmale, et me teame jumaliku ilmutuse, Püüha Vaimu ilmutuse kaudu, et Jeesus on Kristus, elava Jumala Poeg.”

Mõtisklused Jeesuse Kristuse missioonist

„Me kõik vajame Jeesust Kristust. Ta tuli maailma valmistama teed, mida mööda käies võime leida rahu, õnne ja ülenduse.”

Lorenzo Snow' elust

1872. aasta oktoobris tegi president Brigham Young oma esimesele nõuandjale president Georg A. Smithile ülesandeks reisi läbi Euroopa ja Lähis-Ida. Kirjas president Smithile kirjutasi president Young ja tema teine nõuandja president Daniel H. Wells: „Me palume, et sa paneksid hoolega tähele, millised võimalused on tutvustada evangeeliumi eri maades, kus sa reisisid, või milliseid võimalusi võib selleks luua.” Reis pidi lõppema pühal maal, kus president Smith pidi selle maa Issandale pühendama ja pühitsema. Presidendid Young ja Wells kirjutasi: „Me palvetame, et sinu reis mööduks ohutult, et sind õnnistatakse tarkuse sõnadega ja sorava jutuga kõigis vestlustes, mis puudutavad püha evangeeliumit, et sa hajutaksid eelarvamused ja külvaksid inimeste sekka õigemeelsuse seemneid.”¹ President Smith võttis endaga kaasa väikese grupi viimse aja pühasid, nende hulgas vanem Lorenzo Snow, kes oli tol ajal Kaheteistkümne Apostli Kvoorumi liige. Vanem Snow' õde Eliza R. Snow, kes teenis Abiühingu üldjuhatajana, läks samuti gruppiga kaasa.

Vanem Snow saatis reisilt kirju, kirjeldades maastikku, ehitisi ning inimeste kombeid ja olukorda. Aga kui ta külastas koos oma kaasteltega püha maad, muutus kirjade toon. Tema mõtted pöördusid Jumal Poja poole, kes oli mõnesaja aasta eest külasthanud neidsamu paiku. Näiteks kirjutab ta oma muljetest 1873. aasta veebruaris, kui grupp lähenes Jeruusalemmale:

„Ühe tunni pikkune teekond ... tõi meid Jeruusalemma. Me liikusime edasi ja viimaks tõusime märke ning nägime püha linna Jeruusalemma. Paremale jäi Siioni mägi, Taaveti linn. Meist vasakul kõrgus pealtnäha nii lage Oliivimägi, mis kord oli meie Päästja lemnikkülustuspaik ning viimane koht, kus Ta seisis enne üles oma Isa juurde minemist. Need huvitavad ajaloolised paigad oma pühade seostega kutsusid esile muljetavaldavaid ning hardaid mõtteid ja meenutusi. Jah, see on Jeruusalemm! Paik, kus Jeesus elas ja õpetas ja löödi risti ning kus Ta hüüdis „See on lõpetatud!”, langetas oma pea ja suri! Aeglaselt laskus meie grupp mäe otsast alla, ... kuni jõudsime linnani.”²

Pärast Jordani jõe ääres käimist kirjutas vanem Snow: „Me jõime Jordani magusat ja värskendavat vett ning kümblesime selles pühas jões. Meile meenus, kuidas me lastena lugesime pühakirjadest lugusid tähtsatest sündmustest, mis neis paigus aset leidsid: lugu iisraellastest ja sellest, kuidas jõgi ära kuivas, kui seaduselaegast kandvad preestrid jõe vette astusid; lugu sellest, kuidas Eelija veed lahutas, kui ta kuivalt läbi jõe läks ja teisel pool tuulepöörises taevasse võeti; Eliisa, kui ta tagasi läks, võttis Eelija mantli, mis oli maha kukkunud, ning lõi sellega Jordani vett, öeldes „Kus on Issand, Eelija Jumal?“, lahutades niimoodi Jordani veed kolmandat korda. Kuid üks teine selle kohaga seotud sündmus pakub sügavamalt huvi – meie Päästja ristimine, mida kirjeldatakse nõnda: Johannes kuulutas Juuda kõrbes ja siis tuli Jeesus Galileast Jordani äärde, et lasta ennast Johannesel ristida (vt Mt 3). Me viibisime samas paigas või selle paiga lähedal, kus kõik need meeldejäädavad sündmused aset leidsid, seisime jõekaldal, vaatasime alla kitsasse orgu ja kümblesime samas jões, mis oli olnud kõigi nende sündmuste sõnatuks tunnistajaks.”³ (Vt 1. soovitus lk 261.)

Lorenzo Snow' õpetused

**Jeesus Kristus tuli maailma, et täita Isa tahet,
ja valmistab tee, mille kaudu me võime saada
rahu, õnne ja ülenduse osaliseks.**

See evangeelium on antud maailmale eri ajahetkedel. Prohvetid tundsid evangeeliumi õpetusi. Nad mõistsid lihtsalt ja selgelt juba

*1872. aasta lõpus ja 1873. aasta alguses külastasid
Lorenzo Snow ja teised püha maad.*

maailma rajamisest peale, et Jeesus on tapetud tall (vt Ilm 13:8; Ms 7:47), ja et kindlal ajal ilmutab Kristus ennast maailma inimestele, sureb nende pattude pärast ning Ta lüüakse risti, et viia päästmisplaan lõpuni.⁴

Kui Jeesus abitu imikuna sõimes lebas, ei teadnud Ta, et oli Jumala Poeg ja oli loonud maailma. Ta ei teadnud, et Herodes laskis tappa kõik noored poeglapsed, Ta ei suutnud ennast päästa ja [Joosep ja Maarja] pidid Temaga Egiptusesse põgenema, et kaitsta Teda kuninga käsu eest. ... Ta sirgus meheks ja selle käigus anti Talle teda, kes Ta on ning mis eesmärgil Ta maailma tuli. Talle anti teada kogu hiilgus ja vägi, mis Tal oli enne maailma tulemist.⁵

Maa peal ringi käies ja oma missiooni täites rääkis Jeesus inimestele, et ei teinud imesid iseenda väest või tarkusest, vaid viibis maa peal, et teha oma Isa tahet. Ta ei otsinud kuulsust ega inimeste austust, vaid Teda saatnud Isa au ja hiilgust. Ta ütles: „Mina olen tulnud oma Isa nimel, ja ometi ei võta te mind vastu. Kui mõni teine tuleb iseene nimel, siis tolle te võtate vastu” (Jh 5:43).

Jeesuse missiooni eripära, mis eristas teda kõigist teistest missioonidest, oli see: Ta ei ihanud inimeste kuulsust ja au, vaid otsis oma Isa au ja hiilgust ning tegi Tema saatnud Isa tööd. Selles peitub

Tema edukuse saladus ning selles peitub iga inimese edu saladus, kes töötab, järgides samu põhimõtteid.⁶

Jeesus Kristus, Jumala Poeg, pandi kord olukorda, mis nõudis ülimald püüdlusi, et täide saata kõik, mis vaja miljonite Jumala laste päästmiseks. Selle katsumuse, selle ohverduse läbimine nõudis Jumala Pojalt ülimald püüdlusi ja kindlameelsust.⁷

Jeesus, Jumala Poeg, saadeti maailma, et meie võiksime saada erilisi õnnistusi. Ta pidi tooma suure ohvri. See nõudis Temalt kogu Tema väge ja usku, et viia täide see, mida Isa Temalt ootas. ... Ta viis selle lõpuni, kuigi katsumus oli nii raske, et Ta veritses igast poorist. ... Tema tundeid ei saa kirjeldada. Ta ise ütles meile Õpetuse ja Lepingute raamatu 19. osas, et Tema kannatused olid nii suured, et panid Ta isegi „valust värisema ja veritsema igast poorist, ja kannatama nii kehas kui vaimus ning soovima, et [Ta võiks] pääseda kibeda karika joomisest.” Kuid oma südames kordas Ta: „Ometi ärgu sündigu minu tahtmine, vaid sinu oma!” (Vt ÕL 19:15–19.)⁸

Me kõik vajame Jeesust Kristust. Ta tuli maailma valmistama teed, mida mööda käies võime leida rahu, õnne ja ülenduse. Kui Ta ei oleks seda ohvrit toonud, ei saaks me evangeeliumi õnnistuste ja eelisõiguste osaliseks, mis on võimalikud ainult Jeesuse Kristuse vahendusel. ...

Kuigi Ta on enda ohvriks toonud ja andnud inimestele lunastusplaani, ei tule neile päästmine, kui nad ei tee selles plaanis oma osa.⁹

Me mõistame täielikult, et Jeesus Kristus elas maa peal surelikus kehas ning elab nüüd ülendatud kehas ning et ka meie võime saada sama õnnistuse, sama ülenduse ja hiilguse osaliseks.¹⁰ (Vt 2. ja 3. soovitus lk 261.)

Jeesus Kristus külastas maailma viimsetel päevadel ja ilmutas taevaseid tõdesid meie päästmise kohta.

Isik, kes elab taevas, kes valitses seal enne maailm loomist, kes lõi maa ja kes aegade keskpaigas tuli siia, et täiustada ja päästa see, mille Ta oli loonud, on ilmunud inimestele ka tänapäeval.¹¹

Me tunnistame kogu maailmale, et me teame jumaliku ilmutuse, Püha Vaimu ilmutuse kaudu, et Jeesus on Kristus, elava Jumala Poeg, ja et Ta ilmutas ennast Joseph Smithile, nagu Ta ilmutas ennast muistsetele apostlitele pärast hauakambrist ülestõusmist, ning tegi Joseph Smithile teatavaks taevased tõed, mis on vajalikud inimkonna päästmiseks.¹²

Kirtlandi templis oli kaks meest, kes Teda nägid. ... Jumala Poeg ilmus neile, Tema, kelle juudid tapsid, ning need kaks meest ütlesid: „Kate võeti ära meie meelte pealt ja meie arusaamise silmad avati. Me nägime Issandat seismas kantsli rinnatise peal meie ees.” ... Tema jalgealune oli sillutatud puhta kullaga. Tema pale säras eredamalt kui päike. Tema hääl oli kui suurte vete kohin. See oli Jehoova hääl, mis ütles: „Mina olen esimene ja viimane; mina olen see, kes elab, mina olen see, kes surmati; mina olen teie eestkostja Isa ees. Vaata, teie patud on teile andeks antud; te olete minu ees puhtad; seepärast tõstke oma pea ja rõõmustage. Te olete ehitanud selle koja minu nimele. Ma võtan selle koja vastu ja valan oma Vaimu nende peale, kes peavad kinni minu käskudest, ja ma ei luba rüvetada seda püha koda.” (Vt ÕL 110:1–8.) See oli sama isiku hääl, kelle juudid hülgasid, ja Teda nähti siin. Ma tean, et need asjad on tõde, nii nagu Jumal on tõde. Aga maailma rahvad ei tea seda, et Jeesus, Jumala Poeg, on ilmunud inimestele ja riietanud nad volitusega kuulutada Tema evangeeliumi ning lubanud Püha Vaimu kõikidele, kes neid õpetusi usuvad ja neile kuuletuvad, ning saavad teada, et need õpetused on õiged.¹³ (Vt 4. soovitus lk 261.)

Päästja tuleb taas ja me peame ennast Tema tulekuks ette valmistama.

Meil on tunnistus Kristusest, et Ta tuleb maa peale valitsema.¹⁴

Jeesus tuleb peagi ja ilmub meie keskele, nagu Ta ilmus ajal, mil viibis juutide keskel. Ta sööb ja joob koos meiega ja vestleb meiega ning selgitab kuningriigi saladusi ja räägib meile asju, millest praegu ei või kõnelda.¹⁵

Kui sa sõidad rongivagunis, siis kuni sa istud oma kohal, viib rong sind sinu sihtjaama; kuid vagunist maha astuda võib olla ohtlik ja võib minna kaua aega, enne kui tuleb järgmine rong. Nii

President Snow innustas pühasid järgima viie aruka neitsi eeskujul Päästja tähendamissõnas kümnest neitsist.

on lood meiega: kui elame õigesti, teeme oma tööd, peame kinni oma lepingutest, teeme Jumala tööd ja täidame Tema eesmärgi, siis oleme valmis ajaks, kui Jeesus KIRSTUS tuleb aus ja hiilguses ning toob kõigile ustavatele kõik nende oodatud õnnistused ja veel tuhat korda rohkem. ...

... Ma ütlen viimse aja pühadele: kui mõni teie seast on unine, siis lugege Päästja sõnu kümnest neitsist, kellest viis olid arukad ja võtsid kaasa õli anumad oma lampide jaoks, ning kui peigmees tuli, olid neitsitest vaid pooled valmis Teda kohtama (vt Mt 25:1–13; ÕL 45:56–59). Ärgu olgu meiega, viimse aja pühadega, samamoodi. Püüdke olla truud oma igavestele lepingutele, mille olete sõlminud, ja ustavad Jumalale. Õnnistagu Jumal viimse aja pühasid ja valagu oma Vaim teie peale! Olge ustavad oma Jumalale, ustavad oma peredele ja pidage end alati mõistlikult ülal ning töötage Jumala kuningriigi heaks, et teid ei leitaks rumalate neitsite seast, vaid leitaks väärilistena nende hulgas, kes kroonitakse kuningateks ja kuningannadeks, kes valitsevad kogu igaviku.¹⁶ (Vt 5. ja 6. soovitus lk 261.)

Soovitusi uurimiseks ja õpetamiseks

Peatükki uurides või õpetamiseks valmistudes kaaluge järgmisi soovitusi. Täiendav abi lk V–VIII.

1. Mõtisklege president Snow' kogemuse üle, mille ta sai pühal maal (lk 256). Mispärast muutusid tema mõtted ja mõtisklused seal viibides hardaks? Mil viisil võime arendada samasuguseid tundeid Päästja suhtes ilma püha maad külastamata?
2. Uurige osa algusega lk 256 ja mõtisklege, mida Jeesus on teie heaks teinud. Mõtiskledes Päästja soovi üle otsida oma Isa au ja hiilgust, mõtelge, mida teie peate tegema, et järgida Jumala tahet.
3. Lk 257–258 jagab president Snow edukuse saladust. Kuidas toimib see meie puhul?
4. Lugege osa, mis algab lk 258. Kuidas mõjutab teie elu teie tunnistus Jeesusest Kristusest? Kuidas võime jagada oma tunnistust Jeesusest Kristusest maailmaga? Näiteks, kuidas võime jagada oma tunnistust oma perega? Nendega, kes teenivad kodu- ja külastusõpetajatena? Inimestega, keda me iga päev kohtame?
5. Kuidas võime ennast Jeesuse Kristuse teiseks tulemiseks ette valmistada? (Vt näiteid lk 259–260.) Kuidas saame aidata teistel selleks valmistuda?
6. Mil viisil mõjutasid president Snow' õpetused sinu tunnistust Jeesusest Kristusest? Leidke võimalusi jagada oma tunnistust pereliikmete ja teistega.

Samateemalised pühakirjakohad: Lk 12:31–48; 2Kr 8:9; 2Ne 2:7–8; 25:23, 26; Al 7:11–13; ÖL 35:2; JSA 1:17

Abiks õpetamisel: „Paluge tunnis osalejatel valida üks huvitav osa ja seda vaikselt lugeda. Paluge ühe ja sama osa valinutel moodustada paari-kolmeliikmelised rühmad ja arutada, mida nad on õppinud” (käesolev raamat lk vii).

Viited

1. Brigham Youngi ja Daniel H. Wellsi kirjad George A. Smithile. Correspondence of Palestine Tourists, 1875, lk 1–2.
2. Correspondence of Palestine Tourists, lk 205.
3. Correspondence of Palestine Tourists, lk 236–237.
4. Deseret News, 24. jaan 1872, lk 597.
5. Conference Report, apr 1901, lk 3.
6. Deseret News, 8. dets 1869, lk 517.
7. Conference Report, okt 1900, lk 2.
8. Millennial Star, 24. aug 1899, lk 531.
9. Deseret News, 11. märts 1857, lk 3; algupärase viites on lk 3 märgitud valesti kui lk 419.
10. Deseret News, 22. nov 1882, lk 690.
11. Journal History, 5. apr 1884, lk 9.
12. Deseret News: Semi-Weekly, 23. jaan 1877, lk 1.
13. Millennial Star, 18. apr 1887, lk 245.
14. Deseret News, 11. apr 1888, lk 200; Lorenzo Snow' 1888. aasta sügisisel üldkonverentsil peetud kõne üksikasjalik ümberjutustus.
15. Conference Report, apr 1898, lk 13–14.
16. Millennial Star, 18. apr 1887, lk 244–246.

Pildid

- Esikaas: John Willard Clawson.
Lorenzo Snow. © Artbeats.
- Lk iv: Foto avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu loal.
- Lk 2: Avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu loal.
- Lk 5: Foto avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu loal.
- Lk 8: Frederick Hawkins Piercy. Esimene Presidentkond ja Kaheteistkümnne Apostli Kvoorum. 1853, detail.
- Lk 13: Glen S. Hopkinson. Laev Sionisse. © Glen S. Hopkinson. Koopiate tegemine keelatud.
- Lk 14: Brian Call. Lorenzo Snow abistab vigastatud meest. © Brian Call.
- Lk 17: Minerva Teichert. Teerajajad kaetud vankris. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 34: Lewis Ramsey. Lorenzo Snow. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 39: Foto avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu loal.
- Lk 42: Harry Anderson. Johannes ristib Jeesuse. © IRI.
- Lk 46: Sidney King. Nelipüha päev. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 54: Frank Helmrich. Foto. © 2009 Frank Helmrich.
- Lk 57: Brian Call. Lorenzo Snow palvetamas. © Brian Call.
- Lk 64: William Arley Cole. Foto.
- Lk 66: Sam Lawlor. William Cluff ja Alma Smith õnnistamas Lorenzo Snow'd. © Sam Lawlor.
- Lk 69: Steve Bunderson. Foto. © 2000 Steve Bunderson.
- Lk 76: Foto. © Corbis.
- Lk 81: Jeff Ward. Apostel Paulus. © Jeff Ward.
- Lk 86: Carl Heinrich Bloch. Mäejutlus. Kasutatud Taanis Hillerødis Frederiksborgi lossis asuva Taani Rahvusliku Ajaloomuuseumi loal.
- Lk 89: Grant Romney Clawson. Aabraham Mamre väljadel. Põhineb Harry Andersoni originaalil. © IRI.
- Lk 98: Gregory Sievers. Sugar Creek, 1846. Detail. © Gregory Sievers.
- Lk 100: Peter O. Hansen. Joonistus. Heber C. Kimballi päevik.
- Lk 112: Robert T. Barrett. Joonis. © Robert T. Barrett.
- Lk 136: Heinrich Hofmann. Kristus Ketsemani aias. Detail. Avaldatud C. Harrison Conroy Co., Inc loal.
- Lk 141: Robert T. Barrett. Mooses lahutab Punase mere vee. © 1983 IRI.
- Lk 151: Ivan Ortiz Ponce. Foto. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.
- Lk 162: Walter Rane. Ta võidis pimedas mehe silmi. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 170: Foto avaldatud Kiriku Ajaloo raamatukogu loal.

- Lk 180: Glen S. Hopkinson. Lahkumine Nauvoo'st. © Glen S. Hopkinson.
- Lk 185: Steve Bunderson. Foto. © 2006 Steve Bunderson.
- Lk 190: Foto. © Getty Images.
- Lk 196: Walter Rane. Melkisedeki preesterluse taastamine. © IRI.
- Lk 218: Minerva Teichert. Esimene nägemus. Avaldatud Ray M. ja LaFond Pope Halli loal. Koopiate tegemine keelatud.
- Lk 223: Daniel A. Lewis. Joseph Smith noorem saab ilmutuse. © 2007 Daniel A. Lewis.
- Lk 230: Del Parson. Issand ilmub Kirtlandi templis. © 2001 IRI.
- Lk 235: Heinrich Hofmann. Kristus ja noor valitseja. Avaldatud C. Harrison Conroy Co., Inc loal.
- Lk 238: Sam Lawlor. Lorenzo Snow ja tema perekond saavad katsumuses abi. © Sam Lawlor.
- Lk 246: Tundmatu autor. Joseph Smith. Avaldatud Community of Christ Archives (Independence, Missouri) loal.
- Lk 250: Robert T. Barrett. Joseph oma lastega mängimas. © 1991 Robert T. Barrett.
- Lk 254: Minerva Teichert. Kristus punases kuues. © IRI. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 257: James Fairman. Jeruusalemm. Avaldatud Kiriku ajaloomuuseumi loal.
- Lk 260: Dan Burr. Täendamissõna kümnest neitsist. © IRI.

Sisuregister

A

Abielu

Abiühing õpetab truudust abielus,
157

igavene abielu neile, kes polnud
abielus siinses elus, 119

igavene abielu templites, 128–129

igavese abielu sõlmimist tuleks
julgestada, 118

tunnete ühtsus, 119–121

Abiühing

aitab liikmetel selestilise hiilguse
poole pürgida, 158–159

edendab Jumala kuningriiki, 156

hea mõju kodudes, 157

missioon, 156

on ligimesearmastuse ja puhta usu
eeskuju, 156

tekib rohkem teenimisvõimalusi, 157

tugevdab emasid, 157

töötamine koos preesterluse
hoidjatega, 156

Alalise Emigratsiooni Fond, 181–182

Alandlikkus

läheb vaja juhtidel, 204–205

vajalik, et omada Vaimu, 72–73

vajalik, et töö täide viia, 225–227

Anded

juhid kasutavad ära teiste andeid,
203–204

tähendamissõna, 173–176

Andustus, 186

Apostlite kohustused, 18

Arm, 161

Armastus

armasta Jumalat enam kui maailma,
233

misjonitöös, 211

misjonäride armastus inimeste vastu,
215

üksteise vastu, 184–187, 239–240

C

Cluff, William, aitab päästa Lorenzo
Snow' elu, 65–67

D

Distsipliin on vajalik täiuslikuks
saamiseks, 88

E

Edu

Jumala töö tegemisel tuleb

kuulekusest, 176–177

tuleb Isa tahte täitmisest, 137–141

Edu saladus, 256–257

Eeskuju

juhid ja õpetajad järgivad Päästja

eeskuju, 202–203

on hea õpetaja, 204–205

vanemad näitavad lastele eeskuju,
121

Elu eesmärk, 142

G

Guy, Joseph, sai terveks tänu Lorenzo
Snow' õnnistusele, 191–192

H

Haridus

hariduse tähtsus Lorenzo Snow'le,
3–4, 33–36

nõuab usku, pingutust ja järjepide-
vust, 35–36
vaimne haridus, 36–37, 58
Heaolu, pühendumine teistele,
204–205
Heitumisest ülesaamine, 92–93,
158–159
Hosianna hüüe, 127–128

I

Igaviku hiilgus on suurem kui maailma
rikkused, 234–235

Ilmalikkus

eraldage ennast sellest, 93–94,
163–164, 233–234
hoiatused selle eest, 229–223
pöörab meid igaveste tõdede vastu,
231–233
ärge vahetage oma igavese elu
hiilgust, 234–235

Ilmutus

aitab raskustes, 67–68
kaljule ehitatud Kirik, 68
saamiseks on vaja alandlikkust, 72

Inglismaa

Lorenzo Snow' misjon Inglismaale,
9–14, 199, 201–202
Lorenzo Snow' reis Inglismaale,
161–163

Iseloom

ajapikku kujunev, 111–112
meeleparandus tugevdab iseloomu,
112
pühakirjad õpetavad iseloomu
parandamisest, 110–111
õige iseloomu kujundamine,
109–110
Õigemeelne iseloom toob meid
Issandale lähemale, 113–114
õiglase iseloomu säilitamine,
113–114

Issanda töö
tegemiseks vajame Jumala abi,
166–167
toob edu, 166–167
toob rõõmu, 177–178
võib olla raske, 177–178

Itaalia misjon, mille rajas Lorenzo
Snow, 19–21, 189–192

J

Jeesuse Kristuse Kirik

liigub edasi vastuseisust hoolimata,
219–222, 222–225
rajatud kindlale alusele, 222–224
Vt ka Jumala kuningriik; Kirikus
teenimine

Jeesus Kristus

allub Isa tahtele, 137–138, 256–258
andestus Tema lepitava vere läbi,
48–49
ettemääratus, 100
ilmub Kirtlandi templis, 231–232,
258–259
ilmub Lorenzo Snow'le, 25, 220–221
Kiriku pea, 220–221
kiusatustele vastuseismise eeskuju,
234
missioon, 256–258
palvetab, et kõik võiksid olla üks,
182–183
preesterluse teenimise eeskuju,
172–173
ristimine, 46–47, 256
sooritas lunastuse kõikide inimeste
eest, 172
sünd, 256–257
tuleb maa peale valitsema, 259–260
tunnistus, 56, 171–172, 258–259
ülendus Tema läbi, 79–80, 258

Jensen, Ella, äratati surnuist tänu

Lorenzo Snow' õnnistusele, 24–25

Juhid

ei tohi otsida omakasu, 199, 201–202

- käsk toita Issanda lambaid, 202
 peavad hoolitsemata teiste heaolu
 eest, 199, 201–205
 peavad jagama oma vastutust,
 203–204
 peavad teenima armastusega,
 202–203
 vajavad Vaimu juhatust, 204–205
- Jumala hiilgusele pühendumine,
 166–167
- Jumal Isa
 abiga võime teha kõik, mis meilt
 nõutakse, 163–164
 hiilguse otsimine toob meile edu,
 137–138
 kaitseb oma rahvast, 224–225
 käe nägemine tehtud heategudes,
 142
 on kõikide inimeste isa, 239–240
 sarnaseks saamine, 75–81
 tahet täitis Jeesus Kristus, 256–258
 tahte täitmine, 137–138
 valmistab ustavatele ette imepära-
 seid asju, 128–129
- Jumala kuningriik
 Abiühingu liikmed edendavad
 Jumala kuningriiki, 156
 ehitamine, 225–226, 234–235
 ei saa hävitada, 222–224
 jätkuv areng, 219–221
 otsi seda esiteks, 234
 pühendumine, 233–234
Vt ka Jeesuse Kristuse Kirik; Kirikus
 teenimine
- Jumala tahte otsimine ja järgimine,
 137–141
- K**
- Kaheteistkümne Apostli Kvoorum ja
 Lorenzo Snow' kutse, 18–19
- Kannatlikkus on vajalik täiuslikuks
 saamiseks, 88
- Katsumused
 aitab meil näidata armastust Jumala
 vastu, 102
 aitab meil saada Jumalale lähemale,
 104–105
 Issand toetab meid ületamisel,
 102–104
 katsumustes ustavaks jäämine,
 97–100, 102
 Püha Vaim aitab meil vastu pidada,
 70–72
 rõõmu leidmine, 81–83, 97–100
 valmistab meid ette selestilise
 hiilguse jaoks, 101–102
- Kirikus teenimine
 Abiühing pakub selleks võimalusi,
 157
 aitab teistel päästetud saada,
 172–173
 iga kutse on tähtis, 173–176
 raske, kuid rõõmu pakkuv, 177–178
 ustav ja energiline, 176–177
Vt Teiste teenimine
- Kirtlandi tempel
 Jeesuse Kristuse ilmumine, 125,
 231–232, 258–259
 õnnistused pühitsemisel, 231–232
- Kiusatused
 Issand annab meile jõudu neist üle
 olla, 102–104
 kuidas vältida, 229–231
 misjonärid peavad neist eemale
 hoidma, 214
 mitte lubada neil võimust võtta,
 231–233
 templitöö aitab kiusatusi vältida,
 132–133
 ustavaks jäämine, 102
- Kodu. *Vt* Perekond
- Kutsed
 kutsete austamine, 173–176
 on tähtsad Jumala töö tegemises,
 173–176

vajadus Jumala abi järele kutsete täitmisel, 139–142, 161–163

Kuulekus
 Jumala tahtele annab väge, 139–141
 toob õnnistusi, 44

Kvoorum ühtsus, 183–184

Kümne neitsi tähendamissõna, 259–260

Kümnis
 kõik viimse aja pühad peaksid maksa täiskümnist, 145–146, 148
 lastele tuleks õpetada kümnise seadust, 151–152
 Lorenzo Snow kõneles kümnisest, 28–29, 145–146
 maksmine toob vaimseid ja ajalikke õnnistusi, 147, 150
 pühitseb maa, 149–150
 seda seadust pole raske mõista, 148
 tasub templite ehitamise eest, 149, 150
 vabastab Kiriku võlgadest, 29, 147–148
 vanemad ja õpetajad näitavad maksmise eeskju, 151–152

L

Lapsed
 kallihinnaline pärand, 118
 peaksid õppima kümnise seadusest, 151–152

Lapsevanemad
 innustavad kodus armastust ja lahkust, 119–121
 peavad järgima elu ja päästmise põhimõtteid, 122
 peavad lastele eeskujuks olema, 121–122
 peavad õpetama lapsi kümnist maksa, 151–152
Vt ka Perekond

Lepingud
 lepingutest mitte kinnipidamine, 233–234
 pidamine toob õnnistusi, 177–178
 ristimislepingute pidamine toob õnnistusi, 50–51

Ligimesearmastus
 Abiühingu õed on ligimesearmastuse eeskujud, 156
 kõigi vastu, 239–240

Liikmeks kinnitamine. *Vt* Püha Vaim

Lorenzo Snow Brigham Citys, 21–22

M

Malta, kus Lorenzo Snow teenis misjonil, 169–171

Meeleparandus
 edendab meie püüdlusi, 112
 kümnise mittemaksmisest, 148–149
 seotud ristimise ja liikmeks kinnitamisega, 45–46
 ületab läbikukkumise, 90–93

Millennium ja templitöö selle ajal, 130–132

Misjonitöö
 aitab teistel saada evangeeliumi õnnistusi, 209–211
 heade ja rõõmsate sõnumite toomine, 211–213
 Issanda abi saamine, 207–209
 ja armastus ligimeste vastu, 215
 liikmed teenivad, 171–172
 nõuanne, kuidas teenida, 211–214
 põhjused teenimiseks, 209–210
 rõõm osalemisest, 209, 214–215
 teenimine taeva saadikutena, 213
 teenimise nimel ohverdamine, 209–211, 215

Mount Pisgah
 Lorenzo Snow juhatab, 16, 97–100
 meelelahutus, 99–100

N

Naised Issanda töös, 155
Vi ka Abiühing

O

Ohverdus
 et teha templitööd, 130–132
 Jumala abiga, 165–166
 nõutakse misjonäridelt, 209–211
 nõutud Issanda poolt, 226–227
 teiste heaks, 185–186, 241–243
 vajalik ajalikuks päästmiseks,
 224–225

P

Patten, David W. jagab tunnistust
 Lorenzo Snow'le, 1, 3

Perekond
 Abiühingu hea mõju perekonnale,
 157
 evangeeliumi õpetamine
 perekonnas, 121–122
 perekonna pühad ja igavesed
 suhted, 118–119
 perekonna õnnistused on saadaval
 ustavatele, 119
 pitseeritakse templites, 129
 ühtsus peredes, 119–121, 183

Preesterlus
 aitab meil õnne leida, 193–195
 juhatab ja täiustab meid, 193–195
 preesterluse hoidjad arendavad
 vaimseid ande, 195–197
 preesterluse hoidjad järgivad õige-
 meelsuse põhimõtteid, 195–197
 preesterluse hoidjad teenivad teisi,
 195–197
 preesterluse hoidjad töötavad koos
 Abiühingu õdedega, 156
 taastatud Joseph Smithi kaudu,
 192–193
 taevast antud volitus, 192–193

Prohveti mantli pärimine, 219–221

Päästmisplaan
 evangeelium, 221–222
 Jeesuse Kristuse elu ja surma roll
 selles, 256–258
 oli enne maailma algust, 221–222

Pühakirjad õpetavad meie jumalikust
 potentsiaalidest, 78–81

Püha Vaim
 abistab erinevates olukordades,
 65–67, 71
 aitab katsumusi taluda, 70–72
 aitab meil kohustusi täita, 70–71
 annab nõu, 69
 antakse käte pea peale panemise
 teel, 47–48
 hoiab meid õigel teel, 73
 juhatab, toob õnnistusi, 50–51
 juhatab kogu tõeni, 67–68
 on meie sõber, 68–69, 72
 Püha Vaimu and antakse volitatud
 isiku poolt, 48–49
 Püha Vaimu and on seotud usu ja
 meelearandusega, 45–46
 Püha Vaimu õhutusd päästavad
 Lorenzo Snow' elu, 65–67
 teeb ilmsiks kõik Jumala asjad,
 68–69
 toimib huviliste südames, 211
 toob rahu ja õnne, 70
 valmistab meid selestiliseks
 hiilguseks, 71–72
 õhutab liikmeid misjonil teenima,
 211

R

Rahu
 läbi Jeesuse Kristuse, 258
 Püha Vaim võib tuua, 70

Ristimine
 eelneb Püha Vaimu anni saamisele,
 45–46
 Jeesuse Kristuse ristimine, 47, 256

- käskudest kinni pidamine toob õnnistusi, 50–51
- Lorenzo Snow' ristimine, 6, 43
- pattude andeksandmiseks, 45–46, 47–48
- vee alla kastmise teel, 46–48
- õige volitusega, 48–50
- Rõõm
- hoolimata raskustest, 81–83, 104–105
- tuleb tööle pühendumisest, 177–178
- Rõõmuga Jumala teenimine, 176
- S**
-
- Selestiline kuningriik
- Püha Vaim valmistab meid ette selestilise kuningriigi jaoks, 71–72
- töötamine selestilise kuningriigi nimel, 82–83
- Selestilise seaduse ellurakendamine, 178
- Smith, Alma L. aitas päästa Lorenzo Snow' elu, 65–68
- Smith, Hyrum, märtrisurm, 219
- Smith, Joseph
- ilma silmakirjalikkuseta, 248–249
- jumalik kutse, 247
- kõneleb väega Nauvoo templis, 245
- kõrge moraal, 248
- Lorenzo Snow' esimene kohtumine, 247
- Lorenzo Snow' kogemused, 245–248
- Lorenzo Snow' tunnistus, 247, 251–252
- märtrisurm, 219
- nautis süütut meelelahutust, 248–249
- preesterluse taastamine, 192–193
- siiras noormees, 247–248
- suurenenud vaimne vägi ja mõjuvõim, 249–251
- Snow, Eliza R. (Lorenzo Snow' õde)
- lastetu, 119
- saadab Lorenzo Snow'd pühal maal, 255–256
- teine Abiühingu üldjuhataja, 155
- Snow, Lorenzo
- elu päästmine Hawaii saartel, 65–67
- haridus, 4–6
- janu õppimise järele, 3–4, 33
- juhhib pühad Brigham Citysse, 21–22
- juhhib pühi Mount Pisgah's, 16–17
- jätab raha Brigham Youngi naisele, 9–10
- Kiriku presidendina, 25
- kogeb tormi teel Inglismaale, 161–163
- kogemused Joseph Smithiga, 245–248
- kogub annetusi Alalise Emigratsiooni Fondile, 181–182
- kutsutakse Kaheteistkümne Apostli Kvoorumisse, 18–19
- kõneleb Abiühingu üritusel, 155
- külatab püha maad, 255–256
- lapsepõlv, 3–4
- otsustab teenida põhimisjonil, 207–209
- perekokkutulek, 117–118
- pöördumine, 5–6, 55, 56
- rajab Kiriku Maltal, 169–171
- rajab misjoni Itaalias, 19–21
- ristimine, 6, 43
- räägib kõnepidamise probleemidest ja edust, 85–87
- saab abi mehelt, keda abistas, 237, 239
- saab tunnistuse, 5–6
- saadab kirja preesterluse juhtidele Londonis, 199, 201–202
- suurendab preesterlust, 107, 109
- sõbruneb teiste usujuhtidega, 27–28
- sõlmib mitmikabieliu, 16
- talle ilmub Jeesus Kristus, 25, 220–221

- teenimine põhimisjonärina, 6–14,
19–21, 65–67, 189–192
- teenimine templis, 23
- toetatakse Kiriku presidendina,
220–221
- vastab Brigham Youngi reformi
kutsele, 107, 109
- önnistab Ella Jensenit, 24–25
- önnistab haiget laeva stjuuardit,
12–14
- önnistab valdeslasest poissi, 191–192
- öpetab kümnise seadust, 28–29,
145–148
- Snow, Oliver (Lorenzo Snow' isa), 3–4
- Snow, Rosetta Leonora Pettibone
(Lorenzo Snow' ema), 3–4
- Spekultasiooni vaim viis usust
taganemiseni Kirtlandis, 231–233
- Sõprus
eeldab mõlemapoolset pingutamist,
184
- inimestega teistest uskudest,
209–210
- T**
-
- Taastamine
ettekuulutus, 221–222
- Joseph Smithi kaudu, 192–193,
251–252
- Lorenzo Snow' tunnistus, 251–252
- Taevane Isa. *Vt* Jumal Isa
- Tagakiusamine ei hävita Kirikut,
222–224
- Talitused
surnutele, 129–130
- toob igavesi önnistusi ja ande,
48–49
- viiakse läbi preesterluse poolt,
48–50, 192–193
- Teadmised
teistega jagamine, 240–241
- vaimsete teadmiste omandamine
nouab pingutamist, 58–60
- vaimsete teadmiste suurenemine, 58
- Vt ka* Öppimine
- Teine tulemine, 259–260
- Teiste teenimine
enese parandamine teisi teenides,
240–241
- isiklike motiivide uurimine, 201–202
- laseb meil tunda taevast enda sees,
241–243
- oma andide kasutamine, 203–204
- suurendab meie önne, 240
- önnistused tulevad, 237, 239
- Vt ka* Kirikus teenimine
- Templid
aitab meil kiusatustest hoiduda,
132–133
- aitavad meil olla päästjad, 130
- koht Jumala önnistuste kohta
öppimiseks, 128–130
- kutse siseneda, 128
- millenniumi peamine töö, 130–132
- perekondade pitseerimine, 129
- puhta südamega sisenemine,
132–133
- talitused surnute eest, 129–130
- teenimise önnistused, 132–133
- templis töötamise nimel
ohverdamine, 130–132
- tähtsus Lorenzo Snow'le, 23
- Tunnistus
Jeesusest Kristusest, 56, 171–172,
258–259
- Joseph Smithist ja taastamisest,
251–252
- on hea alguskoht, 57–58
- Tuua ohvreid pereajalootöö tegemise
nimel, 130–132
- Töde, milleni juhhib Püha Vaim, 67–68
- Täiuslikkus
käsk, 87–89

meie sfääris, 89–90
 on vaja meeleparandust, 90–93
 päev päevalt paremaks, 90–93, 95
 saavutamiseks on vaja taevalikku
 abi, 87–89
 tuleb läbi kannatuste, 101

Töö

kuhu Issand meid saadab, 161
 sõprade hüvanguks, 240–241
 täidesaatmine, mis on meile
 usaldatud, 225–227

U

Uhkus, Kiriku juhi näide, 199, 201–202

Usaldus

Issanda lubadustesse, 225–227
 Jumalasse, 158–159, 161–163

Usk

pingutamise suurendab usku, 58–60
 seotud ristimise ja liikmeks kinnita-
 misega, 45–46
 usu tugevdamine tugevdab
 iseloomu, 112
 vaimne teadmine kasvab usu kaudu,
 58
 vaimu and, 67–68
 ülesannete täitmine usus, 176–177

Ustavate saatus, 75–78

Usule pöördumine

algab tunnistuse saamisest, 57–58
 Lorenzo Snow' pöördumine, 5–6,
 55, 56
 läbi suureneva usu, 58

Usust taganemine

ilmalikkuse järgimine, 231–233
 Ohio osariigis Kirtlandis, 229–231

V

Vaimsete andide otsimine, 195–197

Valdeslased, 19–21, 189–192

Vastuseis. *Vt* Katsumused

Vastuseis ei hävita kuningriiki, 222–224

Õ

Õnn

katsumuste keskel, 97–100
 läbi Jeesuse Kristuse, 258
 suureneb, kui aitame teistel seda
 leida, 240
 tuleb evangeeliumi vastuvõtmisest,
 209–210
 tuleb preesterluse kaudu, 193–195
 tuleb Püha Vaimu valguses käimi-
 sest, 70

Õpetajad

peavad teenima armastusega,
 202–203
 vajavad Vaimu juhatust, 38–40,
 202–203
 valgustatud tänu teiste õpetamisele,
 241
 õpetavad lapsi kümnist maksma,
 151–152

Õppimine

kordamine on vajalik, 37
 on vaja järjepidevust, 35–36
 usu läbi, 35–36
 Vaimu läbi, 38–40
Vt ka Teadmised

Ü

Ühtsus

Kirikus, 183–184
 kvoorumites ja organisatsioonides,
 183–184
 näitab maailmale Issanda olemust,
 182–183
 peredes, 183–184
 teeb meist vägeva rahva, 187
 toob valgust ja arukust, 187
 tuleb teisi teenides, 184–186
 valmistab meid eluks Jumalaga, 187

Ülendus

potentsiaal ülenduseks, 77–81, 119
 võimalik tänu Jeesusele Kristusele,
 258

VIIMSE AJA PÜHADE
JEE SUSE KRISTUSE
KIRIK

